ROALD DAHL

MATILDA

CUPRINS:

Cititorul de cărți. 7
Dl Woimuood, marele vânzător de maşini. 20
Pălăria şi lipiciul. 26
Fantoma. 33
Aritmetica. 42
Bărbatul platinat. 48
Domnişoara Honey. 56
Trunehbull. 68
Părinții. 75
Aruncarea cu ciocanulj. 83
Bruee Bogtrotter şi Prăjitura. 96
Laventier. 110
Testul săptămânal. 116
Primul miracol. 130
Al doilea miraeol. 138
Cabana domnişoarei Honey. 144
Povestea domnişoarei Honey. 157
Numele. 167
Exercițiul. 170
Al treilea miracol. 174
Casa cea nouă. 182

ROALD DAHL

MATILDA

CUPRINS:

Cititorul de cărţi. 7
Dl Woimuood, marele vânzător de maşini. 20
Pălăria şi lipiciul. 26
Fantoma. 33
Aritmetica. 42
Bărbatul platinat. 48
Domnişoara Honey. 56
Trunehbull. 68
Părinţii. 75
Aruncarea cu ciocanulj. 83
Bruee Bogtrotter şi Prăjitura. 96
Laventier. 110
Testul săptămânal. 116
Primul miracol. 130
Al doilea miraeol. 138
Cabana domnişoarei Honey. 144
Povestea domnişoarei Honey. 157
Numele. 167
Exerciţiul. 170
Al treilea miracol. 174
Casa cea nouă. 182

Cititorul de cărţi.

Un lucru este caraghios în legătură cu mamele şi taţii. Chiar dacă propriul lor copil este cea mai enervantă zgaibă

pe care ţi-o poţi închipui, ei totuşi cred că el sau ea este minunat(ă).

Unii părinţi merg şi mai departe. Devin atât de orbiţi de adoraţie încât ajung să se convingă că copilul lor are calităţi de geniu.

Ei bine, aici nu este nimic anormal. Aşa este pe lumea asta. Numai că, atunci când părinţii încep să ne povestească despre inteligenţa strălucitoare a revoltătoarei lor odrasle, ne vine să strigăm „Aduceţi un lighean că ne vine să vomăm!". -

Profesorii de şcoală au mult de suferit de pe urma acestor poveşti cu coadă din partea părinţilor prea mândri de odraslele lor, dar de obicei le întorc spatele când e vorba să scrie rapoartele de sfârşit de trimestru. Dacă eu as fi profesor aş pregăti nişte gogoşi adevărate pentru copiii acestor părinţi nătăfleţi.

„Fiul Dvs. Maxitmlian, aş scrie, este o apă de ploaie. Sper că aveţi o afacere a familiei în cărel puteţi împinge când termină şcoala, pentru că sunt sigur cum sunt sigur că astăzi e vineri, că n-o să-şi găseabcă de lucru nicăieri în altă parte".

Sau dacă aş avea o dispoziţie mai poetică în ziua aceea poate că aş scrie: „Este o curiozitate faptul că greierii au organele auditive în interiorul abdomenului, dar fiica Dvs. Vanessa, judecind după ce a învăţat trimestrul acesta, nu are organe auditive deloc".

Sau poate aş intra mai adânc în istoria naturală şi aş scrie: „Cicada periodică petrece şase ani târându-se sub pământ şi numai şase zile ca o fiinţă liberă în aer şi soare. Fiul Dvs. Wilfred a petrecut şase ani târându-se în această şcoală şi incă mai aşteptăm să iasă din starea de larvă".

O fetiţă deosebit de înţepata m-ar putea împinge să scriu: „Fiona are acelaşi fel de frumuseţe cu un iceberg, dar spre deosebire de acesta, nu are nimic dincolo de suprafaţă".

Cred că mi-ar place să scriu rapoartele de sfârşit de trimestru pentru clienţii din clasa mea.

Dar gata cu asta. Trebuie să mergem mai departe.

Cu totul accidental întâlneşti părinţi care sunt exact opusul celor descrişi mai sus, şi nu manifestă nici un interes faţă de copiii lor, şi bineînţeles aceştia sunt cu mult mai răi decât cei care-şi strică copiii.

Domnul şi doamna Wornrwood erau doi astfel de părinţi. Aveau un băiat pe care-l chema Michael şi o fetiţă pe care o chema Matilda. Aceşti părinţi se uitau la Matilda mai ales, ca la un gunoi. Gunoiul este ceva ce trebuie să tolerezi până vine vremea să-l arunci afară. Domnul şi doamna Wormvvood aşteptau cu multă nerăbdare să vină vremea să o arunce afară pe fiica lor, de preferat în ţara vecină sau mai departe decât atât.

Este suficient de rău ca părinţii să trateze copiii obişnuiţi ca pe nişte gunoaie, dar devine incă mult mai rău când copilul cu pricina este neobişnuit, şi prin asta trebuie să se înţeleagă sensibil şi strălucitor la minte. Matilda le avea pe amândouă aceste calităţi, dar mai mult ca orice, era de o inteligenţă neobişnuită. Mintea ei era atât de flexibilă şi învaţa atât de repede, încât calitatea aceasta ar fi trebuit să fie evidentă pentru cei mai greoi la minte dintre părinţi.

Dar domnul şi doamna Wormwood erau amândoi atât de tâmpi şi aşa de tare înfăşuraţi în meschina lor viaţă, încât nu observau nimic neobişnuit la fiica lor. Ca să spunem adevărul, mă îndoiesc că ar ii observat dacă s-ar fi tarat prin casă cu un picior rupt. Fratele Matildei, Michael, era un băiat absolut normal, dar fetiţa, aşa cum spuneam, iţi sărea de la început în ochi. Pe când avea un an şi jumătate vorbirea ei era perfectă şi ştia la fel de multe cuvinte ca cei mai mulţi dintre adulţi. Părinţii ei, în loc s-o aplaude, o numeau clănţănitoare zgomotoasă şi-i spuneau răstit că fetiţele mici trebuie văzute şi nu auzite.

Când avea trei ani învăţase să citească studiind singură ziarele şi revistele pe care le găsea prin casă. Pe la patru ani putea să citească repede şi bine şi începuse să caute cărţi. Singura carte din casa acestei luminate familii era

una care se chema Reţete simple, care aparţinea mamei ei, şi după ce o citise din scoarţă în scoarţă şi învăţase toate reţetele pe de rost, realiză că vroia ceva mai interesant.

— Tăticule, zise ea, crezi că ai putea să-mi cumperi o cartel

— O carte? – zise el. Ce vrei să faci cu zăpăcita carte?

— Să citesc, tăticule.

— Da' televizorul ce-are, pentru numele lui Dumnezeul Ai un televizor frumos, cu ecran de

30 cm şi acum vrei şi carte!

Aproape în fiecare după – amiază Matilda era lăsată singură acasă. Fratele ei (cu patru ani mai mare) mergea la joacă. Tatăl mergea la lucru, iar mama ei se ducea să joace bingo* intrun oraş la 12 km depărtare.

Doamna Worinwood era pasionată să joace bingo şi juca cinci după-amieze pe săptămâna.

in după-amiaza zilei când tatăl ei refuzase să-i cumpere o carte, Matilda plecă singură la biblioteca publică a statului. Când ajunse se prezentă singură bibliotecarei, doamna Phelps şi întreba dacă se putea aşeza acolo să citească. Doamna Phelps fusese puţin mirată de venirea unei fetiţe atât de mici neînsoţita de unul din părinţi, dar cu toate acestea ii spusese că era binevenită.

— Unde sunt, vă rog, cărţile pentru copii? – întreabă Matilda.

— Sunt acolo, pe rafturile de jos, ii răspunse doamna Phelps. Vrei să te ajut să găseşti una frumoasă cu multe poze?

— Nu, mulţumesc, zise Matilda. Sunt sigură că mă descurc.

Şi de atunci înainte, în fiecare după-amiază când mama ei pleca la bingo, Matilda alerga la bibliotecă. Drumul pană acolo ii lua numai zece minute şi astfel ii rămâneau două ore întregi să stea singură într-un colţ confortabil şi să devoreze o carte după alta. După ce citise toate cărţile

pentru copii din bibliotecă începu să se uite în jur în căutare de altceva.

Doamna Phelps, care o urmărise fascinată în ultimele două săptămâni, se sculă de la birou şi se îndrepta spre ea:

— Pot să te ajut cn ceva, Matilda? – întrebă ea.

— Mă întrebam ce să mai citesc, zise Matilda. Am terminat toate cărţile pentru copii.

— Vrei să spui că te-ai uitat la poze?

— Da, dar am citit şi cărţile.

Doamna Phelps se uita în jos la Matilda şi Matilda ii întoarse privirea.

— Câteva mi s-au părut plictisitoare, zise Matilda, dar altele mi s-au părut minunate. Cel mai mult mi-a plăcut Grădina Secretă. E plină de mister. Misterul camerei în spatele uşii închise şi misterul grădinii de dincolo de zidul înalt.

Doamna Phelps rămase împietrită.

— Caţi ani ai tu, Matilda? – întrebă ea.

— Patru ani şi trei luni, răspunse Matilda.

Doamna Phelps fu şi mai mirată de data asta, dar avea destulă înţelepciune să nu arate.

— Ce fel de carte ţi-ar place să citeşti acum? —intrebă ea.

— Aş vrea o carte foarte bună, zise Matilda, una dintre cele pe care le citesc oamenii mari.

Una renumită. Nu ştiu nici un nume.

Doamna Phelps se uita fără grabă de-a lungul rafturilor. Nu prea ştia ce să aleagă. Cum putea cineva, gândi ea, să aleagă o carte renumită pentru adulţi, pentru o fetiţă de patru ani? Primul ei gând fu să aleagă o carte romanţată de genul celor scrise pentru adolescente de cincisprezece ani, dar dintr-un instinct al ei se pomeni trecând peste raftul cu astfel de cărţi.

— încearcă asta, zise ea în cele din urmă. Este renumită şi frumoasă. Dacă este prea lungă, spune-mi ca să caut una mai scurtă şi mai uşoară.

— Marile Speranţe, citi Matilda, de Charles Dic-kens. Aş vrea să încerc s-o citesc.

E o nebunie, gândi doamna Phelps, dar către Matilda zise:

— Sigur că poţi s-o încerci.

in după-amiezile care urmară doamna. Phelps cu greu îşi putu dezlipi privirea de la fetiţa care stătea ore în şir cuibărită în fotoliul cel mare, Ia capătul opus al camerei, cu cartea pe genunchi.

Trebuia s-o ţină pe genunchi pentru că era prea grea s-o ţină în mană şi asta o făcea să stea aplecată i& faţă ca să poată citi. Era o arătare ciudată această mică creatură cu părul închis la culoare, cu picioarele atârnate mult deasupra podelei, absorbită total de minunatele aventuri ale lui Pip şi ale bătrânei domnişoare Havisham cu casa ei împăienjenita şi de vraja cu care acest mare povestitor împletise cuvintele. Singurele mişcări ale micuţei cititoare erau ridicările de braţ din când în când ca să întoarcă pagina şi doamna Phelps se simţea puţin tristă ori de cate ori traversa camera spre ea să-i spună:

— Este cinci fără zece, Matilda.

Într-una din după-amiezile primei săptămâni petrecute la bibliotecă, doamna Phelps o întrebase:

— Te aduce mama pană aici şi pe urmă vine să te ia acasă?

— Mama se duce la Aylesbury în fiecare după-a-miază să joace bingo. iui ştie că sunt aici.

— Dar asta nu e bine, zise doamna Phelps. Mai bine i-ai cere voie.

— Prefer să nu-i cer voie, zise Matilda. Nu mă in-eurajează să citesc, nici ea, nici tata.

— Dar ce se aşteaptă ei ca tu să faci într-o casă pustie, singură, toată după-amiaza?

— Să-mi fac de lucru şi să mă uit la televizor.

— Aha.

— Mamei nu-i prea pasă ce fac. adăugă Matilda cu tristeţe.

Doamna Phelps era îngrijorată de dorumul care trebuia să-l facă traversând strada principală a satului cu trafic

destul de intens, dar hotărî să nu intervină.

Într-o săptămână Matilda termină Marile Speranţe care în acea ediţie conţinea patru sute unsprezece pagini.

— Grozav mi-a plăcut, zise ea doamnei Phelps. Domnul Dickens a mai scris şi altele?

— Multe altele, răspunsese uluită doamna Phelps. Să-ţi aleg alta?

in următoarele şase luni, sub îndrumarea grijulie a doamnei Phelps, Matilda citise următoarele cărţi:

Nickolas Nickleby de Charles Dickens.

Oliver Twist de Charles Dickens.

Jane Eyre de Charlotte Bronte.

Mândrie şi Prejudecată de Jane Austin.

Tess D'Urbervilles de Thomas Hardy.

Kim de Eudyard Kipling.

Omul invizibil de H. G. Wells.

Bătrânul şi Marea de Ernest Hemingway.

Strugurii maniei de John Steinbeck.

Era o listă formidabilă şi doamna Phelps devenise tot mai plină de uimire şi de fericirea acestei realizări, dar era probabil un lucru bun faptul că nu se lăsa cu totul transportată de toate acestea. Aproape oricine altcineva, martor ai acestor realizări ale unui copil atât de mic, ar fi fost tentat să facă valvă mare şi să împrăştie vestea în tot satul şi mai departe.

Dar nu doamna Phelps. Era o persoană care-şi vedea de treburile ei, şi care descoperise de multă vreme că rareori merită să te amesteci în treburile altora.

— Domnul Hemingway spune multe lucruri pe care nu le înţeleg, ii spuse Matilda. Mai ales despre bărbaţi şi femei. Dar îmi place foarte mult chiar şi aşa. Din felul cum povesteşte am sentimentul că mă aflu şi eu acolo şi că urmăresc întâmplările, la fel ca personajele din carte.

— Un scriitor bun reuşeşte întotdeauna asta, zise doamna Phelps. N-are nimic dacă simt părţi pe care nu le înţelegi.

Stai de o parte şi lasă cuvintele să te înconjoare, ca o muzică.

— Da, da.

— Ştiai că bibliotecile publice ca asta iţi dau posibilitatea să împrumuţi cărţi şi să le iei acasă!

— N-am ştiut, zise Matilda. Aş putea şi eu să împrumut "?

— Bineînţeles, zise doamna Plielps. După ce alegi o carte vino cu ea la mine să fac o fişă şi o poţi lua acasă pentru două săptămâni. Poţi să iei mai multe odată dacă vrei.

De atunci înainte Matilda vizita biblioteca o dată pe săptămână să ia cărţi noi şi să le înapoieze pe cele vechi.

Micul ei dormitor devenise acum bibliotecă şi acolo îşi petrecea cele mai multe după-amieze, deseori cu o cană de cacao lângă ea. Nu era suficient de înaltă ca să ajungă la cele necesare în bucătărie, dar păstrase în curte o cutie pe care acum o adusese înăuntru, pe care se urca ca să ajungă la cele ce-i trebuiau. De cele mai multe ori îşi făcea cacao cu lapte încălzind laptele pe cuptor înainte de a-l amesteca cu celelalte ingrediente. Alteori pregătea o supă sau altă băutură caldă. Era plăcut să

— c. 664 aibă o băutură caldă în camera ei, când stătea singură şi citea într-o casă pustie. Cărţile o transportau într-o altă lume, printre oameni extraordinari, care trăiau vieţi palpitante.

Călătorise astfel cu corăbii din vremuri îndepărtate cu Joseph Conrad, în Africa, cu Ernest Hemingway, şi în India cu Kudyard Kipling. Călătorise în toată lumea stând de fapt în cămăruţa ei, într-un sat englezesc.

D1 Wormv/ood, marele vânzător de maşini.

Părinţii Matildei aveau o casă destul de frumoasă, cu trei dormitoare la etaj, şi sufrageria, camera de zi şi bucătăria la parter. Tatăl ei era vânzător de maşini de mana a doua şi se descurca bine cu asta.

— Eumeguş, zicea el cu mândrie. Este unul din secretele succesului meu. Şi nu mă -costă nimic. II iau gratis de la fabrică.

— Sila ce-l foloseşti? – întrebase Matilda.
— Ha! Te interesează pe tine! – răspunse'el.
— Eu văd cum rumeguşul te poate ajuta să vinzi maşini de mana a doua, tăticule.
— Asta pentru că ai o minte de gaşcă, zise el. Nu vorbea foarte frumos, dar Matilda era obişnuită cu asta. La fel ştia că tatălui ei ii plăcea să se laude, şi-l provoca fără jenă.
— Trebuie să fii foarte deştept ca să foloseşti ceva care nu costă nimic, zise ea. Aş vrea să pot şi eu să fac aşa ceva.
— N-ai să poţi, răspunse el. Eşti prea prostovană pentru asta. Dar am să-i spun fratelui tău Mike despre ce estevorba, pentru că el o să-mi fie partener de afaceri într-o zi. Ignorând-o pe Matilda, se întorsese spre băiat şi zisese:
— Sunt gata întotdeauna să cumpăr o maşină după ce un dobitoc i-a stricat vitezele în aşa hal, că nu se mai poate face nimic cu ele şi cârâie ca dracu1. O iau foarte ieftin. Pe urmă, tot ce am de făcut este să amestec nişte rumeguş cu uleiul din cutia de viteze, şi merge ca unsă!
— Şi cat timp o să ţină pană începe să cârâie din. nou? – întrebase Michael.
— Suficient de mult ca să ajungă cu ea la o distanţă mare, ii răspunse rânjind. Vreo 150 km.
— Dar asta este necinstit, tăticule, zisese Matilda. Este înşelătorie.
— Nimeni n-a ajuns vreodată bogat fiind cinstit, zise el. Clienţii există ca să fie păcăliţi.
Domnul Woruiwood era un bărbat scund cu o figură ca de şobolan, dinţii din faţă ieşindu-i de după mustaţa şoricească. ii plăcea să poarte jachete în carouri mari în culori vii şi cravate, de obicei galbene sau verzi.
— Sau kilometrajul, de exemplu, continuă el. Orice om care cumpără o maşină de mana a doua vrea să ştie primul lucru caţi kilometri au fost făcuţi cu ea, nu?
— Da, răspunse băiatul.
— Aşadar cumpăr o rablă care are 300 de mii de km pe indicator. O iau ieftin pentru că nimeni nu cumpără o

maşină atât de uzată, nu? Dar la maşinile din ziua de azi nu mai poţi să scoţi vitezometrul afară şi să aranjezi cifrele, cum se făcea acum zece ani. Sunt fixate în aşa fel încât e imposibil să-ţi bagi nasul, decât doar dacă eşti cine ştie ce şmecher de ceasornicar.

Aşa că, ce fac f îmi folosesc creierul, băiete, asta fac!

— Cum? – întrebă Michael fascinat. Părea că moştenise de la tatăl său plăcerea de a fi necinstit.

— Stau şi mă gândesc cum aş putea să fac indicatorul să arate zece mii de km în loc de 300 de mii de km, fără să desfac vitezometrul în bucăţi. Ei bine, dacă aş merge înapoi cu maşina suficient de mult, atunci aş obţine asta fiindcă numerele se schimbă înapoi, mi-i aşa? Dar cine poate să meargă înapoi mii şi mii de kilometrii? Nu se poate!

— Bineînţeles că nu, zisese Michael.

— Aşa că mă scarpin în cap, zise tatăl. îmi folosesc creierul! Când ai norocul să ai un creier ca al meu. trebuie să il foloseşti! Şi dintr-o dată îmi veni răspunsul. Vă spun, m-am simţit cum trebuie să se fi simţit tipul aia care a descoperit penicilina. Evrica! – am strigat. Asta este!

— Şi ce-ai făcut, tată? – întrebase băiatul.

— Vitezometrul, zisese domnul Wormwood, este legat de un cablu care este cuplat cu un altul la roţile din faţă. în primul rand am deconectat cablul acolo unde se unea cu roţile din faţă. Pe urmă am luat un burghiu electric din alea de mare viteză şi l-am cuplat la capătul cablului în aşa fel încât atunci când se învârteşte se transmite prin cablu invers. Aţi înţeles pană acum! Mă urmăriţi?

— Da, tăticule, răspunse tânărul Michael.

— Burghiele astea se învârt cu o viteză teribilă, zisese tatăl, aşa că atunci când pornesc burghiul, numerele de pe kilometraj se schimbă mergând înapoi cu o viteză fantastică. Pot să iau 70 km de pe kilometraj cu burghiul meu de mare viteză în câteva minute. Şi când am terminat treaba, maşina a parcurs numai zece mii de kilometri şi e gata de vândut. „E aproape nouă" ii spun clientului. „De

abia are zece mii. A aparţinut unei bătrâne care o folosea numai de două ori pe săptămână pentru cumpărături."

— Chiar poţi să întorci kilometrajul înapoi cu un burghiu electric? – întrebase tânărul Michael.

— Vă spun secrete de comerţ, zisese tatăl. Aşa că nu vorbiţi cu nimeni altcineva despre asta.

Nu vreţi să mă vedeţi la pârnaie, nu 1

— Nu spun la nimeni, zisese băiatul. Faci asta la multe maşini?

— Fiecare maşină care îmi ajunge în mană primeşte acest tratament. Toate au kilometrajul sub zece mii de kilometrii înainte de a fi oferite la vânzare. Şi când te gândeşti că asta este invenţia mea, zise tatăl cu mândrie. Şi mi-a adus ceva bănişori!

Matilda care ascultase toată povestea cu mare atenţie zise:

— Dar tată, asta este mai necinstit decât chiar povestea cu rumeguşul! Este dezgustător!

Înşeli încrederea oamenilor!

— Dacă nu-ţi place, atunci n-ai decât să nu măna-nanci mâncare din casa asta, zise tatăl. B cumpărată din profituri.

— Sunt bani murdari, zise Matilda. Urăsc asta! Două pete roşii apărură pe obrajii tatălui.

— Cine dracu' crezi tu că eşti? Arhiepiscopul d Canterbury, să-mi vorbeşti inie de cinste?

Eşti o gască proastă care n-are nici cea mai mică idee despre ce vorbeşte!

— Ai dreptate, Harry, zise mama, şi apoi spre Matilda: Ai obrazul gros, să vorbeşti aşa tatălui tău Acum ţine-ţi gura aia rea închisă, să putem urmi programul de la televizor în linişte.

Se aflau în camera de zi mancindu-şi cina genunchi în faţa televizorului. Cina era de obicei în fa televizorului în casolete de staniol cu compartimente separate pentru mâncare cu carne, cartofi fierţi şi mazăre, aşa cum erau cumpărate de la magazin. Doamna Wormwood mesteca

mâncarea cu ochii lipiţi de ecranul televizorului, uitându-se la un serial comic american. Era o femeie grăsună cu părul vopsit platinat, la rădăcina căruia se vedea o parte crescută de culoarea blănii de şoarece. Se farda abundent şi avea una din acele constituţii nefericite, în care carnea e parcă legată c sfoară, să nu cadă de pe corp. i

— Mămico, zise Matilda, pot manca în sufrageri ca să pot citi la masă în timp ce mănânc!

— Nu poţi, o repezi tatăl araneandu-i o privire tă Cina este o reuniune de familie şi nimeni nu se ridică de la masă pană nu se termină.

— Dar noi nu suntem la masă, zise Matilda.!STu stăm niciodată la masă. întotdeauna mâncăm pe genunchi în faţa televizorului.

— Şi ce este rău la uitatul la televizor, pot să te întreb? – zise tatăl. Vocea ii devenise dintro dată moale şi ameninţătoare, periculoasă.

Matilda nu avu curajul să-i răspundă, aşa că tăcu. Simţea furia clocotind înăuntrul ei. Ştia că era rău să-şi urască părinţii aşa, dar ii venea ^reu să-i privească altfel.

Toate lecturile pe care le avusese pană atunci ii dăduseră o viziune asupra vieţii pe care ei n-o avuseseră niciodată. Numai puţin dacă ar fi citit din Dickens sau Kipling şi şi-ar fi dat seama că puteai să iei şi altceva de la viaţă în afară de a înşela oamenii şi de a te uita la televizor.

Mai era şi altceva Isu-i plăcea să i se spună întruna că era proastă şi neştiutoare când ea ştia bine că nu era aşa. Supărarea ei clocoti din ce în ce mai tare, pană când, stând în pat în seara aceea luă o hotărâre.

Hotărâse ca ori de cate ori mama sau tatăl ei erau nedrepţi cu ea, să ie întoarcă spatele inti*- ian fel sau altul. O mică victorie sau două ar ajuta-o să-i tolereze şi s-o protejeze de atâţia nervi.

Trebuie să vă amintesc că ea nu avea incă cinci ani şi nu este uşor pentru cineva atât de mic să obţină victorii în faţa unor oameni mari şi puternici.

Dar chiar şi aşa, era hotărâtă să încerce. Tatăl ei, după tot ce se întâmplase în seara aceea, era primul pe listă.

Pălăria şi lipiciul în dimineaţa următoare, cu puţin înainte ca tatăl ei să plece la nefericitul lui garaj, Matilda se strecură în hol şi-i luă pălăria pe care o purta în fiecare zi, să meargă la lucru. Se ridicase pe vârfuri cat mai mult putu şi cu un baston, de-abia, de-abia reuşise s-o ia de pe cuier. Pălăria era una din acelea turtite, din piele de porc, cu o pană de raţă într-o parte. Tatăl ei era foarte mândru de ea fiindcă avea impresia că-i dădea o aliură de om îndrăzneţ şi fără griji, mai ales când o purta pe-o parte, cu jacheta în carouri şi cravata verde.

Matilda, ţinând pălăria într-o mană şi vin tub de clei din acela care lipeşte orice în cealaltă, începu să stoarcă tubul şi aşeză o liniată foarte fină de lipici de jur împrejurul marginii, înăuntrul pălăriei. Pe urmă puse cu grijă pălăria înapoi în cuier cu ajutorul bastonului.

Plănuise din timp operaţiunea cu atenţie, astfel încât pălăria fu înapoi în cuier când tatăl ei se ridică de la masă după micul dejun.

Domnul Wormwood nu observase nimic când îşi pusese pălăria, dar când ajunsese la garaj no mai putu da jos. Cu cleiul acela nu era de glumit, iţi lua pielea de pe cap dacă trăgeai mâi tare. Şi cum domnul Wormwood nu voia să-şi facă aşa ceva cu mana lui, nu putu decât să stea cu pălăria pe cap toată ziua, chiar când punea rumeguş în ulei sau când aranja kilometrajul cu burghiul electric. într-un efort de a salva aparenţele, luase o atitudine degajată, speiind ca lucrătorii să creadă că aşa avusese el chef să-şi ţină pălăria pe cap toată ziua doar ca să se distreze, ca gangsterii din filme.

Când ajunsese seara acasă tot nu-şi putuse lua pălăria din cap.

— Termină cu prostiile, ii spuse soţia sa. Yino-i coace că ţi-o scot eu!

Trase scurt, dar cu putere, de pălărie şi domnul Wormwood dădu drumul la un ţipăt de răsunară geamurile.

— Auu! – strigă el. Ku trage aşa! Dă-i drumul! o să-mi iei pielea de pe jumătate de frunte!

Matilda, cuibărită în fotoliu ca de obicei, se uită de după marginea cărţii cu oarecare interes.

— Ce s-a întâmplat, tăticule? – zise ea. Ţi s-a umflat capul, sau ce.

Tatăl se uită la ea cu o mare suspiciune, dar nu zise nimic. Doamna WormAvood zise:

— Trebuie să fie clei. X-are ce să fie altceva. Să-ţi fie învăţătură de minte să nu mai umbli cu lucruri periculoase ca ăsta. Presupun c-ai vrut să-ţi lipeşti incă o pană la pălărie.

— Sici n-am atins porcăria de clei! – strigă domnul Wormwood. Se întoarse şi se uită fix la Matilda, care-i întoarse privirea cu ochii ei mari căprui şi nevinovaţi.

— Trebuie să citeşti eticheta de sub tub înainte să te apuci de ceva. întotdeauna trebuie să urmezi instrucţiunile de pe etichetă, continuă ea.

— Ce dracu' tot spui acolo, scorpie tâmpa? – strigă domnul Wormwood, ţinându-se bine de pălărie ca să nu cumva să-i mai vină ideea să tragă de ea. Crezi că sunt atât de idiot să-mi lipesc singur pălăria de cap 1

7 Urbăietel cai'e stă mai jos pe stradă zise tUda şi-a pus nişte clei dintr-ăsta pe deget fără □

Ştie ce este şi pe urmă şi-a băgat degetul în nas Domnul Wormwood sări în sus – Şi ce s-a mtimplat cu el? – se precipită el.

z ^ '"a fa™as lipit to nas' zise Matilda, şi t fV ° săPtămâna. Toată lumea ii spunea ratuff ^ mS!" dar d M t * rat

— Aşa-i trebuie, zise doamna Wormwood. ISTu trebuia să îşi bage degetul în nas. E un obicei urat. Dacă toţi copiii ar avea clei pe deget nu şi-ar mai băga nici-unul degetul în nas.

— Şi oamenii mari mai fac asta, mămico, zise Matilda. Te-am văzut pe tine ieri în bucătărie.

— Te rog să termini, zise doamna Wormwood făcându-se roşie la faţă.

Domnul Wormwood trebui să-şi ţină pălăria pe cap tot timpul când mâncară cina în faţa televizorului. Arăta caraghios şi rămase tot timpul tăcut.

Când se pregăti de culcare încerca din nou să-şi scoată pălăria. il ajută şi doamna Wormwood, dar nu era posibil.

— Acum cum o să-mi fac duşul? – întrebă el.

— Trebuie să renunţi, că n-ai încotro, ii spuse soţia. Mai târziu, când se uita la soţul ei scund şi slab în pijamaua cu dungi violete şi cu pălăria de porc pe cap umblând încoace şi-ncolo prin dormitor, se gândi că arată într-un hal fără de hal şi că mi era genul de bărbat la care să viseze soţia lui.

Domnul Wormwood descoperise că cel mai rău lucru în legătură cu a avea o pălărie lipită de cap, era să fii forţat să dormi cu ea.]STu era nici un chip să-şi aşeze capul, confortabil, pe pernă.

— Nu te mai agita atâta, ii spuse soţia după ce se învârtise în pat vreo oră. Cred că pană maine dimineaţă se mai desprinde şi o s-o putem scoate uşor.

Dai1 nu se desprinse şi nici n-o putură scoate uşor, aşa dă doamna Wormwood luă o foarfecă şi tăie pălăria pe lângă cap, bucăţică cu bucăţică, întâi partea de sus şi apoi marginea. Unde partea dinăuntru a pălăriei se lipise de păr, pe lateral şi la spate, trebui să taie şi părul pană la piele, aşa încât, când termină, domnul Wormwood avea un cerc alb în jurul capului, ca un fel de călugăr. Iar în faţă, unde pălăria fusese lipită direct de piele, rămăseseră mici bucăţele maronii de piele de porc care nu se ştie cate spălaturi le-ar fi înlăturat.

La micul dejun Matilda ii spuse:

— Trebuie să încerci să-ţi scoţi bucăţelele alea de pe frunte, tăticule. Arată ca şi cum ai avea o sumedenie de

insecte maronii umblând pe tine. O să zică lumea că ai păduchi.

— Taci din gură '. – se zborşi tatăl. Ţine-ţi afurisita aia de gură închisă!

Una peste alta, Matilda era mulţumită. Dar ştia ca cu asta mf-i dăduse tatălui ei o lecţie pentru totdeauna.

Fantoma.

După episodul cu cleiul în familia Wormwood se aşternuse o atmosferă de calm relativ. Era clar că experienţa il scuturase niţel pe domnul Wornrwood, care pentru o scurtă perioadă păru să-şi piardă cheful de a se mai lăuda sau de a mai face pe stăpânul.

Dar nu ţinu mult şi începu din nou. Probabil că avusese o zi mai proastă la garaj şi nu vânduse destule maşini de mana a doua aranjate cum.ştia el. Sunt multe lucruri care-l pot face pe un bărbat iritabil acasă, după o zi proastă la servici, şi în mod normal o soţie sensibilă sesizează semnalele de furtună şi-l lasă în pace pană se linişteşte.

Când în aGea seară domnul Wormwood ajunsese acasă venind de la garaj, avea faţa întunecată ca un nor de furtună şi cineva avea să fie calul de bătaie în curând. Soţia recunoscu semnalele imediat şi dispăru. Domnul Wormwood intră în camera de zi unde Matilda stătea ghemuită în fotoliu, complet absorbită de cartea pe care o citea. Domnul Wormwood dădu drumul la televizor. Ecranul se lumină şi apăru imaginea. Domnul Wormwood se uită la Matilda. Fetiţa nu se mişcase. Se obişnuise să se poată concentra în ciuda zgomotului care venea de la televizor. Continuă să citească şi, dintr-un anume motiv il înfurie pe tatăl ei.

Probabil că furia ii crescuse fiindcă o văzuse că-i făcea plăcere un lucru dincolo de puterea lui de înţelegere.

— Nu te opreşti niciodată din cititul ăla f – se răsti el.

— A, bună, tăticule! – zise Matilda. Ai avut o zi azil

— Ce-i porcăria asta 1 – zise smulgându-i cartea din mană.

— c, 664

— Nu e porcărie, e foarte frumoasă. Se cheamă Poneiul Roşcat. E scrisă de John Steinbeek, un scriitor american. De ce nu încerci s-o citeşti? O să-ţi placă.

— Gunoi zise domnul Wormwood. Dacă e scrisă de un american, sigur e gunoi. Toţi scriu la fel.

— ISfu, tăticule, e minunată, pe cuvânt! Este despre.

— Su vreau să ştiu despre ce este, latră el. M-am săturat de cititul ăsta al tău! Du-te şi fă ceva cu folos!

Dintr-o dată începu să rupă foile din carte şi să le mototolească în ghemotoace pe care le zvârlea în coşul de gunoi.

Matilda îngheţa de oroare. Tatăl continua cu furie şi, de data asta numai era nici un dubiu că era cuprins.

de un fel de invidie. Cum îndrăzneşte, părea să spună el cu fiecare pagină ruptă, cum îndrăzneşte să-i placă să citească când eu nu pot? Cum îndrăzneşte?

— Asta e o carte de la bibliotecă! – plângea Ma-tilda. isu este a mea! Trebuie s-o duc înapoi doamnei Phelps!

— Atunci o să trebuiască să cumperi alta, nu-i aşa? – zise tatăl smulgând mai departe paginile. O să trebuiască să-ţi economiseşti banii de buzunar pană este suficient în puşculiţă ca să cumperi una nouă pentru draga ta doamnă Phelps!

Cu asta aruncă coperta rămasă goală în coş şi ieşi ≪m cameră lăsând televizorul aprins.

Cei mai mulţi copii în situaţia Matildei ar fi hohotit ^ plans. Dar ea nu făcu asta. Bămase nemişcată, albă la &ţă şi plină de gânduri. Parcă ar fi înţeles că plânsul şi Nervii nu ajută la nimic. Aşa cum spusese cândva Napoleon, singurul lucru inteligent pe care poţi să-l faci când eşti atacat este să contraataci. Mintea minunată şi subtilă a Matildei era deja la lucru să găsească o altă pedeapsă potrivită pentru un tată aşa de veninos. Planul care începuse acum să se formeze în mintea ei depindea de cat de adevărat era că papagalul lui Fred vorbea foarte bine, aşa cum se lăudase el.

Fred era un prieten al Matildei. Era un băieţel de şase ani care stătea după colţ şi care de multa vreme se tot lăuda cu un papagal extraodiliar pe care i-l dăduse tatăl Ini.

in după-an1*≫^* următoare, imediat ce doamna Wormwooa plecase cu maşina pentru o nouă partidă de bingo, Matilda porni spre casa lui Fred să investigheze. Bătu la uşă şi când acesta ii deschise il întreba dacă vroia să-i arate şi ei extraordinarul papagal. Fred iu incantat şi o conduse în camera lui, unde într-adevăr ge afla un papagal minunat, albastru cu galben.

— il vezi? – zise Fred. li cheamă Chooper.

— Fă-l să vorbească, zise Matilda.

— Nn poţi să-l faci să vorbească, răspunse Fred. Trebuie să ai răbdare. Vorbeşte când are el chef.

ii făcură de lucru aşteptând. Dintr-o dată papagalul zise:

— Salutare, salutare, salutare! Suna exact ca o voce omenească.

— Extraordinar! – zise Matilda. Ce altceva poate să mai spiină f

— Zornăie-mi oasele! zise papagalul făcând o imitaţie a unei voci cavernoase. Zornăiemi oasele!

— Mereu spune asta, ii spuse Fred.

— Ce mai poate să spună f – întreba Matilda.

— Asta este tot ce ştie, zise Fred. Dar este extraordinar, nu-i aşa? – zise Fred.

— E fabulos, zise Matilda. Mi-l împrumuţi şi mie pentru o noapte?

— JNu, zise Fred. iuci nu te gândi!

— iţi dau toţi banii mei de buzunar pe săptămâna viitoare, zise Matilda.

Asta era altceva. Fred se gândi pentru câteva secunde.

— Bine, zise el. Dacă-mi promiţi că mi-l adunei înapoi maine dimineaţă.

Matilda se întoarse acasă ducând colivia cu amândouă mâinile. Era un cămin în sufragerie şi Matilda se chinui să

potrivească colivia în hornul căminului, ferită la vedere. 3sfu fu prea simplu, dar reuşi în cele din urmă.

— Salutare, salutare, salutare! – zise papagalul din ascunzătoare. Salutare, salutare!

— Taci din gură, nebunule! —zise Matilda şi plecă s& se spele pe mâini de funingine.

În seara aceea, pe când mama, tatăl, fratele şi Matilda mâncau cina ca de obicei în camera de zi, în faţa televizorului, o voce clară se auzi din hol venind din sufragerie:

— Salutare, salutare, salutare!

— Harry, strigă mama făcându-se albă la faţă. E IB casă! Am auzit o voce!

— Şi eu, zise fratele Mafildei. Matilda sări şi închise televizorul.

— Şşş! – zise ea. Ascultaţi!

IJimeni nu mai manca şi asculta cu atenţie.

— Salutare, salutare, salutare! – se auzi iar.

— Aţi auzit? – şopti fratele Matildei.

— Sunt hoţi, şopti mama. Simt în sufragerie!

— Aşa cred, zise tatăl stand mai deoparte încordat.

— Du-te şi prinde-i Harry! – şuieră mama. Du-te şi prinde-i asupra faptului!

Domnul Wormwood nu se mişca. JSTu părea că se grăbeşte să-i prindă şi să devină erou. Se făcuse gri la faţă.
'

— Haide! – şuieră mama. Probabil că vor argintăria.

Tatăl îşi şterse gura cu şerveţelul într-un gest de nervozitate.

— Hai să mergem cu toţii să vedem! – zise el.

— Hai atunci, zise fratele JMatildei. Haide mamă! Mama luă un fier lung de lângă cămin.

Tatăl apucă o crosă de golf dintr-un colţ. Fratele apucă o veioză şi o scoase din priză. Matilda luă cuţitul cu care mâncase şi toţi patru se strecurară prin uşa sufrageriei, tatăl ultimul dintre ei.

'd&fr _

— Salutare, salutare, salutare! – zise vocea din nou.

— Haideţi! – strigă Matilda şi dădu buzna înăuntru cu cuţitul ridicat. Mâinile sus!

V-am prins! – strigă ea.

Ceilalţi o urmară fluturându-şi armele. Apoi se opriră. Se uitară de jur împrejur şi nu era nimeni.

— ifu e nimeni aici, zise tatăl uşurat.

— L-am auzit, Harry, zise mama incă tremurând. I-am auzit clar vocea şi ai auzit-o şi tu!

— Sunt sigură că l-am auzit! strigă Matilda. E aici undeva!

Începu să caute după canapea, după perdele. Atunci vocea se auzi din nou, moale înfricoşătoare:

— Zornăie-mi oasele! – se auzi. Zornăie-mi oasele!

Toţi săriră în sus, inclusiv Matilda, care era o bună actriţă. Se uitară de jur împrejur, dar din nou nu era nimeni.

— E o fantomă! – zise Matilda.

— Doamne ajută-ne – strigă mama prinzându-şi gotul de după gat.

— E precis o fantomă, zise, Matilda. Am mai auzit-o pe aici. Camera asta e bântuită de fantome. Eu credeam că voi ştiţi!

— Salvează-ne! – strigă doamna Wormwood aproape sugrumându-şi soţul.

— Să plecăm de aici, zise tatăl, mai gri ca niciodată.

Toţi ieşiră trăgând uşa după ei.

După-amiaza zilei următoare, Matilda reuşi să scoată papagalul nevătămat dar plin de funingine din horn şi ieşi afară din casă, fără să fie văzută. il scoase prin uşa din spate şi fugi cu el la casa lui Fred.

— S-a comportat cum trebuie? – întrebă Fred.

— Ne-am distrat grozav cu el, zise Matilda. Părinţilor mei le-a plăcut la nebunie.

Aritmetica.

Matilda şi-ar fi dorit ca părinţii ei să fie buni şi iubitori, înţelegători, onorabili şi inteligenţi.

Faptul că nu erau nimic din toate astea, era ceva ce Matilda trebuia să tolereze. Dar nu era uşor. IJoul joc de a-i pedepsi, pe unul dintre ei sau pe amândoi, ori de cate ori o răneau sufleteşte, ii făcea viaţa mai mult sau mai puţin suportabilă.

Fiind foarte mică şi neajutorată, singura putere pe care o avea asupra lor, era puterea minţii ei.

Cu inteligenţa ei ascuţită putea să-i învârtească pe amândoi. Dar adevărul este că în orice familie o fetiţă de cinci ani trebuie să facă ceea ce i se spune, oricât de absurde ar fi ordinele primite. Aşa că trebuia să mănânce cina de pe tavă în faţa plictisitoarei cutii a televizorului.

Trebuia să stea singură acasă în fiecare după-amiază a săptămânii, şi oricând i se spunea să tacă din gură, trebuia să tacă din gură.

Supapa ei de siguranţă care o ajuta să nu-şi ia câmpii, era plăcerea de a inventa şi de a coace acele splendide pedepse, dar cel mai plăcut lucru era că ele îşi făceau efectul pentru o perioadă scurtă de timp. Tatăl ei în special, devenea mai puţin cocoş şi mai suportabili pentru câteva zile după ce primea doza din medicamentul magic al Matildei.

Povestea cu papagalul în horn, în mod olar ii liniştise pe amândoi considerabil, pentru o perioadă mai lungă de o săptămână, fşcandu-i să se comporte civilizat faţă de Matilda în comparaţie cu modul lor obişnuit. Dar. din păcate, asta nu ţinu mult. Următoarea scânteie apăru într-o seară, în camera de zi. Domnul Wormwood de-abia se întorsese de la lucru.

Matilda şi fratele ei aşteptau liniştiţi pe canapea ca mama să le aducă obişnuitele tăvi cu cina. Televizorul nu era aprins.

Domnul Wormwood îşi făcu apariţia într-un ţipător costum în carouri şi cu o cravată galbenă.

Carouriie mari portocalii cu verde ale jachetei şi pantalonilor supărau la vedere. Arăta ca şeful celui mai

sărac birou de pariuri, îmbrăcat pentru nunta fică-sii şi era incantat de el însuşi în seara aceea. Se aşează în fotoliu şi frecându-şi mâinile se adresă fiului său:

— Măi băiete, zise el, tatăl tău a avut astăzi o zi cat Pe poate de bună. Sunt mult mai bogat acum decât eram azi dimineaţă. Am vândut nu mai puţin de cinci maşini astăzi, fiecare cu un profit frumuşel. Rumeguş în cutia de vite;o, burghiu electric la vitezometru, o aruncătură de vopsea ici, una colo şi alte câteva trucuri din astea şi nătăfleţii se băteau să le cumpere.

Scoase o bucată de hârtie din buzunar şi începu s-o studieze.

— Ascultă, băiete, zise el, adresându-se fiului său şi ignorând-o pe JMatilda. Având în vedere că o să intri în afaceri într-o zi, tiebuie să ştii să socoteşti profiturile pe care le faci la sfârşitul fiecărei zile. Ia o foaie de hârtie şi un creion şi hai să vedem cat eşti de deştept.

Băiatul ieşi ascultător din cameră şi se întoarse cu materialele cerute.

— Scrie aşa, zise el, citind din bucata lui de hârtie. Maşina nr. 1 a fost cumpărată de mine cu

278 de lire şi vândută cu 425 de lire. Ai scris?

Băiatul de zece ani scrisese cele două valori încet, cu grijă.

— Maşina nr. 2, continuă el, m-a costat 180 de lire şi am vândut-o cu 760. Ai scris! 1

— Da, tată, zise băiatul.

— Maşina nr. 3 m-a costat HI lire şi am vândut-o cu 999 lire şi 50 de pence.

— Mai spune-mi o dată, zise băiatul. Ou cat ai vândut-o 1

— 999 lire şi 50 de pence, zise tatăl. Şi asta, apropo, este un truc inteligent de dus de nas cumpărătorul. Niciodată să nu ceri sumă rotundă. întotdeauna spui ceva mai puţin. ifu spui

1000 de lire. Spui 999 de lire şi SO de'pence. Sună mult mai puţin, dar iii realitate nu este. Inteligent, nu?

— Foarte, zise băiatul. Este sclipitor, tată!

— Maşina nr. 4 a costat 86 de lire, era o rablă, şi am vândut-o cu 699 lire şi 50 pence.

— Spui prea repede, zise băiatul scriind numerele. Aşa. Am scris.

— Maşina nr. 5 a costat 637 de lire şi am vândut-o cu 1649,50. Ai scris, băiete?

— Da, tată, zise băiatul curbat deasupra hârtiei şi scriind.

— Foarte bine, zise tatăl, Acum calculează profitul pe fiecare maşină şi fă totalul. Pe urină o să poţi să spui cat a câştigat sclipitorul tău tată în total astăzi.

— E mult de socotit, zise băiatul.

— Bineînţeles că e mult, zise tatăl. Dar când eşti în afaceri importante ca asta, trebuie să fii as în aritmetică. Eu am un computer în cap. Mi-a luat mai puţin de zece minute să rezolv asta.

— Vrei să spui că ai socotit în cap, tată? – întrebă băiatul minunându-se.

— ISTu, nu chiar aşa, zise tatăl. isimeni nu poate să facă asta. Dar nu mi-a luat mult. Când termini, spune-mi cat crezi tu că am făcut profit în total astăzi. Am totalul final scris aici, şi am să-ţi spun dacă ai făcut bine.

— Tată, ai făcut exact 4303 şi 50 de pence în total, zise Matilda.

— Nu te amesteca, zise tatăl. Fratele tău şi cu mine discutăm finanţe.

— Dar, tată -

— Tacă-ţi gura – zise tatăl. Ghiceşti şi faci pe deşteaptă!

— Uită-te la răspuns, tată, zise Matilda cu blândeţe. Dacă ai calculat corect trebuie să ai 4303 şi 50 de pence. Atât ai pe hârtie?

Domnul Wormowood se uită la foaia de hârtie şi înţepeni.

Tăcu.

După un timp spuse:

— Mai spune o dată.

— 4303 şi 50, zise Matilda.

Din nou se făcu linişte. Apoi faţa tatălui se făcu roşie stacojie.

>tf,

— Sunt sigură că atâta e, zise Matilda.

— Tu. – parşivenie mică! – strigă dintr-o dată tatăl, îndreptând înspre ea ameninţător degetul arătător. Te-ai uitat pe foaie! Ai citit din ce-aveam eu aici!

— Tăticule, sunt în cealaltă parte a camerei, cum aş fi putut să văd?

— SFu mă prosti pe mine! – strigă el. Sigur că ai văzut! Trebuie să fi văzut! Nimeni n-ar fi putut să dea un răspuns aşa, mai ales o fată! Eşti o excroacă mică, domnişoară, asta eşti! O excroacă şi o mincinoasă l în acel moment mama intra ducând o tavă mare eu pami porţii de mâncare pentru cină. De data asta era pe.^te cu cartofi prăjiţi, pe care le cumpărase de la magazinul din colţ, gata prăjite, în drum spre casă, de la bingo. Se pare că jocurile de bingo o epuizau în aşa măsură pe doamna Wormwood, atât fizic cat şi emoţional, încât nu-i mai rămânea suficientă energie să gătească singură cina. Astfel încât, dacă nu era maneaie cumpărată, congelată şi încălzită, atunci sigur ei a peşte cu cartofi prăjiţi.

— De ce eşti aşa de roşu la faţă, Harry? – zise ea punând tava domnului Wormwood pe măsuţa din faţa canapelei.

— Fii-ta este o excroaca şi o mincinoasă, zise tatăl luând tava şi punând-o pe genunchi. Dă drumul la televizor şi să terminăm cu discuţia.

Pentru Matilda nu era nici un dubiu că ultima ieşire a tatălui ei merita o pedeapsă severă, şi, stând şi mancindu-şi cina aceea oribilă şi ignorând programul de la televizor, mintea ii mergea la toate variantele posibile. Când se făcuse vremea de culcare, Matilda era decisă.

in dimineaţa următoare se sculă devreme, se duse la baie şi încuie uşa. Aşa cum ştiţi, doamna Wormwood îşi vopsea părul într-un blond platinat şi strălucitor, aceeaşi culoare scânteietoare pe care o au actriţele care merg pe sârmă la

circ. Treaba asta o făcea la coafor de două ori pe an, dar, o dată pe lună sau cam aşa ceva, obişnuia să-şi împrospăteze culoarea limpezindu-şi părul într-un lighean cu ceva care se chema BLOND PLATINAT. VOPSEA DE PĂR FOARTE PUTERNICĂ. Asta ii servea şi ca să-şi vopsească oribilele rădăcini maron-cenuşii.

Sticla eu BLOND PLATINAT VOPSEA DE PĂR FOARTE PUTERNICĂ era păstrată în dulăpiorul de la baie şi pe ea mai era o etichetă mică pe care scria „Atenţie, conţine peroxid. isu lăsaţi sticla la îndemâna copiilor". Matilda citise asta de multe ori fascinată.

Tatăl Matildei avea o recoltă bună de păr negru pe care-l purta cu o cărare la mijloc şi de care era grozav de mândru. „Păr sănătos, ii plăcea lui să zică, asta înseamnă că dedesubtul lui este un creier sănătos!"

— Ca Shakespeare, ii spusese odată Matilda.

— Ca cine?

— Ca Shakespeare, tăticule.

— Era deştept?

— Foarte deştept, tăticule.

— Avea tone de păr, nu-i aşa?

— Era chel, tăticule.

— Dacă nu eşti în stare să vorbeşti logic, taci din gură! – se răstise el.

Domnul Wormwood îşi făcea părul să arate sănătos şi lucios, sau aşa-şi închipuia, masahdu-şi capul în fiecare dimineaţă cu abundente cantităţi dintr-o loţiune care se numea ULEI DE VIOLETE TONIC PEH-TliU PĂR.

O sticlă cu această soluţie violetă şi puternic mirositoare se afla în permanenţă pe etajera de deasupra chiuvetei lângă periuţa de dinţi, şi, în fiecare dimineaţă, după ras, avea loc un viguros masaj al capului cu acest ulei de violete. Acest masaj era întotdeauna acompaniat de puternice zgomote bărbăteşti, respiraţie şuierătoare şi oftaturi, cam aşa:

— Ahhh, asta este! Asta este ce-mi trebuie!

— c. 664

Trebuie frecat la rădăcină i – ceea ce putea fi auzit olar de la Matilda din dormitor, la celălalt capăt al coridorului.

Acum, dimineaţa devreme, singură, în baie, Matilda goli trei sferturi din conţinutul sticlei cu ulei de violete în chiuvetă. Pe urină umplu la loc sticla cu BLOND PLATINAT VOPSEA DE PAR FOARTE PUTERNICĂ. Lăsase grijulie ceva din tonicul de păr în sticlă. Astfel încât după ce agită bine sticla, conţinutul să capete culoarea violet. Apoi puse din nou sticla pe etajera de desupra chiuvetei, având grijă să pună cealaltă sticlă la loc în dulăpior. Pană acum, toate bune.

La micul dejun Matilda stătea liniştită la locul ei la masă, mancindu-şi în tăcere cornflakes-ul.

Fratele ei stătea la celălalt capăt al inem cu spatele la uşă, devorând una după alta feliile de paine unse cu unt de arahide şi gem de căpşuni. Mama era undeva în bucaturie preparand micul dejun pentru domnul Wormwood care întotdeauna consta din două ouă prăjite, trei carnaţi prăjiţi, trei felii de şuncă prăjite, câteva roşii de asemenea prăjite şi paine.

in aoest moment domnul Wormwood intră zgomotos în cameră. isu era capabil să intre altfel, mai ales la micul dejun. Trebuia să-şi facă întotdeauna simţită prezenţa zgomotos, ironcănind şi vorbind taie, de parcă ar fi spus: „Sunt eu! Uite-mă că vin! Stăpânul casei, capul de familie, cel care face ca voi ceilalţi Fă trăiţi atât de bine! Observaţi-mă şi arătaţi-mi respect.'" în dimineaţa asta păşi înăuntru cu paşi mari, îşi bătu fiul pe spate şi strigă;

— Băiete, tatăl tău simte că astăzi o,să fie iar o zi bună de făcut bani la garaj! Am câteva frumuşele cu care să-i duc pe nătăfleţi în dimineaţa asta. Unde este mâncarea mea?

— Acum, comoara mea, strigă doamna Wormwood din bucătărie.

Matilda se uita în farfurie. Nu îndrăznea să-şi ridice privirea. în primul rand nu era sigură de ce avea să vadă. în

al doilea rand, daca n-ar fi văzut ceea ce aştepta să vadă, n-avea încredere că putea să-şi păstreze figura, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Fratele ei se uita direct la fereastra din faţă, umplându-şi gânditor gura cu paine cu unt de arahide şi gem de căpşuni.

Tatăl se deplasă de-a lungul camerei ca să-şi ocupe locul din capul mesei, când mama apăru în uşa bucătăriei cu o farfurie enormă, plină cu ouă, carnaţi, şuncă fi roşii. Eidicand privirea prinse imaginea soţului şi se opri împietrită. Dădu drumul unui ţipăt care parcă o ridicase deasupra în aer şi scăpă farfuria care se sparse de podea, conţinutul sărind în toate părţile.

Toată lumea tresări, inclusiv domnul Wormwood.

— Ce dracu' se-ntâmplă cu tine, femeie? – strigă el. Uite ce-ai făcut pe covor!

— Părul! – zise strângându-se în sine şi îndreptând un deget tremurat spre soţul ei. Uită-te la părul tău! Ge ţi-ai făcut la păr?

— Ce are părul meu, pentru numele lui Dumnezeu?

— O, Doamne! Tata, ce ţi-ai făcut la păr? – sta'gă băiatul.

O scenă minunată începea să se contureze în sufragerie. Matilda tăcea şi admira efectul muncii şi minţii ei. Maadreţea de claie de păr a domnului Wormwood era acum de un argintiu murdar. De data asta culoarea era a unui actor de circ care merge pe sârmă şi care nu s-a spălat pe cap întreaga stagiune.

— Ţi-ai. ţi-ai. ţi-ai vopsit părul'. – searţai subţire vocea mamei. Ce ţi-a venit netotule? Arăţi absolut înfricoşător! Arată groaznic '. Arăţi ca un monstru!

— Ce tot spui acolo 1 – strigă el punându-şi amândouă mâinile pe cap. Cum să mi-l vopsesc? Ce vrei să spui cu asta? Ce are! Ori vreţi să-mi jucaţi o farsă tâmpită!

Faţa i se schimbase la culoare devenind verde desculoarea merelor necoapte.

— Ţi l-ai vopsit, tată, zise băiatul. Are culoarea părului mamei, numai că arată mai murdar.

— Bineînţeles că şi l-a vopsit! – zise mama. Eu-şi putea schimba culoarea de la sine! Ce-oi fi vrut să faci? Să te faci mai frumos! Arăţi ca o babă dementă!

— Adu-mi o oglindă, ţipă tatăl.

Poşeta mamei stătea atârnată de un scaun. Doamna Wormwood o deschise şi scoabe din ea o cutie de pudră ≪ompactă, caie avea o oglindă mică, rotundă, în interior. O deschise şi o înmână soţului. Acesta i-o smulse din mană tai bucăţele de pudră se împrăştiară pe jacheta în carouri.

— Fii atent! ţipă ea. Uite ce-ai făcut! Este pudra inea cea mai bună!

— Vai de mine! – ţipă domnul Wormwood uitanuse în oglindă. Ce s-a întâmplat cu părul meu? Arăt grozitor! Arăt ca tine, dementă! Nu pot să mă duc garaj să vând maşini, arătând în halul ăsta! Cum s-a putut întâmpla aşa ceva? Se uită de jur împrejur, întâi la mama, apoi la băiat, apoi la Matilda.

— Cum s-a putut întâmpla aşa ceva! – urlă el.

— Cred că nu te-ai uitat bine, tăticule, zise Matilda, şi ai luat sticla mamei în loc de a ta.

— Bineînţeles că asta s-a întâmplat! – strigă mama. Harry, multă minte-ţi mai trebuie!

De ce n-ai citit eticheta înainte să-ţi torni chestia aia în cap? Yopseaua mea e foarte puternică. Pui o lingură la un lighean cu apă, şi tu ţi-ai pus-o direct pe par! Probabil că o să-ţi cadă.tot părul pană la urmă! Te ustură capul i

— Vrei să spui că o să-mi cadă tot părul? – urlă el.

— Cred că da. Peroxidul este o substanţă foarte puternică. Se pune în chiuvete şi în WC-uri ca să se dezinfecteze, numai că-i dau un alt nume.

— Ce spui acolo f – urlă el. Eu nu sunt vas de WC! ifu vreau să mă dezinfectez!

— Chiar diluată cum o folosesc eu, zise doamna Wornrwood, face să-mi cadă părul, aşa că Dumnezeu ştie ce-o să-ţi facă ţie! Mă mir că nu ţi-a ars toată pielea capului pană acum!

— Ce să fac? – întrebă el disperat. Spune repede ce să fac. pană nu-mi cade tot părul!

— în locul tău m-aş spăla repede cu apă şi săpun, dar repede!

— O să-mi revină la culoare 1 – întrebă el îngrozit.

— Bineînţeles că nu, zăpăcilă! – zise mama.

— Atunci ce să fac 1 Nu pot să ies aşa din casă!

— O să trebuiască să ţi-l vopseşti negru, zise mama. Dar spală-te mai întâi, sau n-o să mai ramană ce să vopseşti!

— Da, zise domnul Womrwood sărind la treabă. Fă-mi o programare la coaforul tău în dimineaţa asta pentru un vopsit! Spune-i că e o urgenţă, să-mi facă loc! Mă duc să mă spăl acum!

Cu asta domnul Wornrwood ieşi din cameră şi doamna Wornrwood, cu un oftat, luă telefonul să sune la coafor.

— Face câteodată nişte luciuii absolut prosteşti, nu-i aşa mămico 1 zise Matilda.

Formând numărul, mama răspunse:

— Bărbaţii nu sunt întotdeauna aşa deştepţi cum! cred.

O să înţelegi asta când o să fii mare, fetiţo.

Domnişoara Honey.

Matilda începu şcoala mai târziu decât alţi copii-Cei mai mulţi copii încep şcoala la cinci ani sau puţin înainte, dar părinţii Matildei, care nu erau preocupaţi de educaţia fiicei lor, uitaseră s-o înscrie. Aşa că Matilda avea cinci ani şi jumătate când începu şcoala.

Şcoala satului pentru copii mici era o clădire ştearsă de cărămidă, care se numea „Crunchem HalVAvea două sute cincizeci de elevi intre cinci şi doisprezece ani. Pirectorul şcolii, marele şef şi comandantul suprem al acestei aşezări, era o femeie cu totul neobişnuită, intre două vaxste, care se chema domnişoara Trunchbull.

IJatural, Matilda fusese înscrisă în clasa începătoare, unde erau alţi optsprezece copii, băietei şi fetiţe de vârsta ei.

Profesoara lor era domnişoara Honey, care n-avea mai mult de douăzeci şi trei, douăzeci şi patru de ani. Avea o

faţă ovală şi palidă ca o madonă, cu ochii de un albastru deschis şi părul şaten deschis aproape blond. Corpul ei era atât de fragil, încât aveai impresia că dacă ar cădea s-ar sparge în mii de bucăţele ca o figurină de porţelan.

Domnişoara Jennifer Honey avea un caracter bland şi liniştit, nu ridica niciodată vocea, zâmbea rar, dar poseda acel har rar întâlnit, de a fi iubită de toţi copii din grija ei. Părea să înţeleagă perfect revolta şi teama care-i cuprindea deseori pe copiii mici, pentru prima dată în viaţa lor grupaţi într-o clasă şi puşi să se supună unor ordine.

Pata ei emana o căldură ciudată care parcă era simţită ori de cate ori se adresa unui nou venit, rătăcit şi confuz.

Domnişoara Trunchbull era cu totul altfel. Era ca o teroare sinistră, ca un monstru tiranic şi înspăimântător, care speria elevii şi profesorii deopotrivă. Era un fel de aură ameninţătoare în jurul ei pe care o simţeai chiar de la distanţă, iar când se apropia puteai să simţi pericolul cărel iradia, ca un fier încing. Când mărşăluia, – domnişoara Trunchbull nu mergea niciodată normal: mărşăluia ca o trupă de militari balansându-şi braţele soldăţeşte. Când mărşăluia pe coridor, ii puteai auzi respiraţia zgomotoasă şi, dacă un grup de copii se întâmpla să fie în calea ei, îşi făcea drum printre ei ca un tanc, iar copiii ii săreau din faţă, în stânga şi-n

•dreapta. Slavă Domnului că nu există mulţi oameni pe lume ca ea, deşi există totuşi, şi este foarte posibil ca fiecare dintre noi să întâlnească cel puţin unul în cursul vieţii.

Atunci când ţi se întâmpla să-l întâlneşti trebuie să te porţi ca şi când un rinocer fioros ţi-ar fi apărut in faţă dintr-un tufiş: sari în primul copac şi stai acolo pană dispare.

Pe această femeie, cu toate excentricităţile ei, îmi este aproape imposibil s-o descriu, dar am să fac o încercare mai târziu în cursul povestirii. S-o lăsăm acum şi să ne întoarcem la Matilda şi la prima ei zi de şcoală.

După obişnuita treabă cu strigătul catalogului, domnişoara Honey dădu fiecărui elev cate un caiet nou nouţ.

— V-aţi adus fiecare cate un creion, sper, zise ea.

— Da, domnişoară Honey, cantară copiii.

— Bine. Astăzi este prima zi de şcoală pentru fiecare dintre voi. Este începutul a cel puţin unsprezece ani de şcoală, prin care fiecare dintre voi trebuie să treacă. Şase dintre ei ii petreceţi aici la CruncJiem Hali, unde, după cum ştiţi directoare este domnişoara Trun-chbull.

Acum, spre binele vostru, am să vă spun ceva ceva despre domnişoara Trunchbull. Dumneaei insistă pe disciplina strictă în şcoală, şi, dacă vreţi să m-ascultaţi, sfatul meu este să vă pui'taţi cat puteţi de bine în prezenţa ei. N-o contraziceţi, nu-i răspundeţi obraznic. Faceţi întotdeauna ce vă spune, că dacă ajungeţi pe mana ei, vă desfiinţezi! Ca morcovul pe răzoare! Xu e nimic de ras, Lavender. Ia-ţi zâmbetul de pe figură. Ar – fi înţelept din partea, voastră să ţineţi minte că dom-nuşoara Trunchbull este foarte, foarte severă cu toţi cei către depăşesc măsura. Aţi înţeles?

— Da, domnişoară Honey, ciripiră optsprezece voci grăbite.

— Eu însămi, continuă ea, vreau să vă ajut să învăţaţi cat mai multe lucruri cat sunteţi în această clasă, pentru că asta o să vă ajute să vă descurcaţi mai uşor în viitor. De exemplu, aş dori ca la sfârşitul acestei săptămâni toată lumea să ştie tabla înmulţirii cu doi pe dinafară. Şi la sfârşitul anului toată lumea să ştie tabla înmulţirii pană la doisprezece. O să vă ajute enorm dacă reuşiţi. Acum, este cineva care ştie deja tabla înmulţirii cu doi?

Matilda ridică mana. Era singura. Domnişoara Honey se uită atent la fetiţa mărunţică, cu părul negru, din randul al doilea.

— Minunat, zise ea. Te rog ridică-te-n picioare şi spune-o pană unde ştii.

Matilda se ridică şi începu. Când ajunse la 2 x 12 = = 24 nu se opri. Continuă cu 2 Xl3 = 26, 2 xl4 = 28, 2X15 =30, 2 xl6 =-

— Ajunge! – zise domnişoara Honey. Ascultase mirată tot recitalul Matildei şi acum întrebă:
— Pană unde poţi să ajungi i
— Pană unde? Nu ştiu exact, domnişoară Honey. Destul de departe, cred.
Domnişoara Honey lăsă să treacă câteva momente după această curioasă mărturisire.
— Vrei să spui, întreba ea, că poţi să spui cat fac 2 x 281
— Da, domnişoară Honey.
— Cat"?
— 56, domnişoară Honey.
— Dar dacă te întreb ceva mult mai greu, ca 2 x 487 f Poţi să-mi răspunzi f
— Cred că da, zise Matilda.
— Eşti sigură?
— Da, domnişoară Honey. Cat se poate de sigură.
— Cat fac atunci 2 x 487?
— 974, zise Matilda imediat. Vorbise încet şi politicos fără nici un semn de lăudăroşenie.
Domnişoara Honey se uita la Matilda absolut stupefiată, dar când începu să vorbească păstră aceeaşi voce.
— Dar înmulţirea cu doi este foarte uşoară în comparaţie cu înmulţirea cu alte numere. Ştii vreo alta?
— Cred că da, domnişoară Honey. Cred că ştiu.
— Care, Matilda? Cat de departe ai ajuns?
— Su prea ştiu, zise Matilda. iui ştiu ce vreţi sa spuneţi.
— Vreau să spun dacă ştii de exemplu tabla înmulţirii cu trei.
— Da, domnişoară Honey.
— Şi ca patru?
— Da, domnişoară Honey.
— Cate ştii în total? Le ştii pe toate pană la înmulţirea cu 12 f
— Da, domnişoară Honey.
— Cat fac 12 X 7!
— 84, zise Matilda.

Domnişoara Honey făcu o pauză şi se rezemă de spătarul scaunului din faţa mesei goale, aflată la mijlocul podelei părţii din faţa clasei. Era tulburată de ultimul schimb de cuvinte, dar se feri să arate. Nu întâlnise pană acum un copil de cinci ani, nici de zece, care să înmulţească cu atâta uşurinţă.

— Sper că restul clasei ascultaţi cu atenţie, zise ea. Matilda este o fetiţă foarte norocoasă.

Are nişte părinţi minunaţi care au învăţat-o deja să înmulţească. Te-a învăţat mama, Matilda?

— Nu, domnişoară Honey. Nu mama.

— Atunci înseamnă că ai un tată extraodinar. Trebuie să fie un profesor foarte talentat.

— Nu, domnişoară Honey, zise Matilda. Nu m-a învăţat tata.

— Vrei să spui că ai învăţat singură?

— Nu ştiu exact, zise Matilda cu sinceritate. Adevărul este că nu mi se pare greu să înmulţesc un număr Qu alt număr.

Domnişoara Honey inspiră adânc şi expiră încet. e uită din nou la fetiţa cu ochi strălucitori care stătea n picioare în faţa catedrei, atât de inteligentă şi atât de serioasă.

— Spui să nu ţi se pure greu să înmulţeşti un număr cu altul, zise domnişoara Honey.

Încearcă să-mi explici puţin asia.

— Ah, zise Matilda, dai nu prea ştiu cum să explic. Domnişoara Huney aştepta. Clasa era liniştită. Toţi aşteptau.

— De exemplu, zise domnişoara Honey, dacă-ţi cer să înmulţeşti 14 cu 19. nu, asta e prea greu.

— Fac 266, zise Matilda încet.

— Domnişoara Honey se uită la ea fix. Apoi luă un creion şi făcu calculul pe hârtie.

— Cat ziceai că fac?

— 266, zise Matilda.

Domnişoara Honey puse creionul jos, îşi scoase ochelarii şi începu să lustiuiască lentilele cu o bucată de material. Clasa

rămase în linişte aşteptând urmarea. Matilda stătea incă în picioare lângă catedră.

— Spune-mi Matilda. zise domnişoara Honey lustruind mai departe lentilele, inceaică să-mi spui. ce e în mintea, ta când faci înmulţirea. Calculezi inti-un fel, asta este sigur, dar se pare că obţii rezultatul instantaneu. De exemplu, s-o luăm chiar pe cea care ai rezolvat-o acum,

14x19.

— Iau. iau. il iau pe 14 şi-l înmulţesc cu 19. Mi-e teamă că nu pot să explic altfel.

Întotdeauna mi-am spus că dacă un calculator de buzunar poate să facă, de ce n-aş putea şi eu?

v

— De ce nu, sigur că da. Posibilităţile creierului uman sunt incă necunoscute.

— Eu cred că creierul este mult mai bun decât o bucăţică de metal, zise Matilda, pentru că asta este un calculator.

— Cată dreptate ai, zise domnişoara Honey. Calculatoarele de buzunar nu sunt admise în această şcoală, oricum.

Domnişoara Honey se simţea tulburată. Nu era nici o îndoială în mintea ei că întâlnise un creier extraordinar de dotat pentru matematică, şi-i treceaii prin cap cuvinte ca copil-geniu, fenomen sau miracol. Ştia că astfel de minuni apăreau pe lume din când în când, par numai unul la o sută sau două sule de ani.

Doar Mozart avea cinci ani când a început să compună, şi uite pană unde a mers.

— Nu ese di t pt, zise Lavender. De ce ea să poată.şi noi mi!

— ISni-ţi face probleme, Lavender, eu toţii o să ştiţi în cMi'and, zise domnişoara Honey minţind printre dinii.

in acest moment domnişoara Honey simţi că nu putea ivzisia tentaţiei de n explora mai departe mintea acestui copil extraordinar. îşi dădea seama că trebuie să 5e ocupe şi de iestul clasei,' dar era prea curioasă să]ase treaba cliii mană.

— Acum, zi^e ea ca şi cum s-ar fi adresat întregii clase, să lăsăm pentru un moment aritmetica şi să vedem. dacă unul dintre voi ştie să scrie cuvântul pisică.

Trei mâini fură ridicate. Erau a lui Lavender, un băieţel pe care-l chema Xigel şi Mă tilda.

— Cum scrii pisică, Xigel? Nigel spuse cuvântul pe litere.

Domnişoara Honey se hotăra să pună o întrebare Pe care nu-şi închipuise vreodată că o poate pune în nm zi de şcoală, în clasa întâi.

— Mă întreb, zise ea, dacă. vreunul din cei trei puteţi citi un grup întreg de cuvinte care împreună formează o propoziţie.

— Eu pot, zise isigel.

— Şi eu, zise Lavender.

Domnişoara Honey se duse la tablă şi scrise cu cretă albă următoarea propoziţie: „Eţi am început deja să învăţ să citesc propoziţii lungi!". O făcuse înadins mai dificilă, pentru că ştia că erau copii inteligenţi în clasă care puteau citi.

— Poţi să citeşti, Xigel? – întrebă ea.

— E prea greu, zise iugel.

— Lavender?

— Primul cuvânt este „eu", zise Lavender,

— Poate cineva să citească toată propoziţia? – întreba domnişoara Honey aşteptând un „da" care era sigură că o să vină de la Matilda.

— Da, zise Matilda.

— Citeşte, zise domnişoara Honey. Matilda citi propoziţia fără să ezite.

— Asta este intradevăr foarte bine, zise domnişoara Honey, făcând aprecierea cea mai generoasă pe care o făcuse vreodată. Cat poţi sa citeşti, Matilda?

— Cred că pot să citesc aproape orice, domnişoară Honey, zise Matilda, deşi nu înţeleg întotdeauna sensul cuvintelor.

Domnişoara Honey se ridică în picioare şi ieşi vioi din casă, întorcându-se treizeci de secunde mai târziu cu o carte groasă. O deschise la un semn şi o aşează pe banca Matildei.

— Este o carte de poezie umoristică, zise ea. Vezi dacă poţi s-o citeşti pe asta cu voce tare.

Liniştită, fără pauze şi cu o viteză potrivită genului Matilda începu să citească: „ Un gurmand mâncând la Pană Găsi un şoarece-n tocană.

Un chelner şişe: „Nu striga, Şi nu-l agita aşa, Că toată lumea o să vrea Unul, de toană!'1'

Câţiva copii văzură latura comică a poeziei şi începură să radă.

— Ştii ce înseamnă „gurmand" Matilda? – întreba domnişoara Honey.

— Este cineva căruia ii place să mănânce, zise Matilda.

— Corect, zise domnişoara Honey. Şi ştii cum se cheamă genul acesta de poezie?

— Se numeşte limeric*, zise Matilda. Acesta este unul drăguţ. Foaiie comic!

— Este unul renumit, zise domnişoara Honey ridicând cartea şi întorcându-se la catedră în faţa clasei. Un limeric inteligent este foarte greu de scris, adăugă ea. Pare simplu, dar în realitate nu este!

— Ştiu, zise Matilda. Am încercat de mai multe ori, dar nu mi-a reuşit niciunul.

— Ai încercat, nu-i aşa l – zise domnişoara Honey şocată ca pană acum. Matilda, mi-ai* place să aud ". din limericurile pe care spui că le-ai scris. Poţi să-ţi aminteşti unul şi să mi-l spui?

— Aaa., zise Matilda. De fapt am încercat să fac ţul despre dumneavoastră, domnişoară Honey, când stăteaţi lângă mine.

— Despre mine! – zise domnişoara Honey. Ei lne, trebuie neapărat să-l auzim pe acesta, nu?

— Xu cred că vreau să-l spun, domnişoară Honey.

— Te rog spune-l, zise domnişoara Honey. iţi pro-că n-o să mă supăr.

— poezie simplă, din cinci versuri.

— Ba en cred e-o să vă supăraţi, domnişoară Honey, pentru că trebuie să folosesc numele dumneavoastră mic ca bă rimeze. De asta nu vreau să-l spun.

— Cum de-mi ştii numele mic? – întreba domnişoara Honey.

— Am auzit un alt profesor strigându-vă chiar înainte să intrăm în clasă, zise ATatilda. Va spus Jenny.

— Insist să aud acest limeric, zise domnişoara Honey zâmbind larg cum numai rareori zâmbea. Ei-dioă-te în picioare şi recitări!

Fără plăcere Matilda se ridieă în picioare şi emoţionată recită Ihnericul: „Se întreabă toată lumea: Ga Jenny mai e vreuna, Cu o faţă aşa frumoasă Şi la fel de arătoasă? Şi răspunsul e: Niciuna!'

Faţa palidă şi plăcută a domnişoarei Honey se îmbujora cu un roşu trandafiriu. Apoi zâmbi din nou. Zâmbetul, fu şi mai larg de data asta, un zâmbet de pură plăcere.

— Mulţumesc, Matilda, zise ea incă zâmbind. Chiar dacă nu este adevărat, lime-ricul tău este foarte bun. Măi, măi, trebuie să nu-l uit pe acesta.

Din randul al treilea de' bănci Lavender zise:

— E bun. îmi place.

— Şi e şi adevărat, zisei un băieţel pe nume Eupert-

— Bineînţeles că este şi adevărat, zise şi Xige].

Şi toată clasa începu s-o laude pe domnişoaiH Honey, deşi ea nu observase incă bine pe altcineva ifl afară de Matiida.

— Cine le-a învăţat să citeşti, Matilda – întreba <,i; 'Honey.

— Am învăţat singură, zise Matilda.

_ Şi ai citi vreo carte tu singură? O carte pentru copii, vreau să spun.

_ Le-am citit pe toate de la biblioteca de pe strada principală, domnişoară Honey.

— Şi ţi-au plăcut?

— Câteva mi-au plăcut foarte mult, zise Matilda, dar altele mi s-au părut plictisitoare.

— Spune-mi una care ţi-a plăcut.

— Mi-a plăcut Leul, Vrăjitoarea şi Dulapul, zise Matilda. Eu cred că domnul C. S.

Lewis este un scriitor foarte bun. Dar are totuşi un defect. Nu are părţi comice în cărţile lui.

— Ai dreptate, zise domnişoara Honey.

— Nu sunt părţi comice nici în cărţile domnului Toikien, zise Matilda.

— Crezi că toate cărţile pentru copii ar trebui să aibă părţi comice 1

— Da, zise Matilda. Copiii nu sunt aşa de serioşi ca adulţii. Le place să radă.

Domnişoara Honey rămase înmărmurită de înţelepciunea fetiţei.

— Şi ce-ai să faci acum dacă ai citit toate cărţile pentru copii? – întrebă ea^in continuare.

— Citesc alte cărţi. împrumut de la bibliotecă. Doamna Phelps este foarte bună cu mine. Mă ajută să le aleg.

Domnişoara Honey se aplecase mult în faţă peste;atedră şi se uita minunându-se la Matilda.

Uitase ou desăvârşire de restul clasei.

— Ce alte cărţi f – murmură ea.

— îmi place foarte mult Charles Dickens, zise tilda. Mă face să rad. Mai ales domnul Pickwick.

in acel moment clopoţelul anunţa sfârşitul orei.

Trunchbuli în pauză domnişoara Honey părăsi clasa şi se îndrepta direct spre biroul directoarei. Era foarte tulburată, întâlnise o fetiţă care avea, sau aşa i se părea ei, calităţi extraordinare de inteligenţă.

Nu avusese incă timp să-şi dea seama cat de inteligentă era fetiţa, dar realizase că trebuia să facă ceva cat de repede putea. Era ridicol să ţii o fetiţă ca asta în clasa întâi.

in mod normal domnişoara Honey era îngrozită de directoare şi se ferea de ea, dar de data asta se simţea în stare să dea ochii cu oricine.

Bătu la uşa temutului birou.

— Intră! – bubui vocea gravă şi intimidantă a domnişoarei Trunchbuli.

Domnişoara Honey intră.

in general directorii sunt aleşi pentru că posedă un număr de calităţi deosebite: înţeleg copiii şi au permanent în minte interesele lor, simpatizează cu ei, sunt drepţi şi sunt profund interesaţi în educaţia lor.

Domnişoara Trunchbuli nu poseda niciuna din aceste calităţi si, cum de căpătase această slujbă era un mister. Dincolo de orice era o femeie neobişnuită. Fusese cândva atletă şi chiar şi acum muşchii ii erau clar evi-denţiaţi. Se puteau vedea pe gatul ca de bivol, pe umerii mari, pe braţele groase, pe încheieturile pline de tendoane, pe picioarele puternice. Uitându-te la ea aveai impresia că era o persoană care putea să îndoaie bare de metal şi să rupă cărţi de telefon dintr-o datăj Faţa, din păcate, nu avea nici o trăsătură frumoasă fnu inspira nici cea mai mică impresie de bucurie nici' j odată. Avea o bărbie încăpăţânată, o gură cu o expresie de cruzime şi nişte ochi mici şi aroganţi. Cat despie hainele pe care le purta. erau, să spunem doar atâWl ciudate. Purta întotdeauna o bluză largă, maro din bumbac, peste care punea în jurul taliei o curea lată de piele. Cureaua se închidea în faţă cu o cataramă mare argintie. Coapsele masive care ieşeau de sul) bluză erau înghesuite strâns într-o pereche de pantaloni de culoare verde ca sticla şi dintr-un material ţesut grosolan. Aceşti pantaloni ii ajungeau puţin mai jos de genunchi, \u351?i mai jos de ei purta nişte, ciorapi verzi cu marginea de sus întoarsa, care lăsau să se vadă perfect muşchii gambelor, în picioare avea nişte pantofi solizi cu tocul jos, maro la culoare, şi cu o limbă de piele. Pe scurt, arăta mai degrabă ca un hăitaş excentric şi însetat de sânge al câinilor la o vânătoare, decât ca o directoare a unei şcoli de copii.

Când domnişoara Honey intră în cancelarie, domnişoara Trunchbull stătea în picioare lângă biroul ei cu o imagine de nerăbdare pe faţă.

— Da, domnişoară Honey, zise ea. Ce doreşti? Arăţi grăbită şi răvăşită în dimineaţa asta. Ce se întâmpla cu dumneata'? Te-au supărat cumva nemernicii ăia mici?

— Xu, domnişoară directoare, nimic de genul ăsta,

— Atunci ce este? Dă-i drumul. Sunt o persoană ocupată.

in timp ce vorbea se întinse spre o cană cu apă care Se afla tot timpul pe biroul ei şi îşi turnă în pahar.

— Este o fetiţă la mine în clasă pe nume JVTatilda ^ ormwood. începu domnişoara Honey.

— Asta este fetiţa celui care ţine garajul în sat, l&tră domnişoara Trunchbull. Ear vorbea, altfel. Ori lătra, ori striga. Este un om excepţional, continuă ea. ^ţţţ fost la el chiar ieri. Mi-a vândut o maşină. Aproape a°uă. Avea doar zece mii de kilometri la bord. Fostul Proprietar este o bătrână care o folosea cel mult o dată Pe an. TJn chilipir extraordinar. Da, mi-a plăcutde lomnul Wornrwood. Un adevărat pilon în societatea fetră. Mi-a spus că fiică-sa e o neisprăvită.]a spus a uu cu cehii pe ea. Zicea că dacă ceva rău se întâmpla „m Şcoală, în mod sigur ea e de vină. is-am cunoscut-o

^eă pe zgatia asta, dar o să afle tot ce ţi-am spus, acum

≪nd o s-o văd. Taică-su spune că e o piază rea.

— O, nu, domnişoară Trunchbull, asta nu poate fi adevărat.' se revoltă domnişoara Iloney.

— Ba da. domnişoară Honey, e al naibii de adevă-rat! De fapt, acum că mă gândesc, sunt sigură că ea a fost cea care a pus pocnitoare≫ mirositoare sub biroul meu azi-dimineaţă, de putea toată camera ca un canal! Sigur că ea a fost! O să plătească pentru asta '. Cura arată? E un vierme nenorocit, sunt sigură! Am descoperit, domnişoară Honey, în lunga mea carieră de profesor, că o fată rea este mult mai periculoasă decât un băiat rău. Problema este, că o fată rea e mult mai greu de prins. Să prinzi o fată rea e ca şi cum ai încerca să prinzi o muscă verde. Plesneşti palma peste ea şi nenorocita nu-i acolo! Scârboase creaturi sunt fetele! Bine că n-am fost niciodată aşa ceva!

— Dar şi dumneavoastră trebuie să fi fost cândva fetiţă, domnişoară Trunchbull! Nu se poate altfel.

— JSTu pentru multă vreme, latră Trunchbull cu un rânjet. Am devenit femeie foarte repede.

„Este complet zbanghie, îşi spuse domnişoara Honey. Este la fel de sănătoasă Ia minte ca un caine turbat."

Domnişoara stătea în picioare în faţa directoarei, aşteptând finalul. De data asta n-avea de gând să se dea bătută.

— Trebuie să vă spun, domnişoară directoare, că faceţi o mare greşeală, crezând că Matilda v-a pus poc-Bitoarea mirositoare sub birou.

— Eu nu greşesc niciodată, domnişoară Honey!

— Dar, domnişoară directoare, fetiţa d-abia a yenit la şcoală pentru prima dată, în dimineaţa asta, şi a intrat direct în clasă!

— 2fu te contrazice cu mine, pentru numele lui Dumnezeu, femeie! Bruta asta de Matilda, sau cum o cheamă, mi-a pus împuţită asta de pocnitoare sub birou! -^u e nici o îndoială! iţi mulţumesc că mi-ai sugerat.

— Dar eu nu v-am sugerat nimic!

— Bineînţeles că mi-ai sugerat! Dar acum ce doreşti, domnişoară Honey? De ce mă ţii din treabă?

— Am venit să vă vorbesc despre Matilda, domnişoară directoare. Am nişte lucruri extraordinare să vă spun despre acest copil. Pot, vă rog să vă povestesc ce s-a întâmplat în clasă chiar acum?

— Presupun că ţi-a pus foc sub fustă şi ţi-a scorojit chiloţii, cloncăni domnişoara Trunchbull.

— Nu, nu! – strigă domnişoara lloney. Matilda este un geniu '.

La auzul acestui cuvânt, domnişoara Trunchbull se făcu roşie la faţă şi corpul păru să i se umfle ca acela al unei broaşte.

— Un geniu! – strigă ea. Ce prostie mai e şi asta, domnişoară"? Cred că nu eşti sănătoasă la minte! Tatăl ei

mi-a spus cu gura lui că este o huligancă 1

— Tatăl ei greşeşte, domnişoară directoare.

— Ku fii toantă, domnişoară Honey! Dumneata ai cunoscut-o acum o jumătate de oră şi tatăl ei o cunoaşte de o viaţă!

^S"

Dar domnişoara Honey era hotărâtă să spună tot ce avea de spus pană la capăt şi început să descrie câteva din răspunsurile de necrezut pe care Matilda le dăduse la aritmetică.

— Şi.! A învăţat câteva din tabla înmulţirii pe dinafară, da? – lătra domnişoara Trunchbull. Draga mea, asta n-o face geniu! Asta o face papagal!

— Dar, domnişoară directoare, ştie să citească '•

— Şi eu la fel, o repezi ea.

— După părerea mea, zise domnişoara Honej"; trebuie luată din clasa mea şi trecută la un nivel m≫1 înalt, cu copiii de unsprezece ani.

— Aha! – sforăi domnişoara Trunchbull. Vrei să scapi de ea, nu-i aşa? Xu poţi s-o stăpâneşti şi vrei acum s-o arunci bietei domnişoare Himsoll în clasa mare, unde va face un tărăboi şi mai şi!

— ifu, nu, planse domnişoara Honey. isu este deloc acesta motivul!

— Ba da! – strigă domnişoara Trunchbull. Văd perfect prin urzeala dumitale, domnişoară!

Şi răspunsul este NU! Matilda va rămâne unde este şi este răspunderea dumitale să se comporte cum trebuie!

— Domnişoară directoare, vă rog.

— Nu vreau să mai aud nimie! – strigă domnişoara Trunchbull. Şi în nici orice caz, am o regulă în Şcoala asta, ca toţi copiii să rămână în grupele de vârstă

°r, indiferent de ce le poate capul! Doamne fereşte! Doar n-o să am o puşlama de cinci ani la un loc cu băieţii ^fetele mari.' Cine-a mai pomenit aşa ceva?

Domnişoara Honey rămase neputincioasă în faţa destui uriaş cu gatul roşu. Erau şi alte lucruri pe care vfoia să le

mai fi spus, dar ştia acum că n-ar fi ajutat la nimic. Spuse încet.:

— Poarte bine. Cum doriţi, domnişoară directoare, m – Cum doresc eu fără discuţie! tună domnişoara r^Qcllbl]llSi nn niia rlnmnisnfi.rsi. că, avem dp-fl fa.p. A cu chbull. Şi nu uita, domnişoară, că avem de-a face

0 viperă care a pus o pocnitoare mirositoare sub biroul ™™, x foul meu

— ISTu a făcut aşa ceva, domnişoară directoare!

— Bineînţeles că a făcut-o! – bubui ea. Şi-ţi mai spun ceva. Nu-mi doresc nimic mai mult decât să fi fost legal să folosesc biciul şi cureaua ca-n vremurile bune! I-aş fi înroşit eu fundul Matildei, să nu mai poată să stea pe scaun o lună!

Domnişoara Honey se întoarse şi ieşi din birou deprimată, dar nu înfrântă.

„O să fac ceva pentru copilul ăsta, îşi spuse. Nu ştiu incă ce, dar o să găsesc o cale s-o ajut, pană la urmă".

Părinţii.

Când domnişoara Honey ieşi din biroul directoarei cei mai mulţi copii erau afară în curte.

Primul lucru fu să întâlnească câţiva profesori de la clasele mai mari şi să împrumute câteva cărţi: de algebră, geometrie, franceză, literatură engleză ş.a. Apoi o caută pe Ma-tilda şi o chemă în clasă.

— N-are rost, ii spuse ea, să stai în clasă să-ţi pierzi vremea în timp ce-i învăţ pe ceilalţi tabla înmulţirii şi cum se scrie mama, tata, fata. Aşa că am să-ţi dau cate una din aceste cărţi de studiat, şi la sfârşitul orei să vii la mine cu întrebări şi am să te ajut. Cum ţi se pare?

— Mulţumesc, domnişoară Honey. Mi se pare foarte bine.

— Sunt sigură că te vom muta într-o clasă mult mai mare, mai târziu, dar pentru moment domnişoara directoare este de părere să rămâi unde eşti.

— Foarte bine, domnişoară Honey, zise Matilda. Vă mulţumesc că mi-aţi adus cărţile.

„Ce copil binecrescut, gândi domnişoara Honey. Şu-mi pasă ce-au spus părinţii despre ea; pare foarte liniştită şi drăguţă. Şi de loc cu nasul pe sus din pricina inteligenţei. De fapt nu pare să-şi dea seama de asta."

Când copiii se întoarseră din curte Matilda se aşeză la locul ei şi începu să studieze cartea de geometrie. Domnişoara Honey o observa tot timpul şi-şi dădu seama că în curând Matilda devenise eu totul absorbită de ceea ce citea. Nu ridicase privirea din carte nici măcar o dată.

intre timp domnişoara Honey luase altă hotărare-ke decisese să meargă ea însăşi să vorbească cu părinţii Aţatildei cat de curând cu putinţă. Nu putea să creadă Ca părinţii erau cu totul neştiutori, referitor la talentele fetiţei. Orice s-ar zice, domnul Wornrvvood era un vânzător de maşini de succes în meseria lui, şi asta presupunea că era un om inteligent şi el. Şi oricum, părinţii nu subestimau calităţile copiilor lor niciodată. De cele mai multe ori era invers. Câteodată era imposibil să faci o mamă sau un tată prea mândru, să înţeleagă că odrasla lor este un cap pătrat.

Domnişoara Honey era încrezătoare că n-o să fie nici o dificultate în a-i convinge că Matilda era un copil cu totul neobişnuit. Problema era să-i oprească să nu-şi piardă capul.

in acest moment speranţele domnişoarei Honey începură să se desfăşoare. începuse să-şi pună întrebări dacă va putea sau nu obţine permisiunea lor să-i dea chiar ea lecţii particulare Matildei după şcoală. Perspectiva de a preda unui copil atât de inteligent ca Matilda, ii stimula enorm instinctul ei profesional de învăţătoare.

Dintr-o dată decise că va merge la familia Wormwood chiar în seara aceea. Se va duce târziu, intre nouă şi zece, când era sigură că Matilda era în pat.

Şi asta şi făcu. Având adresa din dosarul şcolii, domnişoara Honey plecă imediat după ora nouă, pe jos, de acasă, spre casa familiei Wormwood. Găsi casa pe o stradă drăguţă, unde fiecare casă era separată de casa vecină printr-o mică

grădină. Era o casă modernă, din cărămidă, care n-avea cum să fi fost ieftină şi care-şi avea înscris numele pe o plăcuţă la poartă: „Colţul intim".

„Moţul tâmpit ar fi fost mai nimerit", gândi domnişoara Honey, căreia ii plăcea foarte mult să se joace cu-cuvintele.

Înaintă pe alee, sună la uşă şi, aşteptând, auzi zgomotul televizorului.

Uşa fu deschisă de un bărbat cu o figură de şobolan şi cu mustaţă subţire ca de şoarece, care purta o haină de sport cu dungi portocalii şi roşii.

— Da? – zise el uitându-se la domnişoara Honey. Dacă vinzi tichete de tombolă, nu mă interesea ză!

— Nu vând tichete de tocabolă, zise domnişoara Honey. Şi, vă rog, iertaţi-mă că vă deranjez! Sunt învăţătoarea Matildei, de la şcoală, şi este f oirte itnportant să stau de vorbă cu dumneavoastră şi cu soţia dumneavoastră.

— A şi făcui o trăsnaie, nu-i aşa f – zise domnul Wormwood blocând uşa. De acum este responsabilitatea dumneavoastră. Dumneavoastră trebuie să vă descurcaţi cu ea.

— Nu a făcut nici un fel de trăsnaie, zise domni-Şo&ra Honey. Am venit cu veşti bune despre ea. Chiar extraordinare domnule Wormwood. Credeţi că aş putea?ta pentru câteva minute să vă vorbesc despre tilda 1

— Tocmai urmăream una din emisiunile noastre la televizor. Ora nu este potrivită. Veniţi altă...

Domnişoara Honey începu să-şi piardă răbdarea.

— Domnule Wornvwood, zise ea, dacă credeţi că o zăpăcită de emisiune la televizor este mai importantă decât viitorul fiicei dumneavoastră, atunci n-ar trebui să fiţi părinte! Mai bine aţi opri nenorocitul de televizor şi m-aţi asculta!

Asta il zgâlţâi pe domnul Wormwood.!Xu era obişnuit să i se vorbească în felul acesta. Se uită cu atenţie la femeia palidă şi fragilă care stătea aşteptând afară în uşă.

— Foarte bine atunci! – răspunse el repezit. Intraţi şi daţi-i drumul!

Domnişoara Honey păşi înăuntru.

— Doamna Worinwood n-o să fie incantată, zise el şi o conduse în camera de zi, unde o femeie mare cu părul platinat se uita avid la ecranul televizorului.

— Cine este? – întrebă ea fără să-şi ridice privirea.

— O profesoară de la şcoală, răspunse domnul Wormwood. Zice că vrea să stea de vorbă cu noi despre Matilda.

Traversă camera spre televizor, opri sunetul, dar lăsă imaginea pe ecran.

— isu, Harry, ţipă ea. Willard tocmai ii cere mana Angeli(,i.

— Poţi să te uiţi cat vorbim, zise domnul Wormwood. Dansa este profesoara Matildei. Zice că are nişte veşti să ne dea.

— Mă numesc Jennifer Honey, zise ea. incantată de cunoştinţă, doamnă Worurwood.

Doamna Wormwood ^e uită la ea şi zise:

— Care e problema.

Nimeni n-o invitase să ia loc, dar domnişoara Honey luă totuşi un scaun şi se aşează.

— Astăzi a fost prima zi de şcoală a fiicei dumneavoastră.

— Ştim asta, o repezi doamna Wormwood supărată că nu putea să urmărească emisiunea.

oNuniai pentru asta v-aţi deranjat pană aici?

Domnişoara Honey îşi înfipse privirea în ochii gri şi umezi ai celelalte femei şi lăsă să se aştearnă liniştea fe pană când deveni inconfortabilă pentru doamna Worw-wood.

— Yreţi să vă explic de ce ani venit 1 – zise ea.

— Daţi-i drumul! – zise doamna Wormwood.

— Sunt sigură că ştiţi că nu se aşteaptă de la copii de clasa întâi să ştie să citească, să scrie saii să socotească la început când vin la şcoală. Copiii de cinci ani nu pot face aşa ceva. Dar Maiilda poate să facă toate astea. Dacă ar fi să cred ce spune.

— Eu n-aş face asta, zise doamna Wormwood a cărei voce era incă iritată fiindcă nu putea, auzi sunetul de la televizor.

— Deci a minţit când a spus că nu a învăţat-o nimeni să înmulţească sau să citească? Aţi învăţat-o vreunul din dumneavoastră toate astea'?

— S-o învăţăm, cel – zise domnul Wormwood.

— Să citească, zise domnişoara Honney. Poate ^& aţi învăţat-o. Poate a minţit când a spus că n-aţi ăţt. Poate aveţi casa plină de cărţi. Eu n-am de să ştiu. Poate că vă place amândurora să citiţi.

— Sigur că citim, zise domnul Wornrwood. i^ fiţi caraghioasă! Eu citesc revista Autocar şi Motor săptămânal din eoperă în copertă.

— Copilul a citit deja un număr impresionant de cărţi, zise domnişoara Honey. Am vrut să văd dacă provine dintr-o familie care apreciază literatura de buna calitate.

— Eu nu sunt de acord cu cititul de cărţi, zise domnul Wormwood. JSTu poţi să câştigi o paine stand în fund şi citind poveşti. ifoi nu ţinem cărţi în casă.

— înţeleg, zise domnişoara Honey. Am venit să vă spun de fapt căMatilda are o inteligenţă sclipitoare. Dar cred că ştiţi asta.

— Sigur că ştim că poate să citească, zise doamna Wormwood. îşi pierde toată ziua în camera ei îngropată într-o tâmpenie de carte.

— Dar nu vă intrigă că o fetiţă de cinci ani citeşte romane serioase de scriitori ca Charles Dickens şi Heming-way f Nu vă face să săriţi în sus de bucurie?

— Nu în mod deosebit, zise doamna Wormwood. Nu-mi plac fetele cu ciorapi albaştri. O fată trebuie sa ştie să se facă cat mai atractivă ca să-şi găsească un soţ bun mai târziu. Cum arăţi este mult mai important decât ce-ai citit, domnişoară Honkey.

— Mă numesc Honey, zise domnişoara Honey.

— Uită-te la mine, zise doamna Wormwood. Şi uită-te pe urmă la dumneata. Eu am ales să arăt bine, dumneata ai

ales cărţile.

Domnişoara Honey privi la femeia searbădă şi grăsună, cu faţa netedă şi acoperită de sudoare, din faţa ei.

— Ce-aţi spus? – întrebă ea.

— Am spus că eu am ales să arăt bine şi dumneata ai ales cărţile. Şi cine-a ajuns mai bine?

Eu, bineînţeles! Stau într-o casă frumoasă, cu un om de afaceri de succes, Ş timp ce dumneata ai o viaţă de slcavă, învăţând copii Neisprăviţi alfabetul.

— Chiar aşa, bombonico, zise domnul Wormwood, Şi-i aruncă soţiei o privire atât de lungă şi drăgăstoasă, care pană şi pe o pisică ar fi făcut-o să vomite.

Domnişoara Honey înţelese că, dacă vroia ca dis-fi cu aceşti doi oameni'să aibă vreun rezultat, tresă nu-şi piardă cumpătul.

— incă nu v-am spus totul, zise ea. Matilda, atât P pot eu să-mi dau seama la vârsta ei atât de fragedă, c. 664 este1 de asemenea un fel de geniu matematic. Poate face socoteli complicate în minte cu viteza fulgerului.

— Şi ce mare scofală e asta când poţi să-ţi cumperi un calculatori – zise domnul Wormwood.

— O fată nu-şi găseşte un bărbat fiindcă este deşteaptă, zise doamna Wormwood. Uită-te la steaua asta de cinema, de exemplu, adăugă ea, atrătand ecranul fără sunet al televizorului, unde o femeie pieptoasă era sărutată de un actor solid, în lumina lunii. Doar nu crezi că l-a adus aici spunându-i tabla înmulţirii? Mei pomeneală! Şi acum are s-o ia de nevastă; să vezi dacă nu; şi-or să trăiască într-o casă boierească cu valet şi cameriste.

Domnişoarei Honey cu greu ii venea să creadă ceea ce auzea. Auzise că astfel de părinţi existau o grămadă, şi că plozii lor ajungeau delicvenţi şi netrebnici, dar era un şoc să-i cunoască în carne şi oase.

— Problema cu Matilda este, zise ea încercând din nou, că este cu mult înaintea celorlalţi copii şi s-ar putea să fie cazul să ne gândim la un fel de educaţie particulară

suplimentară. Eu cied cu toată seriozitatea că Matilda poate fi adusă la standarde universitare în doi-trei ani, cu un plan de educaţie bine gândit.

— Universitate? – strigă domnul Wormwood sărind de pe scaun. Cine vrea să meargă la universitate pentru numele lui Dumnezeu? Tot ce se învaţa acolo sunt numai obiceiuri proaste!

— Asta nu este adevărat, zise domnişoara Honey. Dacă dumneata ai avea un atac de cord în momentul acesta, eu ar trebui să chem un doctor, iar acel doctor este absolvent de facultate.

Nu-i dispreţuiţi pe cei învăţaţi, domnule Wormwood '. Dar îmi dau' seama acum că n-o să fiţi niciodată de acord cu mine. Iertaţi-mă că am dat buzna peste dumneavoastră.

Domnişoara Honey se ridică de pe scaun şi ieşi din cameră. Domnul Wormwood o conduse pană la uşa de la intrare.

— Aţi făcut bine că aţi venit, domnişoară Hwa-kws, sau Harris 1

— Mei una, nici alta, zise domnişoara Honey, dar n-are importanţă!

Şi plecă.

Aruncarea cu ciocanul.

Cel mai drăguţ lucru în legătură cu Matilda era că o întâlneai din întâmplare fără s-o fi cunoscut dinainte şi vorbeai cu ea. te-ai fi gândit la ea ca la un copil obişnuit de cinci ani. Xu afişa aproape nici un fel de inteligenţă sclipitoare şi nu era deloc încrezută.

Este o fetiţă tare liniştită şi cuminte, ţi-ai fi spus în sinea ta. Şi numai dacă cine ştie cum ai fi început o discuţie despre literatură sau matematică ai fi realizat potenţialul minţii ei.

Aşa că era simplu pentru Matilda să-şi facă prieteni. Toţi copiii din clasă o plăceau. Ştiau cu toţii că era „deşteaptă" fiindcă auziseră răspunsurile date domnişoarei Honey în urină cu o zi la şcoală. Şi mai ştiau că era lăsată să stea cu o

carte pe bancă fără să trebuiască să fie atentă la explicaţii. Dar erau prea transportaţi de propriile lor giiji şi speianţe, ca să se mai gândească la ce făceau alţii şi de ce.

Pi intre noii prieteni ai Matildei era o fetiţă pe care o chema Lavender. Chiar din prima zi începuseră să se plimbe împreună eu timpul pauzei de dimineaţă şi de prânz. Lavender era o fetiţă neobişnuit de mică pentru vârsta ei, slăbuţă, cu ochii căprui şi cu părul negru, tăiat cu un breton pe frunte.

Matilda o plăcea pentru că era curajoasă şi-i plăceau aventurile, iar ea o plăcea pe Matilda exact din aceleaşi motive.

Înainte ca prima zi de şcoală să se tei mine, începură SS ajungă la urechile copiilor poveşti de groază despre directoare, domnişoara Trunchbuli. în a treia zi de Şcoală, Matilda şi Lavender, stand într-un colţ al curţii *n pauza de dimineaţă, fură contactate de o fetiţă de 10 ani în haine zdrenţuite şi cu nasul înfundat, pe' care 0 chema Hortensia.

— Mucoase noi! – zise Hortensia uitându-se la ele de la înălţimea ei. Manca dintr-o pungă mare cu cartofi prăjiţi, scoţând din ea cu pumnul. Bine aţi venit la şcoala de corecţie! – adăugă ea scuipând, în timp ce vorbea, bucatele din gură, ca nişte fulgi de zăpadă.

Cele mici, confruntate eu acest uriaş, rămaseră în linişte cu atenţia încordată.

— Aţi cunoscut-o pe Trunchbull pană acum? – întreba Hortensia.

— Am văzut-o la rugăciune, dar n-am cunoscut-o, zise Lavender.

— Vă aşteaptă o surpriză, zise Hortensia. ii urăşte pe cei mici, aşa că o dezgustă toţi copiii din clasele mici. Se uită la ei ca la nişte larve care n-au ieşit incă din ou.

Un alt pumn fu din nou îndesat în gură şi din nuu firmiturile ţâşniră afara ca fulgii de zăpadă când începu să vorbească.

— Dacă treceţi de primul an aici, s-ar putea să rezistaţi pană la sfârşit. Dar mulţi nu rezistă.

Sunt căraţi pe tărgi afară, zbierând. Am văzut mulţi dintr-ăş-tia.

Hortensia se opri să vadă efectul spuselor ei asupra celor două gagalici. Nu cine ştie ce.

Păreau destul de relaxate. Aşa că se hotărârâră să le „onoreze" cu mai mulce informaţii.

— Cred că aţi auzit că Trunchbull are un dulap care să încuie, căruia i se spune „Dulapul de şoc".

Matilda şi Lavender scuturară din cap şi continu-ară să se uite în sus la uriaş. Fiind foarte mici păreau să n-aibă încredere în nici o creatură mai mare ca ele, mai ales în fetele mari.

— Dulapul de şoc" este un dulap înalt şi foarte subţire. Baza are numai 30 de centimetri pătraţi, aşa că nu poţi să stai jos sau să te tolăneşti în el. Trebuie să stai în picioare. Trei din pereţi sunt din ciment cu cioburi de sticlă prinse în el, care ies în afară, aşa că nu poţi să te rezemi de ei. Trebuie să fii atent tot timpul când eşti încuiat acolo. E îngrozitor!

— Dar nu poţi să te rezemi de uşă? – întreba Matilda.

tXsLs) >

— Nu fi tolomacă! – zise Hortensia. Uşa are mii de cuie bătute în ea din afară, probabil chiar <je Trunchbull.

— Tu ai fost vreodată închisă acolo? – întreba Lavender

— în primul trimestru de şcoală am fost acolo de şase ori, zise Hortensia. De două ori toată ziua şi în alte rânduri cate două ore de fiecare dată. Dar şi două ore e destul de rău. E întuneric beznă şi trebuie să stai drept, nemişcat, că dacă te mişti cat de puţin te zgârie fie cioburile din pereţi, fie cuiele din uşă.

— De ce ai fost pusă acolo? – întreba Matilda Ce-ai făcut 1

— Prima dată am turnat o jumătate de borcan de miere pe scaunul pe care Trunchbull trebuia să se aşeze la rugăciune. A fost extraordinar! Când s-a aşezat pe scaun s-

a auzit un zgomot ea de cloflăială, ca atunci când un hipopotam îşi cufundă piciorul în malul din lunca râului Limpopo. Dar voi sunteţi prea mici şi prea proaspete ca să fii citit cartea Chiar aşa cum a fost, de Graham Green.

— Ba eu am citit-o, zise Matilda.

— Eşti o mincinoasă, zise Hortensia amical. Kiei flll ştii să citeşti incă. Dar n-are importanţă.

Când rpţunclibull s-a aşezat pe miere, zgomotul a fost minunat. Pe urmă. când a sărit în picioare, scaunul se lipise de fundul pantalonilor ălora caraghioşi care-i poartă mereu şi a rămas lipit câteva momente, pană. s-a desprins. Pe urmă şi-a plesnit mâinile pe turul pantalonilor şi amândouă maniile ^-au mânjit de miere. S-o fi auzit cum urla!

— Dar cum a aflat că tu ai făcut asta? – întreba Lavender.

— JVI-a paral un papă lapte, Ollie Bogwistle, zise Hortensia. Dar l-am făcut şi eu să-şi scuipe dinţii din faţă.

— Şi Trunchbull te-a închis în „Dulapul de şoc" toată ziusa? – întreba Matilda cu respiraţia întretăiată.

— Toată zius, zise Hortensia. Eram coinpiei dilie când am ieşit de-acolo. Mă bălăngăneam ca o apucată.

— Ce altceva ai mai făcut ca să ajungi în „Dulapul de şoc"'? – întreba Lavender.

— Aa, nu-mi mai aduc aminte de toate, zise Hortensia.

Vorbea cu aerul unui soldat brav, care S-a luptat în aşa de multe războaie, încât curajul era un lucru obişnuit.

— A fost mai de mult, adăugă ea, aruncând o nouă încărcătura de cartofi în gură. Ah, stai cămi aduc aminte de una! S-a întâmplat aşa: Am ales o oră când Ştiam că Trunchbull preda la a IV-a şi-am ridicat mana că vreau să mă duc la budă. Am ieşit afară şi ni-am dus în cameră la Trunchbull şi am căutat în ă prin sertare pană am găsit unde-şi ţinea chiloţii de sport.

— Zi mai departe, zise Matiida vrăjită. Ce-ai făcut i departe?

— Cerusem prin poştă mai-nainte nişte praf de scărpinat, zise Hortensia. Costa 50 de pence pachetul Ş1 se numeşte

„Jupuitor de piele". Pe etichetă scrie că e face din diţii şerpilor veninoşi şi este garantat să-ţi UBafle băşici în piele de mărimea unei nuci. Şi am pus praf din ăsta în fiecare pereche de chiloţi din sertar şi i-am împăturit pe urmă la loc cu grijă.

Hortensia se oprise să-şi îndese din nou un pumn de cartofi prăjiţi în gură.

— Şi-a mers f – întreba Lavender.

— Câteva zile mai târziu, zise Hortensia, în timpul rugăciunii, Trunchbull începu să se scarpine ca o apucată pe dedesubt. Aha, mi-am zis, începe! Se schimbase deja pentru ora de sport. A fost nemaipomenit să stau să mă uit ştiind că numai eu din toată clasa ştiam ce se petrecea la ea în chiloţi. Şi mă simţeam şi în siguranţă. Ştiam că n-are cum să mă prindă. Pe urmă a început să se scarpine din ce în ce mai tare. Probabil credea ea-şi făcusei'ă cuib nişte viespi acolo. Şi pe urmă, chiar în mijlocul rugăciunilor, a sărit în sus de pe scaun, s-≫ apucat cu mâinile de fund şi a ieşit afară.

Amândouă, şi Matilda şi Lavender, erau prinse parcă într-o vraja. înţeleseseră în momentul ăsta că se aflau în faţa unui maestru. O persoană care adusese arta farselor necurat e la cel mai înalt nivel al perfecţiunii; mai mult decât atât, cineva care-şi punea chiar şi viaţa în risc ca saşi urmeze vocaţia. Se uitau minuna,ndu-se la această zeiţă, şi dintr-o dată, acea fornăi-ală pe care o făcea când îşi tiăgea nasul nu mai era un lucru neplăcut, ci mai degrabă un semnal de curaj.

— Dar de data asta cum te-a prins? – întrebă d ţinându-şi respiraţia.

— Nu m-a prins, zise Hortensia, dar tot am stat o zi în „Dulapul de şoc".

— De ce l – întrebară, amândouă într-un glas.

— Trunehbull are obiceiul foarte tâmpit să ghicească. Când nu ştie care e vinovatul, încearcă să ghicească. Şi ce e mai rău, este că de cele mai multe ori, nimereşte. Eu eram

primul suspect, din cauza chestiei cu mierea, şi, deşi ştiam că n-are nici o dovadă, tot ce-am încercat să spun, n-a ţinut. Strigam la ea: „Cum aş fi putut să fac aşa ceva, domnişoară Trunehbull?

Eu nici nu ştiam că vă ţineţi chiloţii de sport la şcoală! Habar n-am ce-i ăla ≪praf de scărpinat≫. K-am auzit în viaţa mea de aşa ceva!". Dar minţitul nu m-a ajutat la nimic, cu toată arta care am pus-o în asta. Trunehbull m-a luat de ureche, m-a dus în „Dulapul de soc" şi m-a iacuiat acolo. Asta a fost a doua oaia când am stat acolo o zi întreagă. A fost ca o tortură.

Eram toată tăiată şi înţepata când am ieşit de-acolo.

— Este ca un război, zise Matilda, îngrijorată peste măsură.

— Să fii sigură că este un război, zise Hortensia. Şi accidentele sunt teribile. Xoi suntem în cruciadă '. Suntem o armată fercheşă, dar care luptă practic fără arme. Trunehbull —

Prinţul întunericului, Şarpele Veninos, Balaurul înfricoşător – are toate armele la comanda ei. E o viaţă foarte grea. Trebuie să ne susţinem unii pe alţii.

— Te poţi baza pe noi, zise Lavender, rdicandu-se Pe vârfuri pană la maxima ei înălţime de un metru şi doisprezece centimetri, să arate cat mai mare posibil.

— Su, nu pot, zise Hortensia. Sunteţi nişte rame. "ac nu se ştie. S-ar putea să fiţi folosite într-o zi într-o acţiune, sub acoperire.

— Mai spune-ne ceva despre ea, zise Matilda, te rog; trebuie să vă sperii înainte să vedeţi singure, Hortensia.

— X-o să ne sperii, zise Lavender. Suntem noj mici, dar suntem tari!

— Ase uitaţi atunci, zise Hortensia. Chiar ieri XrunchbuU l-a prins pe un băiat, Julius JJottwinkle) mâncând bomboane în ora de caligrafie şi pur şi simplu l-a săltat de o mană şi la zburat pe fereastra clasei. Clasa noastră este la etajul cel mai de sus şi l-am văzut pe Juiius Rottwinkle zburând

deasupra grădinii şi aterizând cu o bufnitură pe straturile de salată. Pe urmă, Trunelibull s-a întors spre noi şi a zis:D-acum încolo pe care-l văd mâncând în clasă, il zbor pe geaiu!".

— Şi Julius Eottwinkle şi-a rupt oasele? – întreba Lavender.

— Sumai câteva, zise Hortensia. Xu uitaţi că Trunehbull a participat la Olimpiadă la aruncarea cu ciocanul şi este foarte mandră de braţul ei drept.

— Ce-i aia „aruncarea cu ciocanul"? – întreba Lavender.

— Ciocanul, zise Hortensia, este de fapt o minge mare, roşiatică, de o anumită dimensiune şi greutate, legată cu un cablu, şi aruncătorul o învârte în jurul capului din ce în ce mai repede şi pe urmă ii dă drumul. Trebuie să fie foarte puternic. Trunelibull ar arunca orice în jurul ei numai să se menţină, mai ales copii.

— Doamne fereşte! – zise Levender.

— Odată chiar am auzit-o spunând, continuă Hortensia, că un băiat mare are aceeaşi greutate cu un ciocan olimpic şi este foarte potrivit să-l foloseşti ca să-ţi păstrezi exerciţiul.

in acel moment se petrecu ceva foarte ciudat. Curtea şcolii, care pană atunci vuia de chiuiturile şi strigătele copiilor care se jucau, dintr-o dată devenise liniştită şi gravă.

— Păzea! – şopti Hortensia.

Matilda şi Lavender se uitară în jurul lor şi văztrr≫ silueta uriaşă a domnişoarei Trunehbull înaintând pvif1 mulţimea de băieţi şi fete, cu pa,4 lungi şi ameninţători-Copiii se trăgeau înapoi din drumul ei în grabă şi e* înainta de-a lungul asfaltului, ca Moise prin Mar6* Moartă când s-au despicat apele să-i facă drum. Era ° apaiiţie în cămaşa ei maro încinsa cu cureaua de i^e şi cu pantalonii verzi. Sub genunchi gemenii ii iezeau ca nişte grefări prin ciorapi.

— Amantla Thripp! – fctrigă ea. Tu, Amanda Thripp. vin-o-ncoace!

— Ţmeţi-vă pălăriile! şopti Hortensia.

— Ce face? – şopti Lavender.

— Proasta asta de Amanda, zise Hortensia, şi-* lăsat şi mai mult părul să crească în vacanţă şi maică-s* i l-a împletit în cozi! Ce tâmpenie!

— De ce tâmpenie? – întreba Matilda.

— Dacă e ceva ce Trunchbull nu poate să sufere, apoi astea sunt cozile! – zise Hortensia.

Matilda şi Lavender văzură pantalonii uriaşi înaintând spre o fată de vreo zece ani, care purta o pereche de codiţe blonde atarnindu-i pe umeri. Fiecare codiţă avea cate o fundă albastră la capăt şi arăta foarte drăguţ. Fata cu codiţe stătea nemişcată utitandu-se la uriaşul care înainta, şi esjpresia de pe faţa ei era cea a unei persoane prinsă pe o suprafaţă îngustă cu un taur înfuriat în faţă şi care se pregăteşte s-o atace. Fata era pironită locului, şocată de teroare, cu ochii bulbucaţi, tremurând din tot corpul şi crezând cu toată convingerea că ziua Judecăţii de Apoi venise pentru ea.

Domnişoara Trunchbull îşi ajunsese actim victima şi se oprise privind-o de la înălţime.

— Să termini cu cozile astea murdare pană maine dimineaţă când vii la şcoală! – latră ea.

Taie-le şi dă-le la gunoi, ai înţeles?

Amanda, paralizată de frică, reuşi să bâlbâie:

— M-ma-mamei ii plac. Ea mi le împleteşte în fiecare dimineaţă.

— Maică-ia e o gască! – tună Trunchbull. îndreptă un deget ca un salam spre capul ei şi continuă: Arăţi ca un şobolan cu coada ieşindu-i din cap!

— M-mama zice că arăt f-foarte bine, zise Amanda tremurând ca piftia.

— Nu mă interesează nici cat negru sub unghie ce zice inaică-ta! – strigă Trunchbull, şi, acestea fiind zise, apucă codiţele Amandei în pumnul mâinii drepte, 0 iidică de la pământ şi începu s-o învârte cu viteză deasupra capului, în timp ce Amanda urla ca din gură de şarpe.

Trunchbull urla şi ea:

— iţi dau eu ţie codiţe, şobolane!

— Ca la Olimpiadă, murmură Hortensia. îşi ia ^teză acum, exact cum făcea cu ciocanul.

Pariez că-i da drumul! Trunchbuli se lăsă pe spate contragreutăţii

;iţei, pivotând expert pe vârful picioarelor şi rotin-* i împrejurul ei. Amanda eia acum într-o viteză de mare, că nu se se mai distingea conturul, şi, dintr-o dată, cu un guiţat, Trunehbull dădu drumul codiţelor şi Amanda zbură ca o rachetă, peste gardul de sârmă al curţii şcolii, sus spre cer.

— Bună aruncare, domnule! – zise cineva de dincolo de gard şi Matilda care era hipnotizată de tot ce se-ntâmplase, o văzu pe Amanda Thripp urmând curba graţioasă a unei parabole deasupra campului de peste gard. Ateriza pe iarbă şi sări ca o minge incă de două – trei ori, şi, în cele din urmă, se opri.

După aceea, surprinzător, se ridică în picioare. Arăta puţin ameţită, dar cine altul n-ar fi fost, şi, după rreUn minut, o luă la goană spre curtea şcolii.

Trunchbull stătea incă în acelaşi loc frecându-şi mâinile: *. □+*

— isu-i rau, zise ea, având ui vedere ca n-am un antrenament constant. Xu-i rău deloc!

Şi se îndepărta.

— E nebună, zise Hortensia.

— Dar părinţii nu se plâng? – întreba Matilda.

— Ai tăi s-ar plânge? – întreba Hortensia. Eu ştiu că ai mei nu s-ar plânge. ii sperie pe părinţi la fel ca pe copii. Tuturor le e o frică de moarte de ea. "Se mai vedem noi pe-aici. Şi cu asta se îndepărta mergând agale.

Bruce Bogtrottcr şi Prăjitura

— Ce nu pot eu să înţeleg, zise Lavender Matildei, este cum poate să-i meargă cu toate astea? Sunt sigură că copiii se duc acasă şi spun părinţilor. Sunt sigură că tatăl meu ar face un tărăboi grozav, dacă i-aş spune că directoarea m-a luat de păr şi m-a aruncat peste gard.

— Ba n-ar face, zise Matilda. Şi o să-ţi spun de ce. Pur şi simplu n-o să te creadă!

— Ba sigur că m-ar crede.

— Ba nu, zise Matilda. Şi motivul este evident. Povestea ta ar suna atât de ridicol încât nu iar veni să creadă. Şi ăsta este secretul lui Trunchbull.

— Care este? – întreba Lavender.

— Niciodată să nu faci ceva cu jumătatea de măsură, dacă vrei să-ţi meargă. întrece orice limită, mergi cu murdăria pană la capăt. Fii sigur că ceea ce faci este atât de nebunesc încât este de necrezut. Nici un părinte n-o să creadă povestea asta cu coada nici într-o mie de ani!

Ai mei sigur n-ar crede. Ar zice că sunt o mincinoasă.

— în cazul ăsta, zise Lavender, mama Amandei n-o să-i taie codiţele.

— Nu, n-o să i le taie, zise Matilda. Amanda o sa şi le taie singură! Ai să vezi dacă nu!

— Chiar crezi că e nebună 9 – întreba Lavender.

— Cine?

— Trunclibull.

— Nu, nu cred că e nebună, zise Matilda, dar e foarte periculoasă. Să fii în şcoala asta e ca şi cum ai fi într-o cuşcă cu o cobră. Trebuie să fii foarte iute de picior.

Şi avură un alt exemplu de cat de periculoasă putea să fie directoarea, chiar a doua zi. în timpul mesei de

≪auz ^e anunţase că toţi copiii trebuiau să se ducă în ^lai de Adunări imediat după masă şi să se aşeze în jinisjte.

Când toţi cei 250 de copii se aflau aşezaţi în Sala de adunări, Trunchbull mărşălui pe platformă. Niciunul din ceilalţi profesori nu veniseră eu ea. Avea o cravaşa de călărie într-una din mâini şi stătea în picioare în mijlocul platformei în brăcinarii ei verzi, cu picioarele depărtate şi cravaşa în mană, utandu-se la marea de capete cu feţele întoarse spre ea.

— Ce arc de gând să facă? – şopti Lavender.

— Ku ştiu, şopti Matilda.

Toată şcoala aştepta ceea ce avea să se întâmple.

— Bruce Bogtrotter! – latră la un moment dat Trunchbull. Unde este Bruce Bogtrotter?

O mană se ridică din mijlocul copiilor care stăteau jos.

— Yino-ncoace! – strigă Trunclibull şi fii curajos! Un băiat de unsprezece ani care arăta mare şi rotund se ridică în picioare şi înainta iute cu paşi mărunţi şi legănaţi. Urcă pe platformă.

— Stai aici! – comandă Trunchbull, arătând cu degetul locul.

Băiatul se aşează lângă ea. Se vedea că-i era fricä. Ştia foarte bine că nu-l adusese acolo ca să-i dea un premiu. O privea pe directoare cu o îngrijorare crescândă şi începuse să se îndepărteze încet – încet de ea u alunecări de picioare, ca un şobolan care vrea să se îndepărteze pe neobservate de un terier care-l fixează iin celălalt colţ al camerei. Faţa lui grăsună şi moale devenise gri de groaza a ceea ce aştepta să se întâmple. Ciorapii ii căzuseră pe glezne.

— Această găluşcă, bubui directoarea, intreptand iravaşa spre el ca o sabie, acest punct negru, acest coş ifectat, acest furuncul contagios pe care-l vedeţi în păstră, nu este nimic altceva, decât un netrbnic rău-

^câtor, un animal tolerat printre noi, un mafiot %

— Cine, eu? – zise Bruce Bogtrotter arătând sin-<*!• nedumerit.

— Un hoţ! – ţipă Tranchbull. Un necinstit! Un Pirat! Un bandit! Un agitator!

c 664

— Cliiar aşa? – zise băiatul. Vreau să spun. Lăsaţi"0 baltă, doamnă directoare!

— Kegi, mucos mizerabil? Susţii că eşti nevinovat?

— Eu ştiu despre ce vorbiţi, zise băiatul, mai nedumerit ca pană atunci.

— O să-ţi spun eu despre ce vorbesc, bubă dulce! – strigă Trunchbull. leii dimineaţă, în timpul pauzei, te-ai strecurat

ca un şarpte în bucătărie şi-ai furat o bucată din prăjitura mea personală de pe tava mea de ceai. Tava fusese abia pregătită pentru mine de bucătar! Era gustarea mea de dimineaţă! Cat despre prăjitură, era din stocul meu personal! is u era penţi ti voi! Să nu-ţi treacă nici o clipă prin minte că eu mănânc din mizeriile alea pe care vi le dă vouă! Prăjitura era făcută din unt adevărat şi frişca proaspătă! Şi el, banditul şi hoţul ăsta, spărgătorul ăsta, vagabondul care stă în faţa voastră, cu cioiapii căzuţi pe glezne, mi-a furat-o şi mâncat-o!

— Nu e adevărat! – exclamă băiatul schimbau, du-şi culoarea la faţă din gri în alb.

— Nu mă minţi pe mine, Bogtrotter! – latră Trunchbull. Te-a văzut bucătăreasa! Mai mult, te-a văzut cum o mâneai!

Trunchbull se opri o clipă să şteargă o picătuiă de spumă de salivă de pe buze.

Când vorbi din nou, vocea ii sună dintr-o dată mai moale, mai liniştită şi mai ameninţătoare.

Se aplică deasupra băiatului zâmbind:

—- iţi place prăjitura mea specială cu ciocolată, Bogtrotter, nu-i aşa! E consistentă şi delicioasă, nu-i aşa, Bogtrotter?

— Foarte bună, murmură băiatul. ii ieşiseră euvinje din gură înainte să le poată opri.

— Ai dreptatezise Trunelibull. Este intradevăr foarte bună! Aşa că trebuie să feliciţi bucătăreasa! Când un gentlemen găseşte că masa a fost foarte bună, trimite complimente bucătarului şef! Tu n-ai ştiut asta, nu-i a?a Bogtrotter 1 Doar cei din subclasele umane nu apreciază bunele maniere.

Băiatul rămase în linişte.

— Bucătare! – strigă Trunchbull. Vino-ncoace, tmcătare! Bogtrotter doreşte să-ţi spună cat de bună a fost prăjitura cu ciocolată!

Bucătarul, o femeie înaltă şi ridată, care arăta de parcă sucurile corpului i se uscaseră în cuptor cu multă vreme

înainte, păşi pe platformă purtând un şorţ alb şi murdar. Intrarea ii fusese aranjată dinainte de Trunelibull.

— Acuma, Bogtrotter! – bubui Trunchbull. Spune-i bucătăresei ce părere ai despre prăjitură!

— Foarte bună, bombăni băiatul.

Începuse să se vadă că băiatul se întrebă unde avea să ducă toată povestea. Singurul lucru de care era sigur, era că legea interzicea lui Trunchbull să-l lovească cu cravaşa aia pe care acum şi-o pleznea peste coapsă. Asta era o uşurare, dar nu cine ştie ce, fiindcă Trunchbull era total imprevizibilă. Isimeni nu ştia niciodată ce urma să facă în clipa următoare.

— Poftim, bucătare! – strigă Trunchbull. Lui Bogtrotter i-a plăcut prăjitura ta! I-a plăcut la nebunie prăjitura ta!Nu mai ai să-i mai dai?

— Ba da, mai am, zise bucătăreasa, de parcă învăţase rolul pe dinafară.

— Atunci du-te şi adu-o! Şi adu şi un cuţit s-o tăiem!

Bucătăreasa dispăru. Dar nu după multă vreme aPăru din nou, opintindu-se sub greutatea unei enorme Prăjituri cu ciocolată aşezată pe un platou mare de Porţelan. Prăjitura avea cel puţin

40 de centimetri în ≪anoetru şi o glazură de ciocolată maro închis.

— Pune-o pe masă, zise Trunchbull.

in mijlocul platformei era o măsuţă mică cu ^ scaun. Bucătăreasa plasă cu grijă prăjitura pe masa

— Stai jos, Bogtrotter! Stai acolo!

Băiatul se mişcă cu grijă spre masă şi se aşează pe scaun. Se uita fix la prăjitura enormă.

— Aşa, Bogtrotter, zise Trunchbull, şi din nou vocea ii deveni moale, rugătoare, chiar blândă.

Toată este pentru tine! Fiecare firimitură! Fiindcă ţi-a plăcut atât de mult felia aia ieri, i-am comandat bucătarului incă una, cat se poate de mare, pentru tine.

— Mulţumesc, zise băiatul, complet zăpăcit.

— Mulţumeşte bucătarului, nu mie, zise Trunchbull.

ii I

— Mulţumesc, bucătare, zise băiatul.

Bucătăreasa rămase în picioare ca un şiret de pantof uscat şi scorojit, cu o atitudine implacabilă şi dezaprobatoare. Arăta de parcă ar fi avut gura plină de zeamă de lămâie.

— Hai, Bogtrotter, taie-ţi o bucată şi încearc-o!

— Ce? Acum? – zise băiatul cu teamă. Ştia că era ceva la mijloc, dar nu-şi dădea seama ce.

N-aş putea s-o iau acasă? – întrebă el.

— Asta ar fi nepoliticos! – zise Trunchbull cu un rânjet bine regizat. Trebuie să-i arăţi drăgălaşei bucătărese, aici de faţă, cat eşti de recunoscător pentru munca ei.

Băiatul nu schiţă nici un gest.

— Haide, dă-i drumul, zise Trunchbull. Taie o felie şi gust-o! "Se pierdem toată ziua!

Băiatul luă cuţitul şi era aproape să taie prăjitura când, se opri. Se uită la prăjitură. Apoi la bucătăreasa înalta şi aţoasă, cu gura plină de zeamă de lămâie. Toţi copiiii din sală se uitau într-o tensiune generală, aşteptând ca ceva să se întâmple. Erau siguri că ceva trebuia să se întâmple. Trunclibull nu era per. şoana care să ofere o prăjitură întreagă cuiva din bunătate sufletească. Mulţi ar fi spus că era plină cu piper sau cu ulei de castor sau cu cine ştie ce altceva cu gust rău, care l-ar fi făcut pe băiat imediat să vomite violent. Putea să fie chiar arsenic şi atunci ar fi fost mort în zece secunde. Sau poate era o prăjitură cu vreo bombă în ea care exploda în momentul în care era tăiată şi zbura în aer, cu Bogtrotter cu tot. isimeni din şcoală nu se îndoia că Trunchbuli ar putea face toate acestea.

— STu vreau s-o mănânc, zise băiatul.

I – Gustă, băiete! – zise Trunchbuli. Se supără bucătarul!

— Galben la faţă, băiatul începu să taie o felie mică dinimensa prăjitură. Trase felia afară, puse cuţitul jos, şi luă bucata lipicioasă cu degetele începând s-o mănânce încet.

— E bună, nu-i aşa f – întreba Trunchbuli.

— Foarte bună, zise băiatul mestecând şi înghiţind. Termină felia.

— Mai ia una, zise Trunchbuli.

— Ajunge, mulţumesc, murmură băiatul.

— Am spus să mai iei una, zise Trunchbuli şi o notă mai ascuţită se putu distinge în vocea ei.

Mănâncă incă o felie! Fă ce-ţi spun!

— Dar nu mai vreau incă o felie, zise băiatul. Dintr-o dată Trunchbuli explodă.

— Mănâncă! – strigă ea pleznindu-şi coapsa ou cravaşa. Dacă-ţi spun eu să mănânci, să mănânci! A* vrut prăjitură! Ai furat prăjitură! Acum ai prăjitură • Şi-ai s-o mănânci! X-ai să părăseşti această platformei şi nimeni n-o să părăsească această sală, pană n-ai sa mănânci toată prăjitura din faţă ≪ta! M-am făcut i≫" ţeleasă, Bogtrotter? Ai înţeles ce-am spus?

Băiatul se uită la Trunchbull şi apoi la imensă.

— Mănâncă! Mănâncă! Mănâncă. – strigă TrunFoarte încet, băiatul îşi taie o altă felie de prăjitură gj începu s-o mănânce.

Matilda se uita fascinată.

— Crezi c-o s-o poată manca 1 – şopti ea spre d

— Nu, şopti Lavender înapoi. Este imposibil. O să i se facă rău înainte de jumătate.

Băiatul continuă să mănânce. Când termină a doua felie se uită la Trunchbull, ezitând.

— Mănâncă! – zise Trunchbull. Hoţii lacomi cărora le plac prăjiturile, trebuie să mănânce prăjituri! Mănâncă mai repede, băiete! Mai repede! Xu pierdem toată ziua! Şi nu te mai opri cum faci acum! Dacă te mai opreşti o dată mergi direct în „Dulapul de Şoc'r şi-am să închid uşa şi-am să arunc cheia în fântână!

Băiatul tăie a treia felie de prăjitură şi începu s-o mănânce. O termină mai repede decât pe celelalte două, şi imediat puse mana pe cuţit şi tăie a patra felie.

Ciudat, parcă începuse să-şi intre în mană.

Matilda, privindu-l cu atenţie, nu observă nici un semn de suferină. Parcă începuse să capete încredere pe măsură ce manca.

— Se descursă, şopti ea spre Lavender.

— O să i se facă rău în curând, şopti Lavender. 0 să fie oribil.

Când termină de mâncat jumătate din enorma i, Bruee Bogtrotter făcu o scurtă pauză şi Aspiră adânc de câteva oii.

Trunchbull stătea cu mâinile în solcduri şi se uita la el.

— Continuă, strigă ea. Mănânc-o toată! Deodată băiatul dădu drumul unei râgâieli uriaşe răsună în Sala de Adunări ca un tunet.

Mulţi începură să radă.

— Linişte! – strigă Trunchbull.

Băiatul îşi tăie o altă felie de prăjitură şi începu s-o-ance în viteză. incă nu dădea semne de saturare, că vrea să renunţe. în nici un caz nu te aşteptai să se oprească şi să înceapă să plângă: „Eu mai pot, nu mai pot să mănânc! îmi vine să vomit!"

Era incă în cursă, bătându-se.

in acest moment, în randul celor 250 de copii care priveau ca spectatori, interveni o subtilă schimbare. Mai devreme sesizaseră dezastrul de neevitat şi se pregătiseră pentru o scenă neplăcută în care nenorocitul, umplut pană în gat cu prăjitura de ciocolată, s-ar fi predat şi ar fi cerut milă, după care Trunchbull ar fi îndesat şi mai multă prăjitură în gura băiatului care suspina.

Dar nu era deloc aşa. Bruce Bogtrotter mâncase pană acum trei sferturi din prăjitură şi incă mai continua să mănânce în forţă. Cineva chiar sesizase ca jocul începuse chiar să-i placă.

Avusese de urcat un munte şi aşteptase cu inima uşoară să uree pană 1≫ capăt sau să moară încercând. Mai interesant era faptul că devenise conştient de spectatorii

care-l susţineau în linişte. Pentru că, ceea ce se petrecea, era de fapt ° bătaie intre el şi puternica Trunchbull.

Dintr-o dată cineva strigă:

— Haide Bruce, că poţi! Trunchbull se roti în jur şi strigă:

— Linişte!

Audienţa privea intens. Erau cu toţii prinşi în acest concurs. De-abia îşi puteau ţine strigătele de încurajare, dar n-aveau curaj să facă aşa ceva.

— Cred că o să reuşească, şopti Matilda.

— Şi eu la fel, şopti Lavender. N-aş fi crezut că există cineva pe lume care să fie în stare să mănânce o prăjitură întreagă de mărimea asta.

_]vfici Trunchbull nu credea, şopti Matilda. Uită-te la ea. Se face tot mai roşie. O să-l omoare dacă reuşeşte.

Băiatul încetinise acum, nu mai era nici o îndoială, r se străduia totuşi să-şi îndese prăjitura în gură cu Wseverenţa unui alergător de cursă lungă, care zăreşte hnia de sfârşit şi ştie că nu se poate opri pană acolo.

Când ultima bucăţică de prăjitură dispăru, urale "oile se ridicară din audienţă şi copiii începură să din scaune strigând şi aplaudând:

— Bine, Bruce! Bravo ţie! Ai medalia de aur, Trunchbull stătea nemişcată pe platformă. Faţa de ii căpătase culoarea lavei încinse şi ochii ii străluceau ae furie.

Se uita la Bruce Bogtrotter care stătea pe scaun ca {arră grasă, umplută la refuz şi adormită, incapabilă să se mişte sau să vorbească. O sudoare fină i se aşează pe frunte, dar avea un rânjet larg de triumf pe faţă.

Dintr-o dată Trunchbull întinse mana şi apucă farfuria mare de porţelan pe care fusese prăjitura. O ridicase cu un gest larg în aer. şi-i dădu drumul să se spargă exact în eapul lui Bruee Bogtrotter! Cioburile zburară în toate direcţiile.

Băiatul era acum plin ca un sac de ciment şi n-ai fi putut să-l răneşti nici cu un ciocan de fier.

Îşi scutură capul de câteva ori şi continuă să rânjească.

— Du-te la dracu'! – ţipă Trunahbull şi plecă de pe platformă însoţită îndeaproape de bucătăreasă.

Lavender.

Pe la mijlocul primei săptămâni de şcoală a Mati]-dei, domnişoara Honey spusese clalei:

— Am veşti importante pentru voi, aşa că ascultaţi cu atenţie! Şi tu, Matilda, lasă cartea şi fii atentă o clipă!

Feţe mici şi nerăbdătoare ridicaseră privirile şi ascultau.

— Este obiceiul directoarei, continuă domnişoara Honey să preia fiecare clasă în fiecare săptămână pentru o oră. Face asta cu toate clasele din şcoală şi fiecare clasă are o anumită zi şi o anumită oră. A noastră este întotdeauna joia, la ora două, imediat după masa de prânz.

Aşa că maine la ora două, domnişoara TrunehbuU o să preia clasa de la mine, pentru o lecţie.

O să fiu şi eu aici, bineînţeles, dar numai ca spectator. S-a înţeles?

— Da, domnişoară Honey, ciripiră copiii.

— Vă previn insă, zise domnişoara Honey. Domnişoara directoare este foarte severa cu toate! Vedeţi să aveţi hanele curate, feţele curate şi mâinile curate. Eăs-pundeţi numai când sunteţi întrebaţi. Când vi se pune o întrebare, ridicaţi-vă în picioare înainte să răspundeţi • Nu o contraziceţi! Nu-i răspundeţi obraznic! Nu faceţi glume! Dacă nu mai ascultaţi, o să se enerveze, şi dacă se enervează, e vai de capul vostru!

— Ce să mai vorbim. murmură Lavender.

— Sunt sigură, zise domnişoara Honey, că o să v& testeze din ce aţi învăţat săptămâna asta la matematici şi anume tabla înmulţirii cu doi. Aşa că vă sfătuiesc s-o băgaţi bine în cap în seara asta! Puneţi pe mama sau pe tata să vă asculte.

— şi cu ce-o să ne mai testeze 1 – întrebă fV

— Scrierea, zise domnişoara Honey. încercaţi să vă amintiţi tot ce aţi învăţat să scrieţi în astea câteva zile, Şi incă ceva. O cană cu apă şi un pahar trebuie să ge afle

întotdeauna pe masă când vine directoarea! Nu începe lecţia fără asta. Cine răspunde de asta 1

— Eu, zise Lavender imediat.

— Foarte bine, Levender, zise domnişoara Honey. Q să fie treaba ta să te duci la bucătărie, zise domnişoarai Honey. Sunt folosite de fiecare clasă.

— N-am să uit, zise Levender. Promit că n-am să uit.

^ Lavender îşi chinuia deja mintea cu diferite, posibi-itătţi pe care i le deschidea cana cu apă.

Îşi dorea să facă 11 gest cu adevărat eroic. O admira pe fetiţa mai mare, Hortensia, pentru lucrurile îndrăzneţe pe care le făcuge în şcoală. O admira şi pe Matilda, carei povestise, si^ jurământ că păstrează secretul, istoria cu papagalul pe care-l, adusese acasă şi cu vopseaua de păr pentru t ei. Era randul ei acum să devină eroină, numai să-i în minte o idee bună.

in după-amiaza aceea, în drum spre casă, începu să întoarcă în minte toate posibilităţile, pană când, ^ cele din urmă, o lumină în minte o scânteie dintr-o idee strălucită, pe care începu s-o elaboreze. Admiţând desigur, că inamicul în această situaţie nu era Napoleon, deşi nu găseai pe nimeni la CruncJiem Hali care să admită că directoarea era mai puţin de temut ca faimosul om de arme francez.

— Va fi nevoie de multă pricepere, îşi spuse Laven-der, şi totul realizat în mare secret, dacă voia să scape cu viaţă din acest act eroic.

În fundul curţii casei ei se afla o baltă noroioasă în care ti ăia o colonie de salamandre. Acest gen de.salamandre, deşi o vieţuitoare comună în bălţile Angliei, nu era des văzut de oameni, pentru ca este un animal foarte timid şi trăieşte mai mult ascuns în mal. Având un aspect unsuros şi alunecos, aceste creaturi sunt şi incredibil de urate, semănând cu un pui de crocodil, numai că au capul mult mat scurt. De altfel, sunt cat se poate de paşnice, dar nu arată asta. Au lungimea de aproximativ 7 centimetri şi sunt gelatinoase, de culoare gri-verzulie pe spate şi portocalii pe

burtă. Sunt de fapt animale amfibii, care pot trăi atât pe iiscat cat şi ID apă.

in seara aceea Levender se duse în fundul grădinii, hotărâtă să prindă o salamandră.

Salamandrele se mişcă foarte rapid, şi de aceea simt foarte greu de prins. Levender se lungi lângă baltă şi aşteptă cu răbdare o vrem* îndelungată, pană când observă câteva mişunând în mal' Şi, folosindu-şi bereta de şcoală ca o plasă, prinse un≫ cu ea. îşi pregătise penarul, în care aşezase cu grijă $Şe. din baltă, să primească mica creatură dar curând i? dădu seama că nu era deloc uşor s-o pună din mana & penar. Se mişca în toate direcţiile şi se ondula ca ^ vierme, şi, în plus, penarul nu era suficient de lung. C&fJ* în fine reuşi s-o bage acolo, trebui să aibă mare să nu-i prindă coada când închise penarul. Un băieţel din vecini ii spusese că dacă-i tai coada unei salamandre, coada rămâne vie şi din ea creşte o altă salamandră de zece ori mai mare. Şi asta putea să crească la fel de mare ca un aligator. Lavender nu crezuse asta, dar acum nu era pregătită să rişte nimic.

in cele din urmă reuşise să închidă bine penarul, şi salamandra era a ei! Pe urmă, după ce se mai gândi un timp se hotărî să deschidă doar puţin penarul ca să poată respira.

A doua zi îşi luă arma secretă în ghiozdan. Fierbea de nerăbdare. De-abia aştepta să-i spună Matildei planul ei de bătălie. De fapt ar fi vrut să-l spună întregii clase, dar în cele din urmă se hotărî să nu spună nimănui. Era mai bine aşa, pentru că nimeni, chiar supus celei mai severe torturi, nu putea să spună cine era vinovatul.

Veni vremea prânzului. Astăzi erau carnaţi cu fasole, ce-i plăcea ei cel mai mult, dar nu putu să mănânce.

— Te simţi bine astăzi, Lavender? – întrebase domnişoara Honey din capul mesei.

— Am mâncat atât de mult la micul dejun, că nu mai pot să mănânc nimic, răspunse Lavender.

Imediat după masă dădu buzna la bucătărie şi luă una din faimoasele căni de apă ale directoarei.

Era o cană mare şi burtoasă făcută din lut şi vopsită în albastru.

Levender o umplu pe jumătate cu apă şi o duse în clasă împreună cu un pa-har, aşezându-le pe masa profesoruluiClasa era incă goală-Iute ca fulgerul, La-vender scoase penarul din ghiozdan şi deschise puţin capacul. Salamandra stătea nemişcată. Cu grijă, duse penarul deasupra cănii, trase capacul de tot şi lăsă salamandra să cadă înăuntru, Se auzi un „plop", când lovi apa, după care salamandra goni cu viteză împrejur o vreme, după care se aşeză liniştită pe fund. Ca s-o facă să se simtă cat tnai în mediul ei, Lavender luă algele şi le puse şi pe ele în cană.

Treaba fusese făcută. Totul era gata. Levender îşi aşeză din nou creioanele în penarul incă ud şi-l aşeză pe pupitrii în locul destinat penarului. Apoi plecă afară în curte şi se alătură celarlalţi copii pentru restul pauzei.

Testul săptămânal.

La ora două fix clasa se formă din nou împreună cu domnişoara Honey, care observă că paharul şi cana se aflau pe masă şi se retrase în spatele clasei rămânând în picioare. Toată lumea aştepta. Dintr-o dată, silueta uriaşă a directoarei în cămaşa încinsă cu cureaua de piele peste pantalonii verzi, intră mărşăluind în clasă.

— Bună ziua, copii! – latră ea.

— Bună ziua, domnişoară Trunclibull – ciripiră copiii.

Directoarea stătea în picioare în faţa clasei, cu picioarele depărtate şi mâinile în şolduri, uitându-se la băieţii şi fetiţele care stăteau emoţionaţi în bănci.

— O privelişte nu prea frumoasă, zise ea. Expresia de pe faţa ei arăta un extrem dezgust, ca şi cum s-ar fi uitat la ceva ce făcuse un caine în mijlocul podelei.

— Ce mai buchet de negi scârboşi!

Toată lumea avu înţelepciunea să nu scoată un zgomot.

— Mă face să vomit numai gândul că trebuie să suport în şcoală o grămadă de gunoi ca voi pentru următorii şase ani! O să trebuiască să exmatriculez cat mai mulţi din voi ca să nu-mi pierd minţile!

Se opri şi respiră cu zgomot de câteva ori. Făcea uş zgomot ciudat. Acelaşi zgomot pe care-l auzi când eşti într-un grajd de cai şi li se dă de mâncare.

— Presupun, continuă ea, că mamele şi taţii voştri vă spun că sunteţi minunaţi. Ei bine, sunt aici să vă spun exact contrariul, şi-aţi face bine să mă credeţi pe mine • Eidicaţi-vă în picioare!

Toată lumea!

Se sculară cu toţii repede în picioare. 116

— Ţineţi-vă mâinile întinse în faţa voastră! Şi când trec prin dreptul vostru întoarceţi-le, ca să văd dacă sunt curate pe ambele părţi!

Trunchbull îşi începu marşul lent de-a lungul rândurilor de bănci, inspectând mâinile. Totul decursese biae pană ajunse în dreptul unui băieţel din randul al doilea.

— Cum te cheamă? – lătra ea.

— Nigel, răspunse băiatul.

— Mgel şi mai cum! f

— Mgel Hicks, răspunse băiatul.

— Nigel Hicks şi mai cum? – bubui Trunchbull. Vocea tună atât de tare, încât aproape că-l zbură pe băiat pe fereastră.

— Atât, zise ifigel. Numai doar dacă vreţi şi numele de la mijloc.

Era un băieţel curajos; După cate se vedea, încerca să nu se sperie de namila care trona deasupra lui.

— Nu vreau numele de la mijloc, zgaibă! – bubui namila. Cum mă cheamă pe mine f

— Domnişoara Trunchbull, zise Mgel.

— Atunci spune aşa când mi te adresezi! Acum, hai incă o dată! Cum te cheamă?

— isilgel Hicks, domnişoară Tiunchbull, zise Nigel.

— Aşa mai merge, zise Trunchbull. Mâinile tale sunt mizerabile, isigel! Când te-ai spălat ultima oară pe mâini?

— Mmm., să mă gândesc, zise Nigel. E greu să-mi amintesc exact! Ori ieri, ori alaltăieri!

Tot corpul lui Trunchbull păiu să se umfle, ca şi când cineva il umfla cu pompa de bicicletă.

— Ştiam! – urlă ea. Mi-am dat seama imediat cum te-am văzut că nu eşti altceva decât o mică spurcăciune! Ce face tatăl tău?! Desfundă canale?

— Este medic, zise ifigel. Şi incă unul foarte bun! că suntem oricum acoperiţi de microbi, aşa că nişte mizerie în plus nu face rău nimănui.

— Bine că nu e doctorul meu! – zise Trunchbull. ^ de ce, pot să te întreb, este o boabă de fasole din an pe cămaşa ta *

— Am avut la prânz, domnişoară TrunchbuU-

— Şi tu, în mod obişnuit, iţi pui mâncarea de la prânz pe cămaşă,!Nigel! % Aşa te-a învăţat faimosul doctor de taică-tău 1

— Mâncarea de fasole se mănâncă greu, domnişoară Trunehbull. îmi cade mereu din furculiţă.

— Eşti dezgustător! – tună Trunchbull. Eşti o fabrică de microbi umblătoare! Nu vreau să te mai văd astăzi! Du-te să stai la colţ într-un picior eu faţa la perete!

— Dar, domnişoară Trunchbull.

— Nu te târgui cu mine, băiete, dacă nu vrei să ^e pun să stai în cap! Fă ce ţi s-a spus!

isigel se duse la colţ.

— Eămai unde eşti şi-am să-ţi testez cunoştinţele ^ scriere, să văd dacă ai învăţat ceva săptămâna asta. vi nu te întoarce când vorbeşti cu mine! Ţine-ţi mutra k perete! Aşa! Acum spune-mi pe litere cuvântul

— Ce cuvânt? – întreba Nigel. Ce faci cu creionul sau opusul de la,greşit"?*

Era un băiat foarte inteligent, şi mama lui lucrase mult cu el acasă, la citit şi la scris.

— Cel cu creionul, prostovane!

Nigel spuse literele în ordinea corectă ceea ce o surprinsese pe Trunehbull. Credea că cuvântul este greu pentru el, un cuvânt pe care nu-l învăţase pană atunci, şi faptul că băiatul reuşise, o iritase.

Apoi se auzi vocea lui isigel, incă bălăngănindu-se într-un picior cu faţa la perete:

— Domnişoara Honey ne-a învăţat cum se sciie un cuvânt nou, foarte lung, ieri.

— Şi ce cuvânt a fost? – întreba Trunehbull aproape în şoaptă.

Cu cat era mai slabă vocea ei, cu atât era mai mare pericolul, dar Sigel nu ştia asta.

— Dificultate, zise Nigel. Toată lumea ştie acum să1 scrie „dificultate".

— Ce prostie! – zise Trunehbull. Nu trebuie să ştii să scrii cuvinte din astea pană la vârsta de 8-9 ani. Şi nu-mi spune mie că toată lumea din clasa asta ştie să scrie cuvântul ăsta! Nu minţi, Nigel!

— intrebaţipecineva! – zise Nigel, încercându-şi foarte tare norocul. întrebaţi pe oricine!

Ochii sclipitori şi periculoşti ai lui Trunehbull se rotiră deasupra clasei.

— Tu, zise ea, arătând cu degetul spre o fată mică şi cam nătăfleaţă pe care o chema Prudence.

, Şi surprinzător, Pradence spuse corect cuvântul pe litere şi fără nici o ezitare.

Trunehbull fi de data asta destul de dezorientată.

— Probabil că domnişoara Honey a pierdut toată ora ca să vă înveţe un singur cuvânt.

— Nu, n-a pierdut-o, zise Nigel. Domnişoara Honey ne-a învăţat asta în trei minute în aşa fel ca să nu uităm niciodată. Ne învaţa multe cuvinte aşa, în trei minute.

— în limba engleză,wiilc' se pronunţă la ftl.

— scrie şi „righl" – drept, corectr cum eşti şi

— Şi care este metoda asta magică, domnişoară Honey f întreba domnişoara directoare.

— Vă arăt eu, şuieră curajosul Nigel din nou venind în ajutorul domnişoarei Honey. Pot să stau în două picioare şi să mă întorc cat vă arăt, Ară rog?!

— Nu! – i-o reteză Trunchbull. Stai ci arată-mi!

— Bine, zise Nigel clătitnandu-se în neştire într-un picior. Domnişoara Honey ne învaţa cate un cântecel despre fiecare cuvânt, il cantăm cu toţii şi învăţăm cum se scrie imediat. Vreţi să auziţi cântecul despre „dificultate"?

— Trebuie să fie fascinant, zise Trunchbull coborând vocea cu sarcasm.

— E aşa, zise Kigel: D-na B, d-na I, d-na FI, D-na CUL, d-na TA, d-na TE. Aşa se scrie „dificultate".

— Ce extraordinar de ridicol! – sforăi Trunchbull. De ce sunt toate aceste femei măritate? Şi oricum nu trebuie să predai poezie când predai scrierea. isfu mai face asta în viilor, domnişoară Honey!

— Dar copiii învaţă foarte bine aşa să scrie cuvintele grele, murmură domnişoara Honey.

— isu te tocmi cu mine. domnişoară Honey! Zise directoarea. Fă ce ţi se cere! Acum am să vă testez la tabla înmulţirii, să văd dacă domnişoara Honey va învăţat ceva la disciplina asta!

Trunchbull se întoarse la locul ei în faţa clasei şi # mişcă privirea ei diabolică încet de-a lungul rândurilor micilor elevi.

— Tu! – latră ea, arătând cu degetul la Eupert, un "ăieţel din primul rand. Cat fac 2x7?

— Şaisprezece, zise Eumpert, cu un fel de abandonare prostească.

Trunchbull începu să avanseze cu paşi mari spre ert, aşa cum face un tigru când se îndreaptă cu mari spre un pui de căprioară. Eumpert dintr-o realiză pericolul şi făcu o altă încercare:

— Optsprezece! strigă el. 2 x 7 = 18, nu 16.

— Vierme ignorant! – bubui Trunchbull. Buruiană fără minte! Cap sec de şobolan! Ai clei în cap iD loc de creier.

Se oprise acum exact în spatele lui Eupert şi dintr-o dată întinse o palmă de mărimea unei rachete de tenis şi-l apucă pe Eupert de păr. Bupert avea o claie de pă1' auriu. Mamei lui ii plăcea mult părul lui şi avea maic grijă de el, lăsandu-i-l să crească puţin mai lung. TruDci' bull avea o ură pe părul lung la băieţi, aşa cum ave* pe codiţele la fete şi acum era pe punctul de a şi-o arat≫-

Strânse cu putere în mana ei uriaşă şuviţele aurii ale lui Bupert, şi, ridicând-o il ridică pe Eupert deasupra scaunului şi-l ţinu aşa atârnat.

Eupert zbiera. Se sucea şi se răsucea în aer dând din picioare şi zbierând ca un porc înjunghiat, în timp ce Trunchbull tuna:

— 2 X 7 = 14, 2 x 7 = 14! Nu te las pană nu spui şi tu!

Din spatele clasei domnişoara Honey strigă:

— Domnişoară Trunchbull 1 Vă rog! Lăsaţi-l jos! il doare! O să-i rupeţi părul!

— Aşa o să se întâmple dacă nu se opreşte din zvar-coleală! Astâmpără-te vierme!

Era un spectacol neobişnuit să vezi uriaşa directoare ţinând un copil suspendat în aer şi băiatul bălăngă-nindu-se şi răsueindu-se ca un obiect la capătul unei sfori, cu capul strâns lângă umeri.

— Spune! – tună Trunchbull. Spune 2 x 7 = 14! Hai, spune că dacă nu, am să încep să te scutur, de sigur o să rămâi fără păr, de-am să am suficient să umplu o canapea! Dă-i drumul şi zi 2 x 7 = 14, şi-ţi dau drumul!

— 2 X 7 = 14, suspină Eupert.

Trunchbull, ţinându-se într-adevăr de cuvânt, ii dădu literalmente drumul. Era o distanţă destul de mare de la pământ, aşa că plană întâi, lovi apoi podeaua şi sări de la pământ ca o minge de fotbal.

— Scoală-te şi nu mai miorlăi I – latră Trunchbull. Eumpert se sculă şi se duse înapoi la locul lui, masinduşi capul cu

amândouă mâinile.

Trunchbull se întoarse în faţa clasei. Copiii stăteau tacă hipnotizaţi. jSTici unul dintre ei nu mai văzuse ceva Semănător vreodată. Era un spectacol. Mai frumos ca la teatru, dar cu o diferenţă. în camera aceea se afla o bombă umană imensă, care putea să explodeze şi să-l facă pe careva praf în câteva momente. Ochii copiilor eii*< pironiţi la directoare.

— Nu-mi plac copiii mici, zicea ea. Copiii mici n-ar 'e≫ui lăsaţi la vedere. Ar trebui păstraţi în cutii ca ^jgtafele şi nasturii. Nu pot să înţeleg în ruptul capului e ce le trebuie atâta să crească. Cred co fac special!

Un alt băieţel extrem de curajos din primul rand vorbi:

— Dar sigur că şi dumneavoastră aţi fost un copil ca noi cândva, nu-i aşa domnişoară Trunchbull?

— N-am fost niciodată copil mic, i-o retează ea. Am fost mare toată viaţa mea şi nu pot să înţeleg de ce nu sunt toţi la fel.

— Dar trebuie să fi fost şi dumneavoastră un bebeluş la început, zise băiatul.

— Eu, un bebeluş?! – strigă Trunchbull. Cum îndrăzneşti să sugerezi aşa ceva 1 Ce obrăznicie! Ce insolenţă infernală! Cum te cheamă, băiete? Şiridică-te-n picioare când vorbeşti cu mine!

Băiatul se ridică.

— Mă numesc Eric Ink, domnişoară Trunchbull, zise el.

— Eric şi mai cum?

— Ink*, zise băiatul.

— ifu te prosti! Nu există un nume ca ăsta!

— Uitaţi-vă în cartea de telefon! O să găsiţi numele tatălui meu la Ink.

— Foarte bine, zise Trunchbull. Te-o chema pe tine Ink, dar să-ţi spun ceva: ifu eşti invizibil, dar o să te şterg de pe faţa pământului dacă mai faci pe deşteptul cu mine! Spune-mi cum se scrie cuvântul,ce".

— „0", „7i", „e", zise Eric răspunzând mult prea repede.

Urmă o tăcere ca de ghiaţă.

— iţi mai dau o şansă, zise Trunchbull fără să se mişte.

— A, da, ştiu, zise Eric. Are un „7i". „C", „e", „V-in doi paşi largi Trunchbull fu în spatele băncii lui Eric şi rămase acolo ca un stâlp de telegraf lângă băia' tul neajutorat. Eric aruncă o privire în spate, peste umăr la monştrii.

— Am spus bine, nu? – murmură el cu teamă.

— Ai spus aiurea! – latră Trunchbull. De mi-ai sărit în ochi de la început ca un furuncul molipsit01

— Jnk – cerneală.

care întotdeauna este aiurea! Stai jos aiurea! Arăţi aiurea Vorbeşti aiurea! Tot eşti aiurea!

iţi dau nS şansa sa spui bme. Spune pe litere „ce". Erie ezita. Pe urmă zise foarte încet • – Nu este,.c≫. „*≫, „≫ nu este > „ dP urPrl! de urechi rPrl!^ ≪P^i 1UI EriG' TrunohbuU il apucă rechi cu o mana de fiecare ureche, apucându-le intre degetul mare şi arătător.

P U le

— Au! – plânse Eric! Au! mă doare!

— N-am început incă, zise Trunchbull.

Ca Eupert înaintea lui, Eric urla să spargă geamurile. Din spatele clasei domnişoara Honey se văicărea;

— Domnişoară Trunchbull! Nu! Vă rog, lăsaţi-l! O să-i rupeţi urechile!

— 3Sfu se rup ele! – striga Trunchbull. Ştiu din lunga mea experienţă, domnişoară Honey, că urechile băieţilor sunt lipite bine de cap.

— Lăsaţi-l, domnişoară Trunchbull, vă rog! Să nu se i întâmple ceva! Să nu-i faceţi vreun rău! il puteţi face praf!

— Urechile nu se rup! – striga Trunchbull. Se întind minunat, aşa cum se întind astea acum, dar nu se rup!

Eric urla mai tare ca pană acum şi pedala tare din picioare.

Matilda nu văzuse nici un băiat, de fapt pe nimeni pană atunci, atârnând de urechi în aer. Ca şi domnişoara Honey,

era convinsă că se puteau rupe în orice ruoment sub greutatea pe care o ţineau.

Trunchbull urla:

— Cuvântul „ce", se scrie „e", „e". Spune şi tu acum, neg scârbos!

Eric nu ezita. învăţase uitându-se la Eupert câteva minute mai devreme că, cu cat spuneai mai repede, cu atât ţi se dădea drumul mai repede.

— C".,<?≫, guiţă el.

incă ţinându-l de urechi, Trunchbull il lăsă pe scaunul din spatele pupitrului. Apoi mărşălui înapoi în faţa clasei ştergându-şi mâinile, ca cineva care umblase eu'ceva murdar.

— Aşa trebuie să-i faci să înveţe, domnişoară Honey, zise ea. învaţa de la mine, nu ajunge să le spui; trebuie să le bagi în cap cu forţa! Nu e nimic mai bun ca păruiala şi urecheala, ea "săi încurajezi să înveţe. ii fac să se concentreze minunat!

— Puteţi să le faceţi vreun rău, de să nu-şi mai revină niciodată la normal! – izbucni domnişoara Honey.

— Le-am făcut, sunt sigură că le-am făcut, zise Trunchbull rânjind. Urechile lui Eric s-au întins considerabil în ultimele două minute! Sunt mult mai lungi acum! Dar nu-i nimic rău în asta, domnişoară Honey. 0 să-i dea o alinră interesantă tot restul vieţii.

— Dar, domnişoară Trunchbull. -

— O, tacă-ţi gura, domnişoară Honey! Eşti la fel de slabă ca ei! Dacă nu faci faţă aici, n-ai decât să te duci la o şcoală de vară, particulară, pentru zgaibe cu bani! Când vei fi predat atât cat am predat eu, o să-ţi ^ai seama că nu faci nimic dacă te porţi frumos cu °opiii. Citeşte Nicliolas Nickleby, domnişoară, de domnul Dickens. Citeşte despre Wookford Squeers, admilt> ilul director al şcolii Doilieboys Hali. El ştia cum să

|* descurce eu brute de-astea mici! Ştia să folosească

^atul! Le făcea fundurile atât de fierbinţi, de puteai să fajeşti ouă pe ele! Asta carte! Dar presupun că nici-

^ dintre imbecilii ăştia n-o să înveţe niciodată să clteascâ!

— Ea am citit-o zise Matilda încet. TrunclibuU se întoarse şi se uită cu atenţie la fetiţa cu păr negru şi ochii căprui din randul al doilea. Ce-ai spus? – întrebă ea cu asprime.

— Am spus că am citit-o, domnişoară Trunchbull, zise Matilda.

— Ce-ai citi <?

— Nicholas NicMeby, domnişoară Trunchbull.

— Minţi, domnişoară! – strigă Trunchbull uitin-du-se la Matilda. Mă îndoiesc că există vreun copil în toată şcoala, care să fi citit cartea asta, şi tu, un crevete care n-a ieşit incă din ou, în clasa cea mai' mică, să-mi jy mie o minciună gogonată ea asta! De ce mă mkiţi? jjg iei de fraieră! Mă iei tu pe mine de fraiera, domnişoară "l

— Iii. zise Matilda şi ezită. I-ar fi plăcut să zică „Da, exact asta fac", dar asta ar fi însemnat sinuidere.

Xiii. făcu ea din nou, incă ezitând, incă neputaud să zică „Nu".

Ti'unchbull sesiză că copilul se gândea şi asta nu-i plăcu.

— Ridică-te în picioare când vorbeşti cu mine! – zise ea cu furie. Cum te cheamă.

Matilda se ridică în picioare şi zise;:

— Mă numesc Matilda Wornrvrood, domnişoară Trunchbull.

— Wormwood, da? în cazul ăsta trebuie să fii Eiica celui care are atelierul „Wormivood Jfofors".

WjDa, domnişoară Trunchbull.

— Este un ticălos! – urlă Trunchbull. Acum o săptămână mi-a vândut o maşină de mana a doua şi zicea că e aproape nouă. La început am crezut că e un. tip de treabă. Dar azi dimineaţă când conduceanşina prin sat, motorul mi-a căzut cu totul în stradă! Era plin de rumeguş! Taică-tu este un hoţ şi-un bandit! O să fac carnaţi din pielea lui, ai să vezi dacă nu!

— Este priceput în ceea ce face, zise Matilda.

I – Priceput, pe dracu'! – strigă Trunchbull. Dom-ftişoaia Honey îmi spunea că tu ai fi deşteaptă. Ei bine Mttiiişoară, mie nu-mi plac oamenii deştepţi! Toţi suni ljşte ticăloşi! în mod sigur şi tu eşti o ticăloasă! înainte aă-mi dau seama de ce-i poate pielea, taică-tu mi-a povestit câteva di ti proastele obiceiuri pe care le ai acasă! *i face bine să nu încerci nimic din toate astea la şcoală! ^ţţţ să te urmăresc de-acum înainte! Stai jos şi ţine-ţi gura! '

Primul miracol.

Matilda se aşează în bancă. Trunchbull se aşează ≪j ea, la catedră. Era pentru prima dată când se aşezase de la începutul orei. întinse mana şi apuca cana cu apă. Ţinând cana de toartă fără să o ridice incă, zise:

— N-am putut niciodată să înţeleg de ce copiii mici sunt aşa de scârboşi. îmi otrăvesc viaţa, ca nişte insecte. Trebuie să scapi de ei cat de repede poţi. De muşte scapi dând cu spray sau punând hârtie de prins muşte. M-am gândit de multe ori că ar trebui să se inventeze un spray pentru copii. Ce nemaipomenit ar fi să pot să intru în clasă eu o bombă de spray uriaşă şi să pulverizez din ea. Sau şi mai bine să am nişte fâşii lungi de hârtie cu lipici. Aş agăţa-o în jurul şcolii, v-aţi lipi de ea şi acolo v-ar fi sfârşitul. X-ar fi o idee bună, domnişoară Honey?

— Dacă asta este o glumă, domnişoară Trunchbull, nu-mi vine să rad, zise domnişoara Honey din fundul clasei.

— Nu-ţi vine să razi, nu? – zise Trunchbull. Dar asta nu este o glumă, domnişoară Honey!

Idealul meu de şcoală este una care să nu aibă copii deloc! O hă f*c eu odată o şcoală din asta şi cred că o să aibă mare succes.

„Femeia asta e nebună, îşi zise domnişoara Houey-E plecată cu sorcova! De ea ar trebui să scăpăm!"

Trunchbull ridică acum cana mare de proţeJ≫0 albastru şi turnă puţină apă în pahar. Şi dintr-o data, odată cu apa, căzu în pahar şi salamandia lungă ŞJ alunecoasă! Plop!

Trunchbull lăsă să-i scape un ţipăt şi sări de P? scaun, de parcă ar fi explodat sub el o pocnitoare. T°t* copiii văzură acum creatura lungă şi alunecoasă ^ burtă galbenă ca de şopârlă, sucindu-se şi învârtindu-Se jB paliar şi începură şi ei să se răsucească şi să sură în ăi

— Ce-i aia? Ce scârboasa e! E un şarpe! E un pui ^ crocodil! E un aligator!

— Fiţi atentă, domnişoară Trunchbull, precis că masca! făcu Levender.

Trunchbull, această femeie uriaş, stătea acolo în picioare tremurând ca o piftie. Era nervoasă şi la gândul că ceva o făouse să sară şi să se văicărească aşa, fiindcă era de fapt foarte mandră de bărbăţia ei. Fixă privirea la creatura care se învârtea în pahar. isu mai văzuse pană atunci o salamandră. Ştiinţele naturii nu fuseseră niciodată materia ei preferată şi n-avea nici o idee de ce-ar putea fi această arătare. în mod sigur arăta foarte neplăcut. Se aşeză încet la catedră.

Arăta în acest moment şi mai înspăimântător ca pană atunci. Din negri ii săreau scântei de tuă şi furie.

— Matilda! – strigă ea. Scoală-te-n picioare i

— Cine, eu? – zise Matilda. Dar ce-am iăcut?

— Scoală-te-n picioare gândac puturos!

— Dar n-ain făcui nimic, domnişoară Trunchbull. Pe cuvânt că nu! N-am văzut în viaţa mea aşa ceva!

— Scoală-te imediat, ramă murdară!

Cu greii Matilda se ridică în picioare. Stătea în randul al doilea. Lavender era în spatele ei şi se simţea vinovată că-şi băgase prietena ia apă. Dar nu-i venea deloc să se predea.

— Eşti o brută nemernică, respingătoare şi iau-; tăcioasă! – strigă Trunchbull. Nu meriţi să fii în şcoala asta! Ar trebui să stai după gratii, acolo ţi-e locul! Am să te dau afară din şcoală cu un scandal îngrozitor! Am să pun poliţia să te alerge pe coridoare şi să te dea afară pe uşă cu crosele de hockey! Am să pun să fii dusă acasă cu escorta înarmată! Şi

pe urină am să aranjez în aşa fel, să fii trimisă la şcoala de coreeI ţie pentru fete pentru cel puţin

—40 de ani!

Trunchbull era într-o aşa criză, că faţa i se colorase de parcă-ar fi fost fiartă, iar colţurile gurii făcuse grămăjoare de spumă. Dar nu numai ea se pierduse cu firea. Matilda începuse şi ea să vadă roşu în faţa ochilor. Nu i-ar fi păsat nici cat negru sub unghie să fie acuzat ă de ceva ce I făcuse. Ar fi fost drept-Dar era pentru ea o &' perienţă cu totul noua să fie acuzată de oev≫ ce nu făcuse. Ea n-ave≫ nimic de-a-face cu crea* tura scârboasă din p^' har. „Sub nici o foro* gândi Matilda, n-o s"° las pe scorpia asta de Trunchbull să pună asta pe seau1* mea! "

— N-am făcut eu asta! – strigă Matilda.

— Ba da, tu ai făcut-o! – lăgi Trunchbull. Nimeni altcineva nu s-ar fi gândit la aşa ceva!

Taică-tu m-a avertizat bine!

Părea să-şi fi pierdut cu totul controlul de sine. Urla în continuare ca o maniacă.

— Ai terminat cu şcoala asta, domnişoară! Ai rminat-o cu toate şcolile! Am să mă ocup eu personal

^ fii închisă într-un loc, în care nici măcar corbii n-o şărşi lase găinaţul pe tine! X-o să mai vezi niciodată taurina zilei!

— V-am spus că n-am făcut eu asta! – urlă Ma-Ida. N-am văzut în viaţa mea o creatură ca asta!

— Ai pus un. un. un crocodil în paharul cu Pă! – urlă, Trunchbull. Nu există pe lume un lucru mai ^v de făcut unei directoare! Acum stai jos şi să nu-ţi ai aud gura! Jos! Stai jos imediat!

— Dar să vă spun. zise Matilda refuzând să se

— Eu iţi spun să taci din gură! – răcni Tmţ Dacă nu stai jos în momentul ăsta, am să-ţi trag câteva cu cureaua, cu capătul cu cataramă!

Încet Matilda se aşează. Ce porcărie! Ce nedreptate i Cum s-o exmatriculeze pentru ceva ce nu făcuse!

AJa. tilda se simţea din ce în ce mai furioasă. şi mai rujj. oaşa. atât de furioasă încât simţea că ceva o să e. deze înăuntrul ei dintr-o clipă în alta.

Salamandra se răsucea incă în paharul înalt de apă, ifu se simţea deloc bine acolo. Paharul era prea îngust Matilda &e uita la Trunchbull. O ura. Se uită apoi la paharul cu salamandra în el. îşi dorea să se repeadă, să ia paharul şi să-i toarne conţinutul cu salamandră ≪u tot în cap. Se îngrozea să se gândească ce i-ar face Trunchbull dacă ar fi făcut asta.

Trunchbull stătea la catedră şi se holba cu facinaţie şi oroare la salamandra care se răsucea în pahar.

Ochii Matildei erau fixaţi la pahar. Şi încet, încet, Matilda începu să simtă ceva ciudat. Ceva parcă în ochi. U11M de electricitate care se concentra parcă înăuntrul lor. Se adună un fel de energie, un fel de putere, care se contura adânc în ochii ei.

Dar era şi o altă senzaţie, complet diferită, dar pe care n-o putea înţelege. Erau parcă nişte sclipiri ca de fulger. Şi intradevăr, mici unde ca nişte sclipiri de fulger păreau să-i iasă din ochi, şi ochii-i clocoteau de parcă o ≪uergie imensă se acumulase acolo. Era o senzaţie nemaipomenită! i^u-şi mişcase ochii de pe pahar şi acum energia se concentrase în doua puncte mici, devenind tot mai puternică. Simţea parcă milioane de arme invizibile ≪u mâini pe ele, care trăgeau afară prin ochii ei iu pal*1 rul la care se uita.

— Varsă-l! şopti Matilda. Varsă-l!

Văzu paharul clătinându-se. De fapt se inclina* vreo doi centimetri, după care revenise la loc.

Conţin*" (!•' 134 cgri împingă cu milioane de arme şi mâini invizibile, simţind energia ieşindu-i din ochi prin nişte puncte negre din centrul pupilei.

— Varsă-l! —-şopti din nou. Yarsă-l!

Din nou paharul se clătina. Încerca şi mai mult do-rindu-şi ca ochii ei să arunce afară şi mai multă energie, încet, foarte, foarte încet —se vedea clar ce se întâmpla – paharul

începu să se incline înapoi, mai mult, şi mai mult, pană rămase în echilibru într-un punct. Eămase aşa câteva clipe şi se vărsă cu un clinchet pe catedră. Apa şi salamandra ajunseră dintr-o stropitură pe bustul enorm al domnişoarei Trunchbull. Directoarea dădu din nou drumul unui ţipăt care făcu să zornăie toate geamurile din clădire pentru a doua oară în ultimele cinci ninute şi din nou sări ca o rachetă de pe scaun. Salamandra se agăţa cu disperare, cu picioarele ei ca nişte cleşiişori, de cămaşa de bumbac care acoperea pieptul uriaş. Trunchbull se uită în jos şi începu să urle şi mai tare, după care, cu o mişcare a mâinii o mătură trimi-ţind-o zburând în clasă. Ateriza pe podea în dreptul băncii lui Lavender, care se aplecă iute, o culese şi 0 băgă înapoi în penar. „O salamandră, gândi ea, este oricând folositoare s-o ai la îndemână.

Trunchbull cu faţa arătând mai mult ca niciodată ca un jambon fiert, stătea în faţa clasei tremurând de furie. Bustul ei uriaş se mişca inăuntiu şi înafară. Apa din pahar desenase pe bluză un petic închis de culoare care o udase probabil pină la piele.

— Cine a făcut asta % – urlă ea. Haide, scoală-te-n picioare! Ieşi în faţă! ~N-o să-mi scapi de data asta i Cine a împins pahaiul?

E"u răspunse nimeni. Clasa rămase în linişte ca un cavou.

— Matilda! – uilă ea. Tu ai făcut-o! Ştiu că tu ai fost!

Matilda, din randul al doilea rămase nemişcată şi nu scoase un sunet. Un ciudat sentiment de linişte şi încredere o cuprinse, şi dintr-o dată îşi dădu seama că nu-i mai era frică de nimeni pe lume. Cu energia din ochii ei putuse să verse paharul pe oribila directoare şi cine putea să facă asta, era în stare de oiice.

— Vorbeşte, comeleon închegat! – urlă Trunchbull. Recunoaşte că tu ai fost!

Matilda se uita drept în ochii scăpărători al acestei femei uriaşe şi răspunse cu un calm desăvârşit:

— ifu m-am mişcat din bancă, domnişoara Trunchbull, de când a început ora. Nu pot să vă spuia nimic mai mult.

Dintr-o dată toată clasa începu să se revolt împotriva directoarei.

— Nu s-a mişcat! – strigau ei. Nimeni nu &•* mişcat! Probabil că dumneavoastră l-aţi răsturnat

— în mod sigur nu l-am răsturnat eu! – mugi rprunchbtill. Cum îndrăzniţi să sugeraţi aşa ceva f y orbeşte, domnişoară Honey! Dumneata trebuie să fi văzut totul! Cine mi-a răsturnat paharul %

— ISTici unul dintre copii, domnişoară Trunchbull, răspunse ea. Pot să vă spun cu siguranţă că niciunul din copii nu s-a mişcat din bancă cu excepţia lui 5igel, care a rămas nemişcat în colţul lui.

Domnişoara Trunclibull se uita" la domnişoara Honey. Domnişoara Honey ii întoarse privirea fără ezitare.

— Vă spun adevărul domnişoară directoare, zise ea. Probabil că l-aţi răsturnat fără să vă daţi seama. Se întâmpla foarte des.

— Sunt sătulă până-n gat de banda dumitale de mici netrebnici. S-ani să mai pierd nici o clipă din timpul meu preţios aici!

Şi cu asta îşi începu marşul spre uşă şi trânti uşa în urma ei.

in liniştea împietrita care urmă, domnişoara Honey păşi în faţa clasei şi se aşează la catedră.

— Pfiuu! – făcu ea. Cred că am învăţat destul pentru astăzi, nu-i aşa % Sunteţi liberi!

Vă puteţi duce în curte să-i aşteptaţi pe părinţi să vă ia acasă.

Al doilea miracol.

Matilda nu se alătură celorlalţi copii în graba lor să iasă din clasă. După ce toţi ceilalţi ieşiră, ea rămase în bancă singură şi gânditoare. Simţea că trebuie să spună cuiva ce se întâmplase cu paharul. ifu putea să păstreze secretul acesta imens în ea.

Avea nevoie doar de o persoană adultă, înţeleaptă şi înţelegătoare care să o ajute să priceapă cum de fusese posibil aşa ceva.

Sici mama, nici tatăl ei n-ar fi fost de nici ua folos. Dacă ar fi crezut povestea ei, dar se îndoia de asta, în mod sigur n-ar fi realizat cat de surprinzător fusese ceea ce se petrecuse în clasă în după-amiaza aceea. într-o fracţiune de secundă Matilda hotărî ca persoana căreia i-ar fi plăcut să se confeseze era domnişoara Honey. Matilda şi domnişoara Honey erau acum singurele rămase în clasă. Domnişoara Honey care stătea la catedră şi frunzărea nişte hârtii, ridică privirea şi zise:

— Matilda, tu nu te duci cu ceilalţi afară?

— Vă.rog, zise Matilda, pot să vorbesc cu dumneavoastră pentru o clipă?

— Sigur, ce te supără!

— Mi s-a întâmplat ceva foarte ciudat, domnişoară Honey.

Domnişoara Honey intră instantaneu în alerta. De când avusese cele două dezastruoase întâlniri în legătură cu Matilda, una cu directoarea, cealaltă cu îngrozitorii domnul şi doamna Wormwood, se gândise mult la acest copil, întrebându-se cum putea să-' ajute. Matilda se afla acum în faţa ei cu o imagi^ de curiozitate şi exaltare pe figură, întrebând-o dac≫ pot avea o discuţie. Domnişoara Honey n-o ăusfl piciodată pană atunci în aşa o stare. Avea ochii lărgiţi şi o' privire ciudată.

— Da, Matilda, spune-mi ce ţi g-a întâmplat aşa de ciudat.

— N-o să mă exmatriculeze domnişoara Trunch-tmll, nu-i aşa? Fiindcă n-am pus eu creatura aceea în paharul cu apă. Vă jur că n-am pus-o eu!

— Ştiu, zise domnişoara Honey.

— 6 să mă exmatriculeze?

— Nu cred, zise domnişoara Honey. Domnişoara Trunchbull s-a enervat mai tare ca de obicei, asta-i tot.

— Bine, zise Matilda. Dar nu despre asta vroiam să vă vorbesc.

— Dar despre ce vroiai să vorbim, Matilda?

— Vroiam să vă spun despre paharul cu apă cu creatul a în el, zise Matilda. L-aţi văzut răsturnan-du-se peste domnişoara Trunchbuli, nu-i aşa?

— L-am văzut, bineînţeles.

— Domnişoară Honey, eu nu l-am atins. Nu m-am apropiat de el.

— Ştiu că nu. M-ai auzit spunându-i directoarei că nu este posibil să fi fost tu.

— Da, dar eu am fost, domnişoară Honey, zise Matilda. Despre asta vreau de fapt să vă vorbesc.

Domnişoara Honey făcu o pauză şi o privi atent pe Matilda.'

— Nu cred că înţeleg, zise ea.

— Am fost atât de revoltată că am fost acuzată Pe nedrept, încât am tăcut să se întâmple asta.

— Ai făcut să se întâmple ce, Matilda %.- Am făcut paharul;să se răstoarne.

— Tot nu înţeleg ce vrei să spui, zise cu blândeţe domnişoara Honey.

Cu ochii, zise Matilda. M-am uitat atent la dorindu-mi să se răstoarne, şi pe urmă ochii mi încălzit şi simţeam ceva în ei, pe urmă un fel de e*gie ciudată a ieşit din ei şi a răsturnat paharul. Domnişoara Honey continua să se uite la Matilda *in ramele de oţel ale ochelarilor şi Matilda se uita a domnişoara Honey la fel de emişcată.

— Tot nu înţeleg. Yrei să spui că ai făcut să So răstoarne paharul dorindu-ţi luciul ăsta!

— Da, zise Matilda. Cu ochii.

Domnişoara Honey rămase în tăcere pentru un moment.]Sfu credea că Matilda vroia să spună

0 minciună. Mai degrabă credea că imaginaţia ei înfierbântata i-o luase pe dinainte.

— Vrei să spui că stăteai unde stai acum şi i-aj comandat paharului să se răstoarne şi s-a răsturnat?

— Cam aşa, domnişoară Honey, da.

— Dacă ai făcut asta înseamnă ca s-a petrecut cel mai mare miracol care a existat vreodată de la Isus încoace.

— Da, domnişoară Honey.

".,Este extraordinar, gândi domnişoara Honey, cum pot avea copiii evadări din astea în lumea imaginaţiei lor". Se hotărî să pună cu cat mai multă blândeţe capăt acestei conversaţii.

— Poţi să faci asta incă o dată? – întreabă ea cu o bunătate în glas.

— Xu ştiu, zise Matilda. S-ar putea. Domnişoara Honey mută paharul gol în mijlocul mesei.

uşor.

— Să pun apă în el? – întreabă ea

— Nu cied eă are vreo importanţă, zise Matilda.

— Foaite bine atunci. Haide, răstoarnă-l!

— S-ar putea să dureze.

— Nu te grăbi, zise domnişoaia Honey.

Matilda stand în randul al doilea, cam la trei metri depărtaie de domnişoara Honey, îşi puse coatele pe banca, îşi prinse faţa în plame şi de data asta comandă chiar de la început:,Băstoarnă-te! Băhtoarnă-te". Dar buzele nu i se mişcară şi nu făcu nici un zgomot. Strigase aceste cuvinte în gând. i>i concentiă toată mintea, tot creierul, toată voinţa în priviri, şi din nou, dar mult mai repede ca prima dată. simţi electricitatea adunându-i-se în ochi. Energia începu să clocotească, fierbinţeala începu să-i cuprindă ochii şi în cele din urmă acele milioane de invizibile cu mâini pe ele începură să ti agă pahar. Fără să scoată un sunet, striga tot tl în gând paharului să se răstoarne. il văzu fctai clătinându-se, apoi mişcându-se pe loc, după caie se răsturnă şi căzu cu un clinchet pe catedră * nu mai mult de treizeci de centimetri depărtare 3 braţele îndoite ale domnişoarei Honey.

Bărbia domnişoarei Honey căzu în jos, desehi-zandu-i gura, iar ochii i se măiiră atât de mult încât ^ putea vedea partea albă de jurimprejur. Nu scotea lci un cuvânt. Nu

putea. Şocul de a vedea cu ochii ei petreeandu-se un miracol o prostise. Se holba la pahar ţinându-se departe de el ca şi cum ar fi fost un obiect periculos. Pe urmă ridică încet capul să se uite spre Matilda. Văzu fetiţa albă la faţă ca o coală de hârtie şi tremurând din toate mădularele, cu ochii aţintiţi înainte fără.să vadă nimic. Faţa ii era transfigurată cu ochii rotunzi şi strălucitori, şi stătea fără să scoată o vorbă, înfrumuseţata parcă de liniştea misterioasă. Domnişoara Honey aştepta, tremurând şi ea UD pic, privind la fetiţa care intra încet în starea normală. Şi, dintr-o dată faţa Matildei îşi schimbă bmgc maginea cu una de o linişte şi un calm îngeresc.

— Sunt bine, zise ea şi zâmbi. Mă simt bine, domnişoară Honey, nu vă alarmaţi.

— Erai aşa departe, şopti domnişoara Honey incă foarte şocată.

— Da, eram. Zburam dincolo de stele cu aripi de argint. A fost minunat!

Domnişoara Honey se uită incă la copil intr-° absolută minunare, de parcă ar fi fost ^Naşterea satt începutul lumii sau Prima Dimineaţă.

Încet.

A mers mai repede de data asta, zise Matilda

— Im este posibil! – suspină domnişoara Honey. jfu pot să cred!

Închise ochii şi-i lăsă închişi o vreme şi când însfârşit ii deschise, păru că era din nou stăpâna pe ea.

— Ţi-ar place să vii cu mine să luăm ceaiul împreună în cabana mea 1 – întrebă ea.

— Mi-ar place grozav, zise Matilda.

— Bine. Adună-ţi lucrurile şi ne întâlnim afară peste câteva minute.

— S-am să spun la nimeni despre. despre ce am făcut. Doriţi să spuneţi, domnişoară Honey?

— luci nu mă gândesc! – zise domnişoara Honey.

Cabana domnişoarei Honey.

Domnişoara Honey o întâlni pe Matilda în afara şcolii şi merseră împreună în tăcere de-a lungul străzii principale a satului. Trecură pe lângă magazinul de fructe cu vitrinele pline cu mere şi portocale şi pe lângă măcelăria cu bucăţi de carne proaspătă şi pui golaşi agăţaţi vitrină, pe lângă mica bancă şi pe lângă magazinul de aparate electrice, şi ajunseră de cealaltă parte a satului, pe un drum îngust de ţară, unde mi se mai vedeau trecători, iar maşinile erau foarte rare.

Şi acum, fiindcă erau singure, Matilda deveni dintr-o dată vioaie de parcă i s-ar fi rupt o valvă undeva înăuntrul ei şi o mare cantitate de energie ar fi fost brusc eliberată. Păşea pe lângă domnişoara Honey ţopăind din când în când şi degetele ii zburau în toate părţile în timp ce cuvintele ii ieşeau din gură ca focurile de artificii. Făcea cam aşa: „Domnişoara Honey una, domnişoară Honey alta, şi domnişoară Honey pe cuvântul meu că simt că pot să mişc orice pe lumea asta, nu doar un pahar cu apă şi lucruri mici ca ăsta. Simt că pot hă întorc mese şi scaune chiar cu oameni pe ele, simt că pot să-i răstorn şi pe ei, şi chiar şi lucruri şi mai mari, mult mai mari ca mesele şi scaunele. Trebuie, numai să stau puţia şi să-mi fac putere în ochi, şi pe urmă pot să împing puterea afară spre orice, atâta timp cat mă concentrez suficient de tare. Trebuie să mă concentrez foarte tare, foarte, foarte tare, domnişoară Honey, şi pe urmă încep să simt cum se formează ceva înăuntrul ochilor, dar nu mă deranjează câtuşi de puţin, domnişoară Honey."

— Linişteşte-te, copile, linişteşte-te! – zise domnişoara Honey. Hai să nu ne ambalăm aşa de tare la începutul trebii.

— Dar dumneavostră credeţi că e interesant, nu-i aşa, domnişoară Honey?

— De interesant, este interesant, zise domnişoara Honey. Mai mult decât atât. Dar trebuie să acţionăm cu mare grijă de acum înainte, Matilda.

— Trebuie să acţionăm cu grijă?

— Da, pentru că ne jucăm cu forţe misterioase despre care nu ştim nimic. ISfu cred că este ceva rău. toate să fie bine. Poate că sunt nişte forţe divine. t>ar fie că sunt, fie că nu, trebuie să avem grijă cum ^e folosim. '

— c. 664

Erau nişte cuvinte înţelepte din partea unei persoane înţelepte, dar Matilda era prea agitată ca să-şi dea seama de asta:

— Ku-mi dau seama de ce trebuie să fim aşa de grijulii, zise ea ţopăind.

— încercam să-ţi explic că avem de-a face cu necunoscutul. Este ceva inexplicabil.

Cuvântul cel mai potrivit este „fenomen". Este un fenomen.

— Eu ≪unt un fenomen? – întreba Matilda.

— Este foarte posibil să fii, zise' domnişoara Honey. Dar mi-ar place să nu te gândeşti la tine ca la ceva ieşit din comun deocamdată. Ce cred că putem face, este să explorăm acest fenomen mai mult, numai noi amândouă, dar cu mare grijă de data asta.

— Yreţi să mai fac, domnişoară Honey?

— Cam asta aş vrea, zise domnişoara Honey cu reţinere.

— Foarte bine, zise Matilda.

— Eu probabil că sunt şi mai răvăşită decât tine de ce-ai făcut şi încerc să găsesc o explicaţie rezonabilă.

— Ca de exemplu? – întreabă Matilda.

— Ca de exemplu, dacă asta are legătură cu faptul că tu eşti extraordinar de precoce.

— Chiar sunt intradevăr? – întreabă Matilda.

— Bineînţeles că eşti. Trebuie să-ţi dai seama de asta. Felul cum poţi să citeşti, să lucrezi la matematică.

— Probabil că aveţi dreptate, zise Matilda. Domnişoara Honey se miră de lipsa de apreciere a propriei valori la Matilda şi a conştiinţei de sine.

— JSn pot să nu mă întreb, zise ea, dacă această capacitate de a mişca lucrurile din loc pe care ţi-ai

descoperit-o are de-a face cu puterea creierului tău.

— Vreţi să spuneţi că nu mai e loc la mine în cap de atâta creier şi ceva trebuie împins afară?

— ifu este asta exact ceea ce vreau să spun, zise domnişoara Honey zâmbind. Dar orice-ar fi, repet, trebuie sa acţionăm cu mare grijă de acum încolo. Nu pot să uit felul ciudat în care ţi sa luminat faţa după ce ai răsturnat paharul ultima dată. Erai parcă transportată în altă lume.

— Vreţi să spuneţi că făcând asta poate să mi se întâmple ceva rău 1 Asta vreţi să spuneţi, domnişoară Honey?

— Te simţeai ciudat, nu-i aşa?

— Mă simţeam minunat! – zise Matilda. Pentru o clipă am zburat dincolo de stele cu aripi de argint. V-am spus asta. Şi vă mai spun ceva: a doua oară a fost mai uşor ea prima dată. Mult mai uşor. Cred ca este la fel ca şi cu orice altceva. Cu cat exersezi mai mult, cu atât e mai uşor.

Domnişoara Honey mergea încet, astfel încât Matilda să se poată ţine după ea fără să alerge.

Era foarte linişte pe drumul îngust de ţară, acum când satul rămăsese în urmă. Era una din acele minunate după-amieze de toamnă aurie. Lângă drum creşteau tufe de mure şi alte fructe sălbatice care erau mâncate de păsările iarna, care acum începeau să se coacă căpătând o culoare roşiatică. Din loc în loc creşteau copaci înalţi: stejari, fagi şi un castan dulce.

Domnişoara Honey vrând să schimbe subiectul pentru o clipă ii spiise cum se numeşte fiecare copac şi o învăţa cum să-i recunoască după forma frunzelor şi modelul de pe scoarţă. Matilda asculta cu atenţie şi depozita totul în minte.

in cele din urmă ajunseră la o gaură dintr-un gard viu pe partea stangă a drumului, unde se afla o poartă cu cinci bare metalice.

— Pe aici, zise domnişoara Honey deschizând-o şi conducând-o })e Matilda înăuntru, după care închise poarta la loc. Mergeau acum pe o potecă îngustă, care nu era

altceva decât urma unor roţi de căruţă. De o parte şi de alta creşteau tufe de alun şi se puteau vedea buchete de alune maronii în îmbrăcămintea lor verde.

— Veveriţele or să le culeagă de acum şi or să le depoziteze cu grijă pentru lunile triste care urmează.

— Dar dumneavoastră aici locuiţi? – întreba Matilda.

— Da, răspunse domnişoara Honey şi nu mai dădu altă explicaţie.

Matilda nu se întrebase niciodată unde putea locui domnişoara Honey. Se gândise la ea numai ca la o profesoară, o profesoară care apărea de cine ştie unde, preda la şcoală, şi pe urmă dispărea iar.

„Se întreabă oare vreunii dintie copii unde se duc profesorii noştri când se termină şcoala? – gândi Matilda. S-o întreba careva dacă-i aşteaptă şi pe ei cineva acasă, vreo mamă, vreo soră sau vreun soţ?

— Locuiţi singură, domnişoară Honey f – întreabă ea.

— Da, chiar foarte singură.

Mergeau pe urmele de roţi în noroiul uscat de soare şi păşeau cu atenţie ca să nu-şi scrântească gleznele. Erau câteva păsărele în ramuri şi în rest pustiu.

— Este o căsuţă ţărănească, zise domnişoara Honey, nu aştepta prea mult. Aproape am ajuns.

Ajunseră la o portiţă mică, jumătate îngropată în gardul viu în partea dreaptă şi aproape ascunsă de ramurile de alun care cădeau peste ea. Domnişoara se opri cu o mană pe poartă şi zise:

— Aici este. Aici locuiesc.

Matilda văzu o potecă prăfuită care ducea la o căsuţă mică din cărămidă roşie. Era atât de mică încât semăna mai mult cu o casa de j)apuşi decât cu un lăcaş omenesc. Cărămizile din care era construită etan fărâmiţate şi de culoare palid roşiatică. Avea un acoperiş cenuşiu de ţiglă ca un coş de fum şi două ferestre mici în faţă. Fiecare fereastră nu era mai mare decât un ziar de format mic. Nu avea etaj. De o parte şi de alta a potecii creşteau buruieni, ramuri ţepoase

de mure şi smccuri lungi de iarbă maronie. Un stejar uriaş umlnea căsuţa. Crengile lui masive &e întindeau, învelind-o şi acoperind-o, ascto parcă de restul lumii.

Domnişoara Honey cu o mană incă pe poarta pp caro n-o deschisese incă, zise:

— Un poet pe nume Dylan Thomas a scris nişte Versuri la care mă gândesc de fiecare dată când păşesc Pe această cărare.

Matilda aştepta şi domnişoara Honey încet, cu o voce minunată, începu să recite:

Niciodată, vreodată, copilă rătăcitoare.

Prin poveştile spuse la gura sobei şi vrăjite în somn, Nu te speria şi nu crede că lupul în blana albă de oaie.

O să sară din viziuna-i urlând şi râzând, Prin frunzele catifetate din rouă vremii, Să-ţi mănânce inima în căsuţa din pădure cu trandafiri.

Urmă un moment de linişte şi Matilda, care nu auzise pană atunci o poezie romantică atât de frumoasă recitată cu voce tare, fu profund mişcată:

— Este ca o muzică, şopti ea.

— Chiar este muzică, zise domnişoara Honey. Apoi, ca şi cum s-ar fi ruşinat că lăsase să se vadă o aşa secretă parte a sufletului ei, împinse repede poaita şi păşi înăuntru.

Matilda o urmă. Era parcă puţin speriată de acest loc. Părea atât de ireal, atât de nesigur, fantastic şi nepământesc. Era ca o ilustraţie din cărţile de poveşti a fraţilor Grimm sau Hans Andersen. Părea casa unde trăiau pădurarul, Hansel şi Gretel, casa unde trăia bunicuţa Scufiţei Boşii sau casa celor şapte pitici.

— Vino, draga mea, o chemă domnişoara Honey, şi Matilda o urmă pe potecă.

Uşa de la intrare era acoperită de vopsea verde scorojită şi nu avea gaura cheii. Domnişoara Honey pur şi simplu apăsă pe clanţă şi intră înăuntru. Deşi nu era o femeie înaltă trebui să.^e aplece ca să intre. Matilda o urmă şi

ajunse într-o încăpere care semăna cu un tunel lung şi întunecos.

— Tino cu mine în bucătărie să mă ajuţi să fac ceaiul, zise domnişoara Honey şi o conduse pe Matiida prin tunel în bucătărie, dacă puteai să-i spui aşa. Nu era mai mare decât un dulap mare de haine şi avea o fereastră mică în perttele din spate cu o chiuvetă dedesubt, dar fără robinete deasupra chiuvetei. Pe un alt perete era o etajeră pentru pregătit mâncarea, şi un dulap deasupia ei. Pe etajeră era iu primus, o crăticioară şi o sticlă cu lapte jumătate plină.

Primusul este o lampă de camping care se umple cu parafină şi se aprinde deasupra, pompând, ca să creeze presiune pentru flacără.

— Poţi să-mi aduci puţină apă pană aprind Primusul! – zise domnişoara Honey.

Fântâna este afară în spate. Ia găleata. Uite-o. O să găseşti o frânghie în fântână. Leagă găleata cu un capăt şi dă-i t josr dar ai grijă să nu cazi înăuntru!

iX_^. 1

Matilda răvăşită şi mai tare ca pană acum, luă găleata şi se duse în fundul grădinii. Fântâna avea un mic acoperiş de lemn deasupra, o manivelă simplă şi o frânghie atârnând în jos în groapa întunecată. Matilda trase afară sfoara şi o legă de mânerul găleţii. Apoi ii dădu drumul înăuntru pană auzi zgomotul apei şi frânghia i se îndoi în mană. O trase din nou uitându-se înăuntru. Era apă în găleată.

— E de ajuns 1 – întreabă ea când ajunse în casă.

— Da, zise domnişoara Honey. Presupun că n-ai mai făcut aşa ceva niciodată.

— Nu, zise Matilda. Mi-a plăcut. Dar cum puteţi să faceţi baie?

— Nu fac baie, zise domnişoara Honey. Mă spăl stand în picioare. Aduc o găleată plină cu apa, o încălzesc pe lampa asta şi mă spăl cu ea peste tot.

— Chiar aşa faceţi? – intrabă Matilda.

f (

— Bineînţeles, zise domnişoara Honey. Toţi oamenii săraci din ţara asta aşa se spălau pană nu demult. Şi n-aveau săracii nici primus. încălzeau apa pe foc făcut în pământ.

— Sunteţi săracă, domnişoară Honey f

— Da, zise ea. Foarte. Dar ăsta este un primus bun, nu?

Primusul vâjâia cu o flacără mare albăstruie şi <leja apa din crăticioaiă începuse să fiarbă.

Domnişoara Honey scoase un ceainic din dulap şi puse câteva frunze de ceai în el. Scoase şi o paine mică şi neagră. Taie pâinea în felii subţieii şi scoase dintr-un container de plastic nişte margarina pe care o întinse de paine.

„Margarina, gândi Matilda. Chiar că trebuie să fie foarte săracă".

Domnişoara Honey luă o tavă şi pe ea puse <iouă căni, ceainicul, jumătate de sticlă de lapte, şi 0 farfurie cu două felii de paine.

— if-am nici un pic de zahăr, zise ea. Nu folosesc zahăr.

— S-are nimic, zise Matilda, care cu înţelepciunea ei părea să fi înţeles delicateţea situaţiei şi se ferea să facă vreun comentariu care să o facă să se simtă jenată.

— Vino aă bem ceaiul în camera de zi, zise domnişoara Honey, luând tava şi conducând-o pe Matilda afară din bucătărie, de-a lungul condeiului mic şi întunecos, în camera din faţă. Matilda o urmă, dar chiar în uşa a ceea ce se chema, camera de zi", se opri şi se uită în jur într-o uimire absolută. Cameia era mică, pătrată şi pustie ca o celulă de inchisoaie. Lumina palidă a zilei venea printr-o fereastră mică în peretele din faţă, care n-avea perdele.

Singurele obiecte din cameră erau două cutii de lemn întoarse cu fundul în sus care serveau drept scaune şi o a treia cutie intre ele care serveau drept masă. Asta era tot. Nu erau tablouri pe pereţi, nici covor pe jos, numai nişte scânduri grosolane şi nelustruite, cu spaţii intre ele, unde se adunase praful. Plafonul era atât de jos încât cu o săritură Matilda putea să-l atingă cu vârful degetelor. Pereţii erau albi, dar nu era vopsea. Matilda freca palma de

unul dintre ei şi un praf ca de cretă se luă pe piele. Era var, acel material ieftin care se foloseşte la grajdurile vacilor şi la coteţele de găini.

Matilda era descumpănită. Acesta era locul unde locuia delicata ei profesoară? Aici venea ea acasă după o zi întreagă de muncă 1 Dar de ce? Trebuia să fie ceva foarte ciudat sub toate astea, în mod sigur.

Domnişoara Honey aşează tava pe una din cutiile întoarse.

— Aşează-te, draga mea, zise ea, stai jos şi să bem o ceaşcă fierbinte de ceai. Serveşte-te cu paine. Amândouă feliile sunt pentru tine. iiu mănânc niciodată când ajung acasă. Mănânc bine la şcoală la prânz şi-mi ajunge pană a doua zi dimineaţa.

Matilda se aşează cu grijă pe cutia întoarsă şi xo^i mult de politeţe luă o felie de paine cu margarina şi începu să mănânce. Acasă ar fi avut paine prăjită cu gem de căpşuni şi probabil o feliuţă de chec. Dar parcă totuşi acum avea mai mult farmec. Era u≫ mister ascuns în casa asta, un mare mister, n-avea nici un dubiu şi de-abia aştepta să vadă care era.

Domnişoara Honey turnă ceaiul şi adăugă puţin lapte în ambele căni. isu părea deloc incomodată de faptul că stătea pe nişte cutii întoarse sau că bea ceai dintr-o cană pe care o ţinea cu mana pe unul din genunchi.

— 5l-am gândit foarte mult la cea ce ai făcut cu paharul. Ai fost înzestrată cu o putere excepţională. Eşti conştientă de asta, nu?

— Da, domnişoară Honey, sunt, zise Matilda naesteeandu-şi felia de paine cu margarina.

— După cate ştiu, nici un om, vreodată în istoria omenirii, n-a reuşit să facă un obiect să se mişte fără să-l atingă sau să sufle, sau fără să folosească un ajutor din afară.

Matilda încuviinţă fără să zică nimic.

— Lucrul cel mai fascinant, zise ea, ar fi să găsim care este limita acestor puteri ale tale. O, tu zici că poţi să mişti orice, dar eu am dubii cu asta.

— Mi-ar place să încerc cu ceva imens de mare, zise Matilda.

— Trebuie întotdeauna Băl te afli aproape de ceea ce mişti 1

— Xu ştiu, zise Matilda, dar mi-ar place să descopăr.

Povestea domnişoarei Honey

— Nu trebuie să ne grăbim eu asta, zise domnişoara Honey. Hai să mai bem o ceaşcă cu ceai.

Şi te rog mănâncă şi cealaltă felie de paine, trebuie să-ţi fie foame.

Matilda luă şi cealaltă felie de paine şi începu s-o mănânce încet. Margarina nu era rea. Se întreba dacă şi-ar fi dat seama că nu era unt, dacă n-ar fi strat dinainte.

— Domnişoară Honey, zise ea dintr-o dată, vă plătesc atât de prost la şcoală.

Domnişoara Honey ii aruncă o privire ascuţită.

— Nu prea rău, zise ea. Sunt plătită la fel cu ceilalţi.

— Dar trebuie să fie extrem de puţin dacă sunteţi atât de săracă, zise Matilda. Toţi profesorii trăiesc aşa, fără mobilă, fără aragaz şi fără baie?

— Nu, nu trăiesc aşa, zise domnişoara Honey puţin încordată. Eu sunt o excepţie.

— Probabil că vă place să trăiţi foarte simplu, zise Matilda explorând mai departe. Este mult mai uşor să faci curăţenie dacă n-ai mobilă de lustruit sau acele mici ornamente caraghioase care trebuie curăţate de praf tot mereu. Şi dacă n-aveţi frigider nu trebuie nici să vă duceţi la magazin să cumpăraţi tot felul de lucruri ea ouă, maioneză şi îngheţată, ca să-l umpleţi. Nu vă mai pierdeţi timpul făcând cumpărături.

in acest moment văzuse că faţa domnişoarei Hdjiey devenise încordată şi stranie. întreg corpul ii devenise rigid. Umerii i se ridicaseră, buzele ii eraii apăsate strânse una de alta şi stătea strângându-şi cana de ceai cu amândouă mâinile. Se uita parcă iu interiorul ei ca să caute răspuns la aceste întrebări nu tocmai inocente. Urmă o tăcere lungă şi

neplăcută. în numai treizeci de secunde atmosfera se schimbase complet şi acum vibra de ciudăţenie şi de secrete.

— îmi pare rău că am întrebat toate astea, zise Matilda. De fapt nu este deloc treaba mea.

La asta domnişoară Honey începu să-şi revină. Scutură din umeri şi aşează din nou cana pe tavă.

— De ce să nu fi întrebat? – zise ea. Oricum ai fi întrebat pană la urmă. Eşti prea inteligentă ca să nu-ţi pui întrebări. Poate de asta te-am şi invitat aici, în „definitiv. De fapt eşti primul musafir pe care-l am de când in-am mutat aici de doi ani de zile.

Matilda nu zise nimic. Simţea tensiunea crescând, mai mult, şi mai mult.

— Eşti mult mai înţeleaptă decât vârsta pe care o ai, draga mea, continuă ea, şi asta mă nedumereşte. Deşi arăţi ca un copil, nu eşti de fapt copil deloc, pentru că mintea ta, în rezonanţă cu puterile tatei par să fie foarte mature. Aşa că, presupun că eşti un copil adult, dacă înţelegi ce vreau să spun.

M&tilda rămase mai departe în tăcere. Aştepta ce avea să urmeze.

— Pană acum, continuă ea, n-am găsit pe nimeni cu care să pot vozbi despre problemele mele. Su puteam să-mi dezvălui umilinţa, şi, oricum, îmi lipsea curajul. Tot curajul mi-a fost închis în mine când eram copil. Dar acum, dintr-o dată, am dorinţa disperată de a mă destăinui cuiva. Ştiu că eşti numai o fetiţă mică, dar este ceva magic înăuntrul tău undeva. Am văzut asta cu ochii mei.

Matilda intră în alertă. Vocea pe care o auzea ascundea un strigăt de ajutor. Asta trebuia să fie. Precis că asta era.

Vocea continuă:

— Să mai bem un ceai. Cred că mai este puţin. Matilda încuviinţă din cap. Domnişoara Honey turnă din nou ceai în ambele căni şi adăugă puţin lapte. Din nou îşi prinse cana cu amândouă mâinile şi începu≫ să soarbă încet.

Urmă o linişte îndelungată după care zise:

— Pot să-ţi spun o poveste?

— Bineînţeles, spuse Matilda.

— Am 23 de ani, zise domnişoara Honey, şi când m-ani născut tatăl meu era doctor în acest sat. Aveam o casă veche şi frumoasă, destul de mare, de cărămidă roşie. Este ascunsă de pădure după dealuri. Nu cred c-o ştii.

Matilda nu răspunse.

— Acolo m-ani născut şi pe urmă s-a întâmplat prima tragedie: mama a murit când aveam doi ani. Tatăl meu era foarte ocupat ca doctor, aşa că a trebuit să găsească pe cineva să aibă grijă de casă şi de mine. Aşa că a chemat-o pe sora mamei mele care nu era căsătoritä, mătuşa mea, să vină să stea cu noi. A fost de acord şi a venit.

Matilda asculta cu atenţie.

— Caţi ani avea mătuşa dumneavoastră când a venit? – întrebă ea.

— Nu prea în vârstă. Vreo 30 de ani, aş zice. Dar urat-o chiar din prima clipă. îmi era tare dor de...

Şi mătuşa mea nu era o femeie blândă. Tatăl meu n-avea cum să ştie bine asta fiindcă n-o cunoscuse bine înainte şi când se întâlneau ea se purta altfel decât firea ei, ca să-i facă impresie bună.

Domnişoara Honey făcu o pauză şi sorbi din ceai.

— ivu pot să-mi explic deloc de ce-ţi spun toate acestea, zise ea, deloc în apele ei.

— Continuaţi, zise Matilda. Vă rog!

— Ei bine, zise ea, pe urmă se întâmplă a doua tragedie. Când aveam 5 ani, tatăl meu a murit pe neaşteptate: azi era acolo şi maine nu mai era. Aşa că am rămas să trăiesc numai cu mătuşa mea, care a devenit tutorele meu legal. Avea toată puterea unui părinte asupra mea. Şi într-un fel sau altul, ea a devenit proprietarul casei.

— Dar cum a murit tatăl dumneavoastră? '≪nintrebă Matilda.

— Este foarte interesant că întrebi asta, zise ea. Eu nu mi-am pus întrebarea pe vremea aceea, dar am aflat mai târziu că exista o mare parte de mister în moartea lui.

— ivu şi-au dat seama de a ce a murit1? întreba Matilda.

— ivu nu chiar aşa, zise domnişoara Honey editând. Vezi tu, nimeni n-ar fi crezut că el ar fi putut să facă asta. Era un bărbat foarte sănătos la minte şi înţelept.

— Să facă ce 1 – întreba Matilda.

— Să se sinucidă. Matilda rămase împietrită.

— Şi s-a sincucis? – suspină Matilda.

— Aşa a părut, zise domnişoara Honey. Dar cine ştie? Se strecură şi întoarse capul să privească pe fereastră.

— Cred că ştiu, zise' Matilda. Credeţi că mătuşa l-a omorât şi a făcut să pară că s-a sinucis.

— Nu cred nimic, zise domnişoara Honey. Nimeni na poate gândi sau crede astfel de lucruri fără dovezi.

Mica odaie rămase în linişte. Matilda observă că mâinile care strângeau cana, acum tremurau uşor.

— Dar ce s-a întâmplat mai departe"? – întrebă ea. Ce s-a întâmplat când aţi rămas singură cu mătuşa? A fost bună cu dumneavoastră?

— Bună? – zise domnişoara Honey. A fost un diavol i Imediat ce tata nu i-a mai stat în cale, a devenit o teroare! Yiaţa mea a devenit un coşmar.

— Dar ce vă făcea? – întreba Matilda.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, zise domnişoara Honey. Este prea şocant. Spre sfârşit începusem să fiu atât de speriată de ea, că începeam să tremur numai când intra în cameră.

Trebuie să înţelegi că nu am avut nicodată o fire puternică, aşa ca tine. Eram timidă şi dădeam mereu înapoi.

— Dar n-aveaţi nici o altă rudă? – întreba Matilda. Alte mătuşi sau unchi sau bunici care să vină să vă vadă?

— Pe nimeni, după cate ştiu, zise domnişoara Houey. Toţi muriseră sau plecaseră in Australia. Şi aşa este şi astăzi.

— Deci aţi crescut singură cu mătuşa, zise Matilda. Bar precis că aţi mers la şcoală.

— Sigur, zise domnişoara Honey. Am fost la aceeaşi Şcoală la care mergi ŞL tu acum. Dar stăteam acasă atunci.

ţ Domnişoara Honey se opri şi-şi fisă privirea în fundul crinii.

— Ce încerc să-ţi spun este, continuă ea, că de-a lungul anilor am devenit atât de dominata şi călcată ll* picioare de acest monstru de mătuşă, încât, când îmi

!l – c. 664 spunea să fac ceva, orice in-ar fi pus să fac. mă supuneam fără să crâcnesc. Se poate întâmpla aşa ceva, să ştii. p6 la 10 ani devenisem sclava ei. Făceam toată treaba în casă, ii făceam patul, spălam şi călcam pentru ea, găteam învăţasem să le fac pe toate.

— Dar aţi fi putut să vă plângeţi cuiva, nu?

— Cui? – zise domnişoara Honey. Şi oricum ei am prea terorizată de fricâ ca să mă plâng.

Ţi-am spus, eram sclava ei.

— Vă bătea i

— Să nu intrăm în detalii, zise domnişoara Honey.

— Absolut îngrozitor, zise Matilda. Plângeţi tot timpul?

— Numai când eram sigură, zise domnişoara Honey. Nu-mi dădea voie să plâng cu ea de faţă. Trăiam într-o fricâ continuă.

— Ce s-a întâmplat când aţi terminat ^coala? – întreba Matilda.

— Am fost inteligentă ca elevă. Aş fi putut să merg la universitate. Dar nici nu s-a pus vreodată problema.

— De ce i – întreba Matilda.

— Pentru că avea nevoie de mine să fac treabă acasă.

— Şi cuiii aţi devenit profesoară? – întreba Matilda.

— Există un colegiu care pregăteşte profesori la Reading. zise domnişoara Honey. Este la numai 40 de minute de mers cu autobuzul de aici. Mi-a dat voie să mă duc acolo, cu condiţia să vin acasă în fiecare după amiază, să spăl şi să calc, să fac curat şi să pregătesc cina.

— Caţi ani aveaţi atunci 1 – întreba Matilda. —'Cand am plecat la colegiu aveam 18 ani, zise domnişoara Honey.

— Puteaţi să vă faceţi bagajul şi să plecaţi de acasă, zise Matilda.

Nu înainte să am un servici, zise domnişoara Honey. Şi nu uita, eram la vârsta respectivă atât de dominată de mătuşa mea, încât n-aş fi îndrăznit. Nu-ţi poţi imagina cum este să fii complet în controlul unei personalităţi puternice. Te transformi într-o peltea. Asta este. Asta este povestea tristă a vieţii mele. Acum ţi-am destul.

— Vă rog. nu vă opriţi, zise Matilda. Xu mi-aţi termina ţ-o. Cum aţi reuşit să plecaţi şi cum aţi ajuns să trăiţi în căsuţa asta ciudată?

— Ah, asta a fost ce-a fost! – zise domnişoara Honey. Ani fosst foarte mandră de mine.

— Povestiţi-mi, zise Matilda.

— Ei bine, zise domnişoara Honey, când în sfârşit mi-am găsit servici, mătuşa mi-a spus că-i datorez bani mulţi. Am întrebat-o de ce. M-ia răspuns,. Pentru că ţi-am dat de mâncare toţi anii ăştia, ţi-am cumpărat îmbrăcăminte şi încălţăminte." Mi-a spus că se adunaseră mii şi că trebuie să-i plătesc dându-i salariu pe următorii zece ani.,O să-ţi dau o liră pe săptămâna bani de buzunar', a zis. A mers pană acolo încât a aianjat cu şcoala ca salariul meu să meargă direct la banca ei. M-a făcut să semnez o hârtie.

— isu trebuia să faceţi asta, zise Matilda. Salariul era şansa dumneavoastră de libertate.

— Ştiu, ştiu, zise domnişoara Honey. Dar pană atunci fusesem sclava ei toată viaţa şi n-am avut curajul să spun nu. Eram incă terorizată de ea. Putea incă să-mi facă rău.

— Şi cum aţi reuşit să scăpaţi? – întreba Matilda. ' – Ah! – zise domnişoara Hoiiey zâmbind pentru prima dată. Asta a fost acum doi ani. A fost cel mai triumf al meu.

— Vă rog, spuneţi-mi! – zise Matilda.

— Obişnuiam să mă scol foarte devreme şi să ies afară să mă plimb în timp ce mătuşa mea incă mai dormea. Şi într-o

zi am găsit căsuţa asta ciudată. Era goală. Am aflat a cui era. Era a unui ţăran. M-am dus la el. Ţăranii şi ei se trezesc foarte devreme. Mulgea vacile. L-am întrebat dacă pot s-o închiriez. „Xu poţi să trăieşti acolo, a zis. X-are condiţii, n-are apă curentă, n-are nimic." „Dar vreau să mă mut acolo, am zis. Sunt romantică şi m-am îndrăgostit de ea. Yă rog să mi-o închiriaţi!" „Su eşti sănătoasă la minte, mi-a zis. Dar dacă vrei, n-ai decât! Chiria este 10 pence pe săptămâna.",Uite chiria pe o lună înainte, i-am zis şi i-am dat 40 de pence. Vă mulţumesc foarte mult!"

— Extiaordinar i – zi*e Matilda. Şi dintr-o dată aţi avut o casă a dumneavoastră! Dar cum de-aţi avut curajul să-i spuneţi mătuşii?

— Asta a fost greu, zise domnişoara Honey. Dar m-am forţat pe mine însămi s-o fac. într-o seară, după ce i-am pregătit cina, m-am dus sus şi mi-am împachetat câteva lucruri care-mi aparţineau intr-o-cutie de carton, am coborât şi i-am spus că plec.,Mi-am închiriat o casă", iam spus. A explodat! „Ai închiriat o casă i! a urlat. Cum poţi să-ţi închiriezi o casă când ai numai o liră pe săptămâna?".,Am închiriat o casă", i-am răspuns.,Şi eum o să faci ca să ai bani de mâncare f" „Mă descurso", i-am răspuns, şi am ieşit pe uşă.

— Oh, foarte bine, zise Matilda. Aşa că sunteţi liberă!

— Sunt liberă, zise domnişoara Honey. i_ot să-ţi spun ce fericită am fost!

— Dar chiar v-aţi descurcat să trăiţi numai cu o liră pe săptămână timp de doi ani? – întrebă Matilda.

— Bineînţeles, zise domnişoara Honey. Plătesc 10 pence la chirie şi de rest cumpăr'parafină pentru primus şi pentru lampă, lapte, ceai, paine şi margarina. JSTu-mi trebuie altceva. Ţiam spus că mănânc foarte bine la şcoală la prânz.

Matilda o privea fix. Ce lucru curajos făcuse! Dintr-o dată devenise eroină în faţa Matildei.

— Dar nu este îngrozitor de frig iarna 1 – întrebă. ea.

—4t,

— Am lampa ou parafină, zise domnişoara Honey. ISTu-ţi poţi închipui ce plăcut pot să mă simt aici iarna cu ea.

— Aveţi pat, domnişoară Honey i

— Nu tocmai, zise ea zâmbind din nou. Dar se spune că este foarte sănătos să dormi pe o suprafaţă tare.

in acel moment Matilda văzu toată situaţia cu o absolută claritate. Domnişoara Honey avea nevoie de ajutor iiu putea să reziste aşa la infinit.

— V-ar fi mult mai bine, domnişoară Honeyj dacă v-aţi lăsa slujba şi aţi trăi din ajutor de şomaj.

— N-aş face asta niciodată. îmi place meseria mea.

— Şi mătuşa asta groaznică, zise Matilda, presupun că trăieşte în casa aceea veche şi frumoasă.

— Sigur, zise domnişoara Honey. Are numai vreo 50 de ani şi mai are mulţi înainte.

— Şi credeţi că tatăl dumneavoastră cliiar a avut în minte să-i lase ei casa pentru totdeauna?

— Sunt sigură că nu, zise domnişoara Honey. Pă-l iuţii dau de obicei casa tutorelui pentru o anumită peiioadă de timp, dar întotdeauna revine copilului devenind proprietatea acestuia la maturitate.

— Atunci este cu siguranţă proprietatea dumneavoastră?

I

— Testamentul tatălui meu nu a fost găsit niciodată, zise domnişoara Honey. S-ar părea că la distrus cineva.

— Eu-i greu de ghicit cine, zise Matilda.

— Da, zise domnişoara Honey.

— Dar dacă nu există testament, domnişoară Honey, atunci în mod sigur casa vă revine dumneavoastră fiindcă sunteţi ruda cea mai apropiată.

— Da, dar mătuşa mea a produs o bucăţică de hârtie chipurile scrisă de tatăl meu, în care se spune că lasă casa cumnatei lui în schimbul grijei de a mă creşte. Sunt sigură că este plagiatură, dar nu poate nimeni dovedi asta.

— Dar n-aţi fi putut să încercaţi? – întreba Matilda. i?-aţi fi putut să vă angajaţi un avocat bun care să încerce?

— if-am bani pentru aşa ceva, zise domnişoara Honey. Şi nu uita că mătuşa asta a mea este o persoană foarte respectată în societate. Are' foarte multe relaţii.

— Cine este f – întreba Matilda. Domnişoara Honey ezită un moment. Apoi spuse cu o voce slabă:

— Domnişoara Trunchbull.

Numele

— Domnişoara Trunchbull! – strigă Matilda sărind cu un picior ridicat în aer. Vreţi să spuneţi că ea este mătuşa dumneavoastră? Ea v-a crescut?

— Da, zise domnişoara Honey.

— IŢu-i de mirare că eraţi terorizată! – strigă Matilda. Ieri am văzut luând o fetiţă de codiţe şi amn-cind-o peste gardul şcolii.

— Asta nu-i nimic zise domnişoara Honey. După ce tatăl meu a murit, când aveam numai cinci ani şi jumătate, mă lăsa să fac baie singură. Şi dacă venea la mine şi vedea că nu m-am spălat bine mă băga cu capul la fund şi mă ţinea acolo. Dar nu mă face să încep cu poveşti din astea, fiindcă astea n-o să ne ajute deloc.

— Da, aşa este, zise Matilda.

— Dar am venit aici să vorbim despre tine, zise ea, şi tot ce-am făcut pană acum a fost să vorbim numai despre mine. Mă simt îngrozitor. De fapt sunt mult mai interesată să văd ce poţi tu să faci cu ochii tăi nemaipomeniţi.

— Pot să mut lucruri, zise Matilda. Ştiu că pot. Pot să le răstorn.

— Ce-ai spune tu, zise domnişoara Honey, dacă am face nişte experienţe, cu foarte multă prudenţă, ca să vedem cat de mult poţi să împingi lucrurile.

in mod surprinzător Matilda răspunse:

— Dacă nu vă supăraţi, domnişoară Honey, aş prefera să nu mai fac nimic acum. Vreau să mă duc aga să şi să mă gândesc la tot ce-am auzit în după amiaza aceasta.

Domnişoara Honey se ridică imediat în picioare.

— Sigur, zise ea. Te-am ţinut prea mult. Mama ta trebuie să fie îngrijorată.

— Nu este niciodată îngrijorată, zise Matilda zâmbind. Dar aş vrea să plec acasă acum, vă rog, dacă nu vă supăraţi.

— Hai să mergem atunci, zise domnişoara Honey. îmi pare rău că ţi-am servit o gustare atât de sărăcăcioasă.

— Deloc, zise Matilda, mi-a plăcut.

Merseră împreună tot drumul pană la casa Matildei, în totală tăcere. Domnişoara Honey îşi dăud seama că asta era dorinţa Matildei. Copilul părea atât de absorbit de gânduri. încât nu vedea pe unde păşea. Când ajunseră în dreptul porţii casei Matildei domnişoara Honey zise:

— Ar fi mai bine să uiţi ce-am vorbit în după-amiaza asta.

— isu pot să vă promit asta, dar vă promit că n-am să vorbesc cu nimeni despre asta, nici măcar cu dumneavoastră.

— Este foarte înţelept să faci asta, zise domnişoara Honey.

— Dar nu vă promit că n-o să mă gândesc la asta domnişoară Honey. M-am gândit în continuu tot drumul şi cred că am un crampei de idee.

— ITu, zise domnişoara Honey. Te rog, uită tot!

— Aş vrea să vă întreb numai trei lucruri înainte de a nu mai discuta subiectul, zise Matilda.

Vă rog, o să-mi răspundeţi, domnişoară Honey?

Domnişoara Honey zâmbi. „Este extraordinar, îşi spuse, cum aGest năpârstoc de fetiţă ia imediat în grija ei toate problemele mele, şi cu o aşa autoritate".

— Ei, asta depinde de ce mă întrebi, zise ea.

— în primul rand, zise Matilda, cum ii spunea domnişoara Trunchbull tatălui dumneavoastră când locuiau împreună?

— Sunt sigură că-i spunea Magnus, zise domnişoara Honey. Ăsta era prenumele lui.

— Şi cum ii spunea tatăl dumneavoastră domnişoarei Trunchbull?

—l O chema Agatha, zise domnişoara Honey. Aşa ii spunea.

— Şi ultima, zise Matilda, cum vă spunea tatăl dumneavoastră şi domnişoara Trunchbull acasă?

— îmi spuneau Jenny, zise domnişoara Honey. Matilda pusese fiecare întrebare cu grijă.

— Lăsaţi-mă să văd dacă am reţinut bine, zise ea. Acasă la dumneavoastră tatăl dumneavoastră era Magnus, domnişoara Trunchbull era Agatha şi dumneavoastră eraţi Jenny.

E corect?

— Da. zise domnişoara Honey.

— Mulţumesc, zise Matilda. is-o să mai aduc vorba despre asta.

Domnişoara Honey se întreba ce putea să fie în min,tea acestui copil.

— Să nu faci vreo prostie, zise ea.

Matilda rase şi plecă alergând pe poteca care ducea la şa casei strigând pe când se îndepărtă:

— La revedere, domnişoară Honey! Vă mulţumesc mult pentru ceai!

Exerciţiul.

Matilda găsi casa pustie ca de obicei. Tatăl ei nu se întorsese incă de la lucru, mama nu se întorsese de la bingo, iar fratele putea fi oriunde. Merse direct în camera de zi şi deschise un sertar unde ştia că tatăl ei păstra o cutie de ţigări de foi. Luă una, o duse la ea în dormitor şi încuie uşa.

„Acum exerciţiul, îşi spuse ea. O să fie greu, dar sunt hotărâtă să reuşesc."

Planul de cum avea s-o ajute pe domnişoara Honey începuse să se contureze frumos în mintea ei. Avea acum aproape tnate detaliile, dar în cele din urmă totul depindea de puterea ei de a face un anumit lucru cu ochii. Ştia că n-o să poată de la început, dar se simţea în stare după mult efort şi exerciţiu să reuşească. Ţigara de foi era esenţială. Era mai groasă decât i-ar fi trebuit, dar greutatea era exact cea care-i trebuia. Era bună pentru exerciţiu. ≫ în camera

Matildei era o măsuţă mică de toaletă pe care se afla o perie de păr, un pieptene şi două cărţi de la bibliotecă. Matilda le dădu pe toate la o parte şi puse ţigara în mijlocul măsuţei de toaletă. Pe urmă se duse să se aşeze la capătul patului.

Se aşeză, începu să se concentreze şi, foarte repede de data asta, simţi electricitatea începând să i se formeze în cap şi să se strângă în spatele ochilor. Ochii i se încălziră şi milioane de mâini mici şi invizibile începură să împuşte afară scântei mici înspre ţigară.

— Mişcă! -* şopti ea şi, spre marea ei surpriză, aproape insantaneu, ţigara cu banda de hârtie raşie cu auriu la mijloc se răsuci de-a lungul mesei de toaletă şi căzu pe covor.

X'

Matildei ii plăcuse grozav să facă asta. Fusese nemaipomenit! Simţise parcă scântei umblându-i prin cap şi apoi sărindu-i afară din ochi. Avusese un sentiment de putere, aproape nepământesc. Şi de repede mersese de data asta! Şi ce uşor!

Se îndrepta spre locul unde căzuse ţigara, o ridică şi o puse înapoi pe masă.

(„Acum, partea mai dificilă', gândi ea.

Dacă avea puterea să împingă, atunci, în mod sigur, avea puterea să şi ridice?! Era neapărat necesar să poată să şi ridice. „Trebuie să pot s-o ridic în aer şi s-o ţin acolo. Nu e un lucru atât de greu, o ţigară."

Se aşeză din nou pe marginea parului şi încercă iarăşi. Era uşor acum să-şi strângă puterea în spatele ochilor. Era ca şi cum ar fi apăsat pe un trăgaci acolo în creier. „Eidică-te! – şopti ea.

Eidică-te! Eidică-te!"

La început tigaia începu să se rostogolească. Dar, când Matilda începu *ă se concentreze cat putea de tare, un capăt al ţigării începu încet să se ridice vreo trei centimetri de la suprafaţa mesei.

Cu un efort colosal reuşi s-o ţină aşa zece secunde după care căzu înapoi pe masă.

— Pfiu! – suflă ea. O să meargă! O să meargă! O oră întreagă continuă să exerseze şi în cele din urmă reuşi numai cu puterea ochilor să ridice toată ţigara de pe masă la 30 de centimetri înălţime şi s-o ţină acolo aproximativ un minut.

După asta Matilda se simţi dintr-o dată atât de obosită încât căzu pe pat şi adormi imediat.

Şi aşa o găsiră părinţii ceva mai târziu.

— Ce se întâmpla cu tine? – o întrebă mama trezind-o din somn. Eşti bolnavă?

— Aoleu! – zise Matilda trezindu-se şi uitându-se în jur. Nu. Mă simt bine. Am fost puţin obosită, atâta tot.

De atunci în fiecare zi după şcoală Matilda se încuia în camera ei şi exersa cu ţigara. Nu după multa vreme începu să meargă toată treaba minunat. Şase zile mai târziu, următoarea miercuri seară, nu numai că putea să ridice ţigara sus în aer, dar putea s-o şi mişte în jur cum vroia. Era minunat. „Pot! – strigă ea. Pot să ridic ţigara în aer cu puterea din ochi, s-o împing sau s-o trag în aer cum vreau!"

Ce avea de făcut acum, era săLşi pună în aplicare marele plan.

Al treilea miracol.

A doua zi era joi, şi joia, aşa cum ştiau toţi copiii din clasa domnişoarei Honey, era ziua când directoarea ţinea prima oră de după masa de prânz.

Dimineaţa devreme, domnişoara Honey le spunse:

— Câtorva dintre voi nu le-a prea plăcut când domnişoara directoare a ţinut lecţia ultima dată, aşa că hai să încercăm astăzi să avem cat se poate de multă grijă şi să fim cat se poate de atenţi. Cum iţi sunt urechile Eric, după ultima întâlnire cu domnişoara Trun-chtrall i

— Mi le-a întins, zise Eric. Mama spune că e sigură că sunt mai mari decât erau înainte.

— Kupert, zise domnişoara Honey, mă bucur că nu ţi-a căzut părul după ce-ai păţit joia trecută.

— Ce m-a mai durut după aia. zise Eupert.

— Şi tu, Nigel, zise domnişoara Honey, încearcă te rog să nu mai faci pe deşteptul cu domnişoara directoare astăzi. Ai fost destul de obraznic săptămâna trecută.

— Nu pot s-o sufăr, zise Nigel.

— încearcă să nu arăţi, zise domnişoara Honey. N-ai nimic de câştigat. Este o femeie foarte puternică, Are muşchii ca nişte funii de oţel.

— Ce bine-ar fi să fiu om mare, zise Nigel. Aş lăsa-o la pământ.

Mă îndoiesc, zise domnişoara Honey. Nimeni n-a învins-o pană acum.

— Iarăşi o să pună întrebări? – întreba o fetiţă mărunţică.

— în mod t-igur tabla înmulţirii cu 3. Asta pe presupune că aţi învăţat în ultima săptămână.

Faceţi în aşa fel încât să nu vă prindă cu ceva neştiut.

Pauza de prânz veni şi trecu.

După prânz clasa se întâlni din nou. Domnişoara Honey stătea la o margine de clasă şi toţi copiii stăteau în linişte în bănci aşteptând cu încordare. Şi, dintr-o dată, ca un uriaş care venea parcă pentru Judecata de Apoi, Trunchbull intră în clasă în pantalonii ei verzi şi cu cămaşa de bumbac. Se duse direct la cana cu apă, o ridică de toartă şi se uită înăuntru.

— Mă bucur să constat, zise ea, că nu am nici un fel de târâtoare în apa mea de băut de data asta. Dacă ar fi fost, atunci ceva excepţional de neplăcut i s-ar fi întâmplat fiecărui membru al acestei clase. Şi asta te inoludea şi pe dumneata, domnişoară Honey.

Clasa rămase în linişte, dar foarte încordată. Ştiau acum cate ceva despre această tigroaică şi nimeni nu vroia să rişte nimic.

— Foarte bine, bubui Trunchbull. Hai să vedem cat de bine ştiţi tabla înmulţirii cu trei. Sau, altfel spus, hai să vedem

cat de prost v-a învăţat domnişoara Honey tabla înmulţirii cu trei.

Truiichbull stătea în faţa clasei cu picioarele depărtate şi mâinile pe şolduii încruntându-se ameninţător la domnişoara Honey care stătea nemişcată de o parte a clasei.

Matilda, stand şi ea nemişcată în banca ei din randul al doilea, observa totul cu mare atenţie.

— Tu! – strigă Tranchbull îndreptând un deget ca un făcăleţ spre un băieţel pe care-l chema Wilfred. Wilfred stătea pe partea dreaptă în randul din faţă.

— Eidică-te-n picioare! – strigă ea. Wilfred ~se ridică în picioare.

— Spune tabla inmuţirii cu trei înapoi! – latră Trunchbull.

— înapoi? – zise Wilfred. Dar n-am învăţat-o înapoi.

— Poftim – strigă Trunchbull triumfând. isu v-a învăţat nimic! Doimişoară Honey, de ce nu i-ai învăţat absolut ninic în ultima săptămână?

— ifu este adevărat, domnişoară directoare, zise domnişoara Honey. Toţi ştiu tabla înmulţirii cu trei. Dar nu înţeleg de'ce ar fi trebuit să-i învăţ s-o spună şi invers. isu văd ce importanţă poate să aibă să o ştie şi invers. Cursul normal al lucrurilor este mereu înainte, îndrăznesc să vă întreb dacă, chiar dumneavoastră domnişoară Trunclibull, puteţi să spuneţi pe litere înapoi un cuvânt simplu ca de exemplu,.greşit", instantaneu. Mă îndoiesc ca puteţi.

— Nu fii impertinentă cu mine, domnişoară Honey! – i-o reteză Trunchbull şi se întoarse spre nefericitul Wilfred. Foarte bine, băiete! zise în continuare. Răspunde-mi la întrebarea asta: Am şapte mere, şapte portocale şi şapte banane. Cate bucăţi de fructe am cu toate la un loc 1 Repede! Dă-i drumul! Răspunde!

Asta este adunare! – se plânse Wilfred. Asta nu este tabla înmulţirii cu trei.

— Prost făcut grămadă! – strigă Trunchbull. Tu, buboi infectat! Tu, ciupercă mâncată de purici! Asta este tabla

înmulţirii cu trei! Ai trei grămezi separate de fructe şi fiecare are şapte bucăţi. 3 x 7 = 21! Tu nu poţi să vezi asta cu creierul tău împuţit ca o baltă stătută!-iţi mai dau o şansă: Am opt nuci de cocos, opt nuci şi opt capete de nuci seci ca al tău. Cate nuci am cu toate la un loc $ Hai, răspunde repede!

Bietul Wilfred era complet pierdut.

— Staţi puţin! – plânse el. Vă rog să staţi puţin! Trebuie să adunăm opt nuci de cocos, opt nuci.

Începu să adune pe degete.

— Furuncul plesnit! – urlă Trunchbull. Vierme-mancat de molii! Nu este adunare! Este innrulţire! Eăspunsul este 3x8! Sau poate 8x31 Răspunde repede la asta carnat deformat şi fă bine şi nu mă lăsa să aştept!

De acum Wilfred era mult prea speriat şi răvăşit ca să mai poată măcar să vorbească.

Din două alunecări Trunckbull fu lângă el şi cu o uimitoare figură de gimnastică, sau mai degrabă o figură de judo sau karate, lovi spatele picioarelor lui Wilfred cu unul din picioarele ei, în aşa fel încât Wilfred sări de la pământ şi făcu un salt în aer. Dar la jumătatea saltului il prinse de gambă şilăsă să se bălăngăne cu capul în jos ca un pui atârnat în vitrina unui magazin de carne.

— 8 x 3 – strigă Trunchbull bălăngănindu-l pe Wilfred lateral ţinându-l de gambă. 8x3 este la fel ca 3 x 8, şi 3 x 8 fac 24! Eepetă asta!

in acel moment Nigel, din celălalt capăt al camerei, sări în picioare şi începu să arate eu degetul spre tablă, strigând exaltat:

— Creta! Creta! Uitaţi-vă la cretă! Se mişcă singură!

Atât de isteric şi atât de ascuţit fusese strigătul lui Nigel încât toţi din clasă, inclusiv Trunchbull, se uitară la tablă. Şi acolo, toţi putură să vadă o bucată de cretă nouă care se mişca pe suprafaţa neagră-gri a tablei.

— Scrie ceva! – ţipă ascuţit ifrgel. Creta scrie ceva!

Şi era adevărat. Agat li a.

— c. 664

— Ce naiba e asta I – strigă Trunchbull. Era impresionată să-şi vadă numele mic scris pe tablă cu o mană invizibilă. ii dădu drumul lui Wilfred la podea, după care începu să strige în gol:

— Cine face asta 1 Cine scrie I Creta continua să scrie:

Agatha, sunt Magnus. Sunt Magnus. Cu toţii putură să audă suspinul care ieşi din gatul lui Trunchbull.

— isu!- strigă ea. Iui poate fi Magnus! 'Su se poate! Eu poate fi Magnus!

Sunt Magnus. Fă bine şi crede.

Domnişoara Honey de la marginea clasei ii aruncă o privire scurtă Matildei. Fetiţa stătea dreaptă la pupitru, cu capul drept în aer, gura strânsă şi ochii scli-pindu-i ca două stele.

Agatha, ăă-i lui Jenny a mea casa înapoi.

Pentru un motiv oarecare toată clasa acum o privea pe Trunchbull. Faţa femeii căpătase culoarea albă ca zăpada şi gura i se deschidea şi i se închidea ca a unui peşte scos din apă scoţând o serie de suspine.

Dă-i lui Jenny a mea salariile.

Dă-i lui Jenny a mea casa.

Pleacă.

Bacă nu, o să vin să-ţi fac de petrecanie. O să-ţi fac de petrecanie cum mi-ai făcut tu mie. Te urmăresc, AgatJia!

Creta se opri din scris. Se mai mişcă câteva clipe după care căzu pe jos cu un eUnchet şi se sparse în două.

Wilfred, care ajunsese acum la el în bancă, strigă:

— Domnişoara Trunchbull a căzut! Domnişoara Trunehbull e pe jos!

Asta fusese vestea cea mai senzaţională şi toţi copiii săriră din bănci să se uite mai bine.

Silueta uriaşă a lui Trunchbull era într-adevăr acolo, întinsă cat era de mare pe spate la podea, fără cunoştinţă.

Domnişoara Honey alergă şi îngenunche lângă, uriaşul întins la pământ.

— A leşinat! – strigă ea. E rece! Duceţi-vă careva şi aduceţi-o pe asistentă?

Trei copii ieşiră alergând din clasă, isigel, gata întotdeauna să facă ceva, sări şi luă cana cu apă.

— Tatăl meu zise că apa e cea mai bună ca să trezeşti pe cineva din leşin.

Şi cu asta, turnă întreg conţinutul cănii în capul lui Trunehbull. Ximeni, nici măcar domnişoara Honey nu protestă.

Cat despre Matilda, ea rămase mai departe nemişcată la locul ei. Se simţea în mod curios foarte uşoară. Se simţea de parcă ar fi atins ceva ce nu aparţine acestei lumi: al nouălea cer sau cea mai înaltă stea. Simţise într-un mod minunat energia strângându-i-se în spatele ochilor, cuprinzându-i ca un lichid cald conţinutul era-nmlui şi ochii devenindu-i fierbinţi, mai fierbinţi decât ii "fuseseră vreodată, apoi scânteile ii ieşiră din orbite şi în cele din urmă creta se ridicase singură şi începuse să scrie. Se simţea de parcă nu făcuse nimic. Totul fusese atât de uşor.

Asistenta medicală a şcolii ui mată de cinci profesori, trei femei şi doi bărbaţi, intrară grăbiţi în clasă.

— însfârşit, cineva a pus-o la pământ! – zise unul din bărbaţi râzând. Felicitări, domnişoară Honey!

— Cine a aruncat cu apă pe ea f – întreba asistenta.

— Eu! – strigă Nigel cu mândrie.

— Bravo ţie l – zise un alt profesor. Să mai aducem?

— Opriţi-vă! – zise asistenta. Trebuie s-o cărăm la infirmerie.

Fu nevoie de toţi cei cinci profesori şi de asistentă ca imensa femeie să fie ridicată şi cărată afară.

— Cred că ar fi mai bine să vă duceţi cu toţii afară în ourte şi să vă jucaţi pană la lecţia următoare, zise domnişoara Honey clasei.

i Pe urmă se întoarse la tablă şi şterse cu grijă tot ce fusese scris.

Copiii se strânseră în faţa uşii ca să iasă afară. Matilda se duse şi ea, dar trecând pe lângă domnişoara Honey se opri. Ochii ei strălucitori ii întâlni pe cei ai -domnişoarei Honey, care, alergând spre Matilda, o im-fyrăţişă şi o sărută.

Casă cea nouă.

Mai târziu în aceeaşi zi se răspândi vestea cum că domnişoara directoare îşi revenise şi plecase de la şcoală cu faţa albă şi buzele strânse.

in dimineaţa următoare nu veni la şcoaJă. La prânz, domnul Trilby, profesorul cu funcţia cea mai înaltă după domnişoara Trunehbull, ii telefona s-o întrebe cum se simte, dar nu răspunse nimeni.

După ore, domnul Trilby decise să investigheze mai departe, aşa că se duse acasă la domnişoara Trunchbull, care locuia într-o casă mică şi frumoasă din cărămidă roşie. Casa se afla la marginea satului, ascunsă după pădure printre dealuri; era construită în stil georgian şi era cunoscută sub numele de Casa Eoşie.

Sună la uşă.

Ciocăni tare. Xu răspunse nimeni.

Strigă tare: „E cineva acasă?". INU răspunse nimeni.

Încercă uşa şi, spre marea lui surpriză, o găsi deschisă. Intră.

Era linişte şi nu era nimeni acasă. Toată mobila era la locul ei. Domnul Trilby se duse mai sus în dormitorul principal. Acolo la fel, totul păru normal pană când începu să deschidă sertarele şi uşile de la dulap. Nu erau haine, nici lenjerie, nici pantofi. Toate dispăruseră.

— A zburat, îşi zise domnul Trilby şi se duse să informeze administraţia şcolii că directoarea părea să fi dispărut.

A doua zi dimineaţa domnişoara Honey primi înregistrat prin poştă de la firma de avocaţi din localitate o scrisoare prin care era informată că testamentul tatălui ei, doctorul Honey, a apărut în mod misterios. Documentul dezvăluia că, de la moartea tatălui ei, domnişoara Honey fusese de fapt proprietarul de drept al casei de la marginea satului

cunoscută sub numele de Casa Roşie, ≪are pană i'ecent fusese ocupată de domnişoara Agatha Trunchbull.

Testamentul preciza de asemenea că toate economiile tatălui ei, care incă se mai aflau neatinse în bancă, fuseseră de asemenea lăsate ei.

in scrisoare avocatul mai adăuga că domnişoara Honey era rugată să treacă pe la biroul firmei cat de curând posibil ca să i se transfere proprietatea şi banii pe numele ei.

Domnişoara Honey se conformă şi în două săptămâni se mută în Casa Roşie, locul în care se născuse, unde din fericire toată mobila şi toate tabolurile se aflau intacte la locul lor.

De atunci Matilda deveni un oaspete bine primit în Casa Roşie, în fiecare după-amiază, după şcoală, şi o prietenie strânsă începu să se înfiripeze intre profesoară ^i fetiţă.

La şcoală se petrecuseră de asemenea schimbări mari. Imediat ce devenise clar că domnişoara Trunchbull dispăruse, domnul Trilby fu numit director. Foarte curând Matilda fu mutată în clasa cea mai mare, unde domnişoara Plimsoll descoperire imediat că Matilda era strălucitoare la minte, exact aşa' cum o descrisese domnişoara Honey.

Într-o seară câteva săptămâni mai târziu, Matilda servea ceaiul cu domnişoara Honey ca de obicei în bucătăria din Casa Roşie, band Matilda dintr-o dată spusese:

— Mi s-a întâmplat ceva ciudat, domnişoară Honey.

— Spune-mi, despre ce e voi ba? – întreba domnişoara Honey.

— Azi dimineaţă, zise Matilda, am încercat să mă joc şi să împing ceva cu privirea şi n-am reuşit. ifu s-a mişcat deloc. N-am simţit nici măcar cădura aceea în fundul ochilor. Mi-am pierdut complet puterea.

Domnişoara Honey unse cu grijă o felie de paine cu unt şi puse pe ea puţin gem de căpşuni.

— Mă aşteptam să se întâmple aşa, zise ea.

— Da? De ce? – întreba Matilda.

— S-am de unde să ştiu sigur, dar uite ce cred: Când erai la mine în clasă n-aveai nimic de făcut, nimic care să-ţi pună probleme. Mintea ta atât de capabilă eia frustată. Clocotea în gol la tine în cap.

Era o energie imensa închisă acolo care n-avea pe ce să fie consumată,' şi, într-un fel sau altul ai găsit o cale să o scoţi de acolo prin ochi şi să faci obiectele să se mişte. Dar acum lucrurile s-au schimbat. Eşti acum în clasa cea mai mare, cu copii de două ori mai mari ca tine şi toată energia minţii tale feste folosită în clasă. Creierul tău este solicitat pentru prima dată, ceea ce este minunat. Este numai a explicaţie a mea; poate fi naivă, dar are un sens, cumva.

— Mă bucur că s-a intimalat aşa, zise Matilda. N-aş fi vrut să trăiesc toată viaţa ca un magician.

— Ai făcut destul, zise domnişoara Honey. incă am momente când cu greu îmi vine să cred că ai făcut toate astea pentru mine.

Matilda, cocoţată pe un scaun înalt la masa de la bucătărie îşi manca pâinea cu unt şi dulceaţă încet. ii plăceau foarte mult aceste după-amieze cu domnişoara Honey. Se simţeau foarte confortabil una în prezenţa celeilalte şi îşi vorbeau mai mult sau mai puţin de la egal la egal.

— Ştiaţi, zise Matilda, că inima unui şoarece bate cu 650 de bătăi pe minut 1

— Nu ştiam, zise domnişoara Honey şi zâmbi. Ce fascinant! Unde ai citit asta?

Într-o carte de la bibliotecă, zise Matilda. Şi asta înseamnă că bate atât de repede, că nu poţi auzi bătăile separat. Trebuie să sune ca un bâzâit.

— Probabil, zise domnişoara Honey.

— Cat de repede credeţi că bate inima unui arici? întreba Matilda.

— Spune-mi tu, zise domnişoara Honey zâmbind di a nou.

— Nu aşa repede ca a unui şoarice, zise Matilda. 300 de bătăi pe minnt. Dar chiar şi aşa, nu tea-i fi gândit că poate

să bată atât de repede într-o fiinţă care se mişcă atât de încet, nu-i aşa, domnişoară Honey?

— Sigur nu, zise domnişoara Honey. Mai spune-mi Incă unul.

— Calul, zise Matilda. Este foarte lent la cal. Numai 40 de bătăi pe minut.

„Copilul ăsta, îşi zise domnişoara Honey, pare să fie interesat de orice. Când eşti cu ea e imposibil să te plictiseşti."

Cele două rămaseră în bucătărie de vorbă vreo oră. Pe la şase Matilda spuse „noapte bună" şi se îndrepta spre casa părinţilor ei, care se afla la o distanţă de 6 minute de mers pe jos. Când ajunse văzu un. Mercedes mare negru parcat în faţa casei ei, dar nu ii dădu prea multă afenţie.

Deseori găsea maşini ciudate parcate în faţa casei ≪i, dar când intră în casă fu confuntată cu o scenă de haos.

Tatăl şi mama ei se aflau amândoi în hol îndesind cu furie diferite obiecte în valize.

— Ce se întâmpla 1 Ce faceţi tăticule?

— Plecăm, zise domnul Wormwood fără să ridice privirea. Plecăm la aeroport în jumătate de oră, aşa că <iu-te şi fă-ţi bagajele. Fratele tău este deja sus,-gata <le plecare. Haide! Mişcă-te domnişoară!

— Plecăm? – zise Matilda. Unde?

— în Spania, zse tatăl. Este o climă mai bună t în ţara asta nenorocită.

— în Spania?! – plânse Matilda. Nu vreau să merg în Spania! îmi place aici! îmi place şcoala mea!

— Fă ce ţi se spune şi nu te mai răţoi la mine! i-o reteză tatăl. Am destule probleme şi fără să-mi faci tu!

— Dar tăticule. • începu Matilda.

— Tacă-ţi gura! – strigă tatăl. Plecăm în 30 de minute. N-ani de gând să pierd avionul ăsta!

— Dar pentru cată vreme, tăticule i – plânse Matilda. Când ne întoarcem înapoi i

— Nu ne mai întoarcem, zise tatăl. Acum cară-te. Sunt grăbit!

Matilda se întoarse cu spatele şi ieşi afară prin uşa deschisă. Când ajunse în stradă începu să alerge. Se îndrepta direct spre casa domnişoarei Honey şi ajunse acolo în mai puţin de 4 minute. Zbură pe aleea de la intrare şi o văzu pe domnişoara Honey în mijlocul unui rond de trandafiri făcând ceva cu o foarfecă. Domnişoara Honey, care auzi zgomotul paşilor Matildei alergând pe alee, se ridică, se întoarse şi ieşi din rondul de trandafiri.

— Vai de mine! – zise ea. Ce s-a întâmplat?

Matilda se opri în faţa ei gafiind de oboseală, cu faţa ei rnică roşie de efort.

— Pleacă! – strigă ea. Au înnebunit cu toţii! îşi fac bagajele să plece în Spania într-o jumătate de oră!

— Cine? – întreba domnişoara Honey în şoaptă.

— Mămica, tăticul şi fratele meu Mike. Zic că trebuie să mă duc şi eu cu ei!

— în vacanţă? – întreba domnişoara Honey.

— De tot! – strigă Matilda. Tăticu a spus că nu ne mai întoarcem niciodată!

Urmă o scui lă linişte, după care domnişoara Honey zise:

— INU mă surprinde.

— Vreţi să spuneţi că ştiaţi că pleacă? – întreba Matilda. De ce nu mi-aţi spus?

— isu, draga mea, zise domnişoara Honey JSTu ştiam că pleacă. Dar nu m-a surprins vestea.

— De ce? – plânse Matilda. Vă rog, spuneţi-mi de ce! incă gâfâia de efort şi de supărare.

— Din cauză că tatăl tău, zise domnişoara Honey, este într-o bandă de excroci. Toată lumea din sat ştie lucrul ăsta. Ceea ce cred eu, este că primeşte maşini furate din toată ţara. Cred că e urmărit.

Matilda se uită la domnişoara Honey cu gura căscată.

— Se aduceau maşini furate în atelierul tatălui tău, unde el le schimba numerele, culoarea şi altele ca să nu mai poată fi

identificate. Acum poate că cineva l-a dat de gol, il urmăreşte poliţia şi el face ceea ce fac toţi ia situaţia lui: pleacă în Spania unde nu-l pot prinde. Probabii că-şi trimitea banii acolo de multă vreme.

Stăteau pe gazonul din faţa frumoasei căsuţe din cărămidă roşie cu ţigle vechi, decolorate, şi coşuri înalte, Şi domnişoara Honey incă mai ţinea în mană o pereche de foarfeci de grădină.

Era o seară aurie şi caldă şi o coţofană se auzea cântând undeva prin apropiere.

— Nu vreau să mă duc cu ei! – strigă Matilda. Nu vreau să mă duc cu ei!

— Mi-e teamă că n-ai de ales, zise domnişoara Honey.

— Vreau să stau aici cu dumneavoastră, zise ea dintr-o dată. Vă rog, lăsaţi-mă să stau cu dumneavoastră!

— Mi-aş dori să pot, zise domnişoara Honey; dar mi-e teamă că nu este posibil. Nu poţi să-ţi părăseai părinţii, numai pentru că aşa vrei tu. Au dreptul să te ia şi pe tine cu ei.

— Dar dacă sunt de acord? – zise Matilda precipitat. Dacă spun „da", pot să vin să locuiesc cu dumneavoastră 1 Mă primiţi sa stau cu dumneavoastră dacă ei sunt de acord?

— Da, ar fi nemaipomenit, zise domnişoara Honey, încet.

— Cred că s-ar putea să mă lase! De fapt nu le pasă de mine nici cat negru sub unghie.

— Stai mai încet, zise domnişoara Honey.

— Trebuie să ne grăbim! – strigă Matilda. Pleacă în orice moment! Haideţi cu mine! – zise Matilda strângând cu putere mana domnişoarei Honey. Vă rog, veniţi cu mine să le cerem voie! Dar trebuie să ne grăbim! Trebuie să fugim!

in clipa uimătoare alergau pe alee amândouă şi apoi afară pe stradă. Matilda era înainte, trăgând-o pe domnişoara Honey de mană după ea, într-o goană nebună de-a lungul drumului de ţară şi prin sat, spre casa unde locuiau părinţii Matiklei.

Mercedes-ul mare şi negru era incă în faţa casei şi Portbagajul ca şi uşile erau acum deschise.

Domnul şi doamna Wormwood, ca şi fratele Matildei, mişunau în jurul maşinii ca nişte furnici îngrămădind bagajele, când Matilda şi domnişoara Honey apărură în goană mare.

— Mămico şi tăticule! – explodă Matilda tră-u-şi sufletul.]Su vreau să merg cu voi! Yreau să aici cu domnişoara Honey şi dansa zice că pot, dar umai cu permisiunea voastră'! Vă rog, să fiţi de acord!

ă rog, ziceţi „da"! Hai, spune „da", tăticule! Hai, une da", mămico.'

Tatăl se întoarse şi o privi pe domnişoara Honey.

— Sunteţi profesoara care a venit la noi într-o seară, nu?

După care continuă să aranjeze valizele în portbagaj.

— Asta o să trebuiască s-o punem pe bancheta din spate, zise mama. ISPu mai încape în portbagaj.

— Aş fi foarte fericită să am grijă de Matilda, zise domnişoara Honey. Am să am grijă de ea cu multă dragoste, domnule Wormwood şi eu am să plătesc pentru întreţinerea ei. IN"-O să vă coste nimic! Dar n-a fost ideea mea. A fost a Matildei. Şi n-am să fiu de acord să rămână fără consimţământul dumneavqastră.

— Haide Harry, zise doamna Wormwood împingând o valiză pe bancheta din spate. Hai s-o lăsăm să rămână, dacă asta vrea. O să fie unul mai puţin de îngrijit!

— Mă grăbesc, zise tatăl. Am de prins avionul. Dacă vrea să rămână, să rămână. ifu mă opun.

Matilda sări în braţele domnişoarei Honey şi o îmbrăţişă şi domnişoara Honey o îmbrăţişa la randul ei. Tatăl, mama şi fratele Matildei urcară în maşină şi maşina plecă cu un scârţâit ascuţit de roţi. Fratele ii făcu cu mana pe fereastra din spate, dar ceilalţi nici măcar nu se uitară înapoi. Domnişoara Honey incă o mai ţinea îmbrăţişata pe Matilda şi niciuna nu scoaseră un cuvânt uitându-se la maşina mare

şi neagră dispărând la capătul drumului după colţ, pentru totdeauna.

SFÂRŞIT